

# ONSDAGEN DEN 7 MAJ 2008

## ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

*Talman*

(Sammanträdet öppnades kl. 15.00.)

### 1. Återupptagande av sessionen

**Talmanen.** - Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 24 april 2008.

### 2. Uttalande av ordförandeskapet

**Talmanen.** - Mina damer och herrar! Vi känner alla till den fruktansvärda tropiska cyklonen Nargis som härjade Burma/Myanmar i lördags. Det var en tragedi där tiotusentals människor miste livet, hundratusentals miste sina hem, och infrastrukturen i de mest tätbefolkade delarna av landet förstördes. Detta är den största katastrof landet någonsin har upplevt, och den fulla omfattningen av förlusten av människoliv och av skadorna är ännu okänd.

Militärjuntan som styr landet har uppenbarligen inte klarat av att hantera situationen ordentligt. Inga förebyggande åtgärder vidtogs, och inte heller fick befolkningen tillräckligt stöd.

Trots att det är välkomna nyheter att folkomröstningen om konstitutionen har skjutits upp till den 24 maj i de regioner som drabbades värst av cyklonen (områdena kring Rangoon och Irrawaddy-deltat), måste detta uppskov utvidgas till att gälla i hela landet, om regeringen ska visa sin omsorg om det egna folket genom att satsa på akut humanitärt stöd och ögonblicklig handling.

Myndigheterna har tillkännagivit att de skulle välkomna internationellt stöd. Detta bör ses som ett positivt tecken, och vi förväntar oss att regeringen kommer att underlätta genomförandet av internationella hjälpinsatser.

Europeiska unionen har redan inlett akuta hjälpinsatser. Under vårt nästa plenarsammanträde i Strasbourg kommer vi att informeras om kommissionens rapport om det humanitära bistånd som getts och villkoren för hjälparbetet där.

Folket i Burma/Myanmar förtjänar vår helhjärtade solidaritet. Därför vill jag framföra detta på Europaparlamentets vägnar, i all uppriktighet, och jag vill tillägga att våra tankar nu även går till vår Sacharovpristagare Aung San Suu Kyi. Vi är står solidariskt vid hennes sida och kräver att hon ska frigges, så att hon kan arbeta för sitt folks frihet och för demokrati i sitt land.

### 3. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

### 4. Parlamentets sammansättning: se protokollet

### 5. Mikrokrediter (skriftlig förklaring): se protokollet

### 6. Rättelse (artikel 204 a i arbetsordningen): se protokollet

### 7. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner: se protokollet

### 8. Inkomna dokument: se protokollet

### 9. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

## 10. Arbetsplan

**Talmannen.** - Eftersom den muntliga frågan till rådet om vilseledande "katalogföretag" inte kan tas upp förrän efter kl. 20.00, och rådet inte kan närvara vid den tiden, vilket naturligtvis är beklagligt – det står inte med här, men jag lägger till det – har det efterfrågats att vi ska skjuta upp den muntliga frågan till en senare sammanträdesperiod.

**Hannes Swoboda, för PSE-gruppen.** – (DE) Herr talman! Vi har inte något annat val än att godta detta. Men ni sa att rådet "inte kunde" närvara. Jag tvivlar på att det är omöjligt för rådet att infinna sig. Jag vill inte tala illa om det slovenska ordförandeskapet, som alltid är mycket hjälpsamt. Som jag har sagt flera gånger förut: eftersom det politiska livet inte fogar sig efter rådets schema, borde det gå att säga till rådet när dagordningen har fastställts att det krävs lite flexibilitet, så att nya ämnen som uppkommer kan diskuteras med rådet. Det är vad jag begär.

För det andra begär jag att vi sätter upp frågan på dagordningen för nästa sammanträde eftersom den är brådskande. Om dessa förutsättningar uppfylls kan vi komma överens.

**Simon Busuttil, för PPE-DE-gruppen.** – (EN) Herr talman! Jag ville bara instämma med föregående talare om vikten av den muntliga frågan. Jag är mycket besviken över att rådet inte kommer att vara här för att diskutera den.

Detta är en fråga som berör tusentals – om inte rentav hundratusentals – företag i hela Europa, som blir vilseledda och faktiskt lurade på sina egna pengar. Så det är verkligen synd att rådet inte kommer att vara här. Jag anser att rådet bör fästa större vikt vid företagen, särskilt små företag, och större vikt vid parlamentet.

**Talmannen.** - Jag har förståelse för vad ni säger. Det slovenska ordförandeskapet är vanligtvis mycket hjälpsamma, men i dag är situationen tyvärr sådan att ni har all rätt att klaga.

Då är vi överens om att vi ska ta upp frågan vid nästa sammanträde.

(Arbetsplanen fastställdes med dessa ändringar.)<sup>(1)</sup>

## 11. EMU@10 - Monetära unionens tio första år (meddelande från kommissionen) (debatt)

**Talmannen.** - Nästa punkt är kommissionens meddelande om monetära unionens första tio år.

**Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen.** - (ES) Tack så mycket, herr talman. Mina damer och herrar! Vi firar nu tioårsdagen av det historiska beslutet att införa euron, att inleda den tredje etappen av Ekonomiska och monetära unionen (EMU), ett beslut som antogs av Europeiska rådet under mötet den 1–3 maj 1998.

Detta beslut har präglat Europeiska unionens utveckling under de senaste tio åren. I dag är euron en symbol för europeisk integration såväl inom som utanför våra gränser, och den används av 320 miljoner europeiska medborgare varje dag.

Kommissionen ansåg att slutet på det första årtiondet av detta viktiga politiska initiativ och slutet på en hel konjunkturcykel var en lämplig tidpunkt för att bedöma situationen och fundera över de utmaningar som EMU kommer att ställas inför under de kommande åren.

Detta är syftet med meddelandet som antogs av kommissionen så sent som i morse, och som jag nu har äran att lägga fram för er.

Meddelandet grundas på en omfattande rapport som utarbetats av kommissionens generaldirektorat för ekonomi och finans, och som innehåller en detaljerad analys av hur EMU fungerar och vilka effekter euron har haft under de senaste tio åren, samt en analys av framtidsutsikterna.

Slutsatsen av denna utvärdering av vad euron har betytt under sitt första årtionde kunde inte vara tydligare: euron är en obestridlig ekonomisk och politisk succé.

<sup>(1)</sup> För övriga ändringar av arbetsplanen: se protokollet.

Tack vare euron gynnas vi européer nu av större makroekonomisk stabilitet, lägre räntesatser och betydligt blygsammare prishöjningar än under tidigare årtionden, trots den senaste tidens ökade inflation.

Tack vare euron är EU – i synnerhet de 15 länderna i euroområdet – ett mycket mer ekonomiskt integrerat område, med mer handel, fler möjligheter, högre sysselsättning och marknader som fungerar mer effektivt.

Tack vare euron är våra ekonomier bättre skyddade från negativ påverkan utifrån, och har fått större betydelse och inflytande på världsmarknaderna.

Allt detta har lett till många konkreta fördelar, men om jag får lov att säga det, så har den allra största av dem varit att 16 miljoner arbetstillfällen har skapats i euroområdet under de senaste tio åren.

Tack vare euron är Europa nu starkare. EU är bättre rustat för att stå emot turbulens och kriser av det slag som vi upplevt under de senaste månaderna, och tack vare euron har vi en stadigare grund till stöd för vår tillväxt och vår modell för socialt skydd i framtiden.

Hur positivt vårt utlåtande än är, innebär det dock inte att alla de förhoppningar vi hade på den gemensamma valutan för tio år sedan har förverkligats.

För det första har den ekonomiska tillväxten under de senaste tio åren varit lägre än förväntat.

För det andra finns det fortfarande skillnader mellan ekonomierna i området, till följd av bland annat brist på tillräckliga incitament för att genomföra alla nödvändiga strukturreformer.

För det tredje har vi fortfarande inte byggt upp en stabil, enhetlig representation utåt för euroområdet, som skulle göra det möjligt för oss att ha ett inflytande som motsvarar vår ekonomis och valutas storlek och betydelse.

Slutligen har euron – en valuta som i stor utsträckning förknippas med EU:s framtoning – en offentlig bild som inte speglar alla de objektiva fördelar den faktiskt ger medborgarna.

Denna diagnos ger tillräckligt material för att tänka över vad som fortfarande behöver göras, och vår slutsats är att det fortfarande finns mycket att göra.

De nya utmaningar som vi nu står inför måste också tas med i beräkningen, dvs. utvidgningen av EU, den allt snabbare sociala, ekonomiska och tekniska förändringstakten, de djupgående underliggande trenderna som t.ex. globaliseringen, den åldrande befolkningen och klimatförändringen. Vi måste se till att principerna och visionen som ligger till grund för EMU är aktuella.

Det är uppenbart att den nya miljö vi lever i i dag inte var lätt att förutse för 20 år sedan när man beslutade om vad som skulle ingå i Maastrichtfördraget, eller för 10 år sedan när man fattade beslutet om att inleda den tredje etappen av EMU.

Nu måste vi bygga vidare på denna grund för att uppnå en stabilare ekonomisk och monetär union som är effektivare internt och visar en mer enad front utåt.

Genom det meddelande som vi antog i morse vill kommissionen därför inte bara ge en överblick av det förflutna, utan vi föreslår även att man inleder en debatt om vad som behöver förbättras i framtiden. Som ett första bidrag till denna debatt föreslår vi en agenda grundad på tre pelare.

Den första pelaren handlar om hur unionen fungerar internt. Det ömsesidiga beroendeförhållandet mellan ekonomierna i området är nu större än någonsin. Vi måste vara medvetna om detta och beslutsamt fortsätta arbeta mot en verklig samordning av den ekonomiska politiken, i hela EMU och särskilt i alla EMU-medlemsländers intresse. Hur kan vi göra detta? Vi behöver stärka budgetövervakningen enligt stabilitets- och tillväxtpakten, fördjupa den när det gäller de offentliga finansernas kvalitet och långsiktiga hållbarhet, utvidga målet för övervakningen från rena budgetaspekter till makroekonomiska aspekter, samt skapa ett närmare samband mellan budgetövervakningen och strukturreformernas utveckling.

Den andra pelaren är utrikesagendan. Till allas vår glädje har euron på mycket kort tid blivit den andra referensvalutan i världen. Men vi kan inte nöjt konstatera att euron dominerar på de globala marknaderna samtidigt som vi vägrar att agera gemensamt i linje med denna nya status. Den ställning som euron uppnått på de internationella marknaderna medför utan tvivel fördelar, t.ex. bättre skydd mot externa chocker. Under det senaste årtiondet har vi upplevt kritiska perioder där denna skyddsförmåga har satts på prov. Men eurons status medför även både ansvar och risker. EU måste fullt ut axla sitt ansvar för att uppnå större global ekonomisk stabilitet. För att kunna göra detta måste vi utforma en strategi som överensstämmer med

euroområdet intressen och konsekvent försvara den utåt, och det råder inget tvivel om att det bästa sättet att garantera ett sådant konsekvent agerande är genom gemensam representation utåt för euron. Trots att jag vet att detta är svårt att uppnå på kort sikt, med tanke på de intressen som berörs, vill jag också säga till parlamentet att detta är ett helt nödvändigt mål – och jag vet att parlamentet instämmer med mig.

Den tredje pelaren är avslutningsvis vår framtidsagenda, att förbättra förvaltningen av EMU. Institutionerna och instrumenten för att styra EMU är väl lämpade för uppgiften, särskilt med tanke på de förbättringar som införs genom Lissabonfördraget. Nu handlar det inte om att förändra instrumenten, utan om att använda dem, och att använda dem fullt ut. En förbättrad förvaltning av euroområdet kommer att åstadkommas genom att Ekofinrådet involveras fullständigt i frågor som rör EMU, genom att Eurogruppens agenda och debatter stärks, särskilt den samordning av den ekonomiska politiken som jag redan har nämnt och genom att utöka dialogen mellan kommissionen och parlamentet och mellan Eurogruppen och parlamentet.

Under de kommande åren kommer Eurogruppens sammansättning dessutom alltmer börja likna Ekofinrådets.

I morse antog kommissionen konvergensrapporten som bereder vägen för Slovakiens anslutning till euroområdet den 1 januari 2009. Under de kommande veckorna kommer jag att få tillfälle till en särskild debatt med er om denna rapport och de motsvarande förslagen.

En gemensam angelägenhet för våra institutioner bör även vara att kommunicera med allmänheten om frågor som har med EMU att göra, så att medborgarnas uppfattning om euron överensstämmer med de objektiva fördelar som den ger oss medborgare som bor i länder som har infört euron.

Avslutningsvis är detta en ytterst angelägen fråga, och det är viktigt att vi diskuterar den i vår inledande debatt i dag. Naturligtvis kan jag inte förklara varenda detalj i analysen som finns i vårt meddelande och i rapporten, men ni kan lita på att jag kommer att finnas tillgänglig för att debattera denna fråga under de kommande månaderna.

Kommissionens mål är som sagt att bygga upp ett gediget politiskt samförstånd om de åtgärder som måste vidtas för att se till att EMU kan bemöta de enorma utmaningar vi står inför. Vi anser att det framför allt är dessa frågor som bör uppmärksammas i den debatt som vi inleder i dag.

De som utarbetade Maastrichtfördraget och beslutade att inrätta EMU för 10 år sedan gjorde ett gott arbete då, och skapade ett instrument som har gett oss skydd och fördelar. Den svåraste delen av arbetet är redan avklarad: euron är nu verklighet, och den är en framgång. Vi kan därför ta oss an denna nya fas med tillförsikt och optimism, men vi bör göra detta lika beslutsamt som tidigare och med vetskap om att det som är bra för EMU är bra för hela EU och för alla EU-medlemsstater och EU-medborgare. Tack så mycket.

**Talmannen.** - Tack, herr kommissionsledamot! Jag tackar er för ert ansvarsfulla och starka engagemang.

**Werner Langen, för PPE-DE-gruppen.** – (DE) Herr talman! Jag vill gratulera kommissionsledamot Joaquín Almunia till modet att lägga fram förslag om förbättringar på euroområdets tioårsdag. Vi kommer att granska dessa förslag noga, men att döma av vad vi har sett hittills kan jag säga att vår grupp kommer att instämma i så mycket som möjligt. Vi vill förbättra förhållandena, men vi vill inte ha det som ledamöterna i den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet efterfrågar, nämligen att man upprättar ett slags ekonomisk regering. Ni har vårt fulla stöd i denna fråga.

Tio år med euron innebär även att det är dags att granska vad som har hänt under det senaste årtiondet. Vi har sett att euron har varit ytterst framgångsrik. Ingen förutsåg att euron i dag, 10 år efter det politiska beslutet, skulle vara den näst viktigaste reservvalutan i världen. Ni nämnde arbetstillfällen, den låga inflationen, konvergens mellan ekonomierna, och de framgångar som har gjort det möjligt för euron att bli ett stabilt ankare för Europa i denna globaliseringens tidsålder. Om vi stannar upp och frågar oss varför vi klarar av de höga priserna på råvaror och energi, blir svaret att vi även har euron att tacka för det.

Trots den skeptiska inställningen hos många medborgare i EU och euroområdet, är jag fullständigt övertygad om att införandet av euron vid den tidpunkten och med dessa strikta villkor var det rätta att göra. Herr kommissionsledamot, när vi nu överväger att ändra villkoren står vi på er sida och sett så här i backspegeln kan jag bara säga att ni har fattat många djärva beslut i det förgångna. Om jag tänker på Litauen, om jag ser på Slovakien nu, så undrar jag om samma djärvhet fanns där, för även om kriterierna kanske uppfylls på papperet i Slovakiens fall är det tveksamt om landet kan upprätthålla detta med tanke på den aktuella konvergens och den stadiga inflationstakten. Vi kommer att behöva diskutera denna fråga. Europeiska centralbanken (ECB) uttryckte betänkligheter i sina inledande anmärkningar. Detta nämns tyvärr inte i kommissionens beslut i dag. Vi behöver nog diskutera detta.

Just nu fungerar förfarandet så här: ni föreslår anslutning till euroområdet, vi rådfrågas tillsammans med rådet som består av stats- eller regeringschefer, och därefter måste Ekofinrådet fatta ett beslut. Detta innebär att vi inte har några möjligheter att skjuta upp eller förkasta beslutet om anslutning. Det oroar mig emellertid att man nu skapar villkor för att ta emot ett medelstort land med avsevärd industriell infrastruktur, och att när större länder senare vill ansluta sig kommer detta att leda till rabatter som vi inte längre kommer att kunna rättfärdiga.

Det är det vi oroar oss för när vi uttrycker betänkligheter mot denna villkorslösa anslutning och till och med mot de farhågor som redan framförts av ECB. Vi får inte glömma att eurons nuvarande styrka som världsvaluta även är en följd av den svaga US-dollar – det beror inte enbart på att euron är stark. När jag tänker tillbaka på hur vi debatterade reformen av stabilitets- och tillväxtpakten kan jag bara säga att detta är en utmaning för medlemsstaterna. Ni har just nämnt detta i er trepunktsagenda: medlemsstaterna har svårt att tillmötesgå de villkor som de själva gick med på.

Jag konstaterar med viss oro att ni nu har upphävt underskottsförfarandet mot Italien och andra länder. Trots att det finns uppgifter som stöder detta, är jag ganska oroad över utvecklingen i Frankrike, Italien och inom de närmaste åren även i Spanien. I början av detta årtionde var det Tyskland som hade störst underskott. Tyskarna har allt under kontroll igen nu, men eurons stabilitet kommer att bero på de större medlemsstaternas solidaritet och soliditet. Därför uppmanar jag er som kommissionsledamot att inte ge vika för dessa särskilda krav. Se till att alla reformer inriktas på den inre stabiliteten i euroområdet och inte på representation utåt, inte "vem som representerar vem, och var". Det viktiga är att villkoren uppfylls och att man betonar prisstabilitet. Då kommer vi att kunna säga om 20 år att euron är ett stabiliserande ankare för Europa i världen, och grunden för välstånd och utveckling i Europa.

**Pervenche Berès, för PSE-gruppen.** – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Tack för det här meddelandet, för den här chansen att både göra en bedömning av situationen och titta på vad vi måste göra inför framtiden.

Euron är en framgång, det är det ingen som tvivlar på. Euron har skyddat oss. I vilket skick skulle våra finansmarknader och våra valutor vara i dagens turbulenta värld om vi inte hade haft euron? Men framgången är inte obetingad. Den innebär att vi måste vara ännu djärvare, för vi är inte bara ett monetärt område, vi har ett särskilt ansvar.

Ja, euron är en framgång, men trots detta visar den på några av våra inbyggda fel. Ofta gör vi bättre ifrån oss när vi är på defensiven än på offensiven. Ofta klarar vi oss väl när det gäller att räkna poäng, som vi kan göra genom stabilitetspakten, men när det gäller att organisera bästa möjliga spel, optimera den potential som den gemensamma valutan ger, går det ofta inte lika bra.

Så är det i EU. Varför använder vi inte vår valuta för att förbättra vår förmåga att genomföra Lissabonstrategin? Varför använder vi inte vår valuta för att genomföra de mål som vi har satt upp för energin och miljön? Det talade ni om för världen utanför gemenskapen, och jag instämmer i er diagnos.

Ni föreslår mekanismer för att förbättra den multilaterala övervakningen och ni har utan tvivel rätt, men det bygger på två förutsättningar. Den första är att det långsiktiga ordförandeskapet för eurogruppen, som innehas av Jean-Claude Juncker, har gjort att detta organs funktionssätt har förbättrats. Den andra är att Europeiska centralbankens självständighet inte står på spel och inte kan ifrågasättas av någon. Om vi utgår från dessa båda förutsättningar har vi fortfarande mycket kvar att göra och jag räknar med att ni återställer en viss balans i Ekonomiska och monetära unionen (EMU), som fortfarande är ur balans, herr kommissionsledamot. Dess ekonomiska del behövde förbättras redan från början, som vi vet, och vi måste reda ut hur den ska reformeras framöver. Efter tio år finns det fortfarande mycket att göra.

I dag måste vi ta itu med de frågor som vi har ställt oss hela tiden, även om sammanhanget självfallet är ett helt annat nu. Vi måste titta på det sammanhanget i ljuset av två viktiga företeelser. Den första är förstas den nuvarande krisen som uppstod i Förenta staterna, och som återspeglar att vi befinner oss i globaliseringens andra fas, en fas där inflationen är tillbaka och som kännetecknas av en växelkurs mellan euron och US-dollar som inte gynnar vår export – även om den har sina fördelar – samt av otroliga prisökningar på råvaror, olja och livsmedel.

Den andra faktorn som vi måste ta hänsyn till i det här sammanhanget är Lissabonfördraget, som förändrar läget för eurogruppen och ger den nya ansvarsområden när det gäller extern representation och samordning. Vi måste vara medvetna om detta och verkligen göra mesta möjliga av det här fördragets potential.

Ni ber oss att hjälpa till att skapa samförstånd. Om det blir en bra överenskommelse så ställer vi upp. Vi anser dock att vi kanske måste gå vidare, med konkreta förslag. Om jag har förstått er rätt skulle ni vilja ha en färdplan av rådet. OK! Men då måste ni berätta för oss på vilka villkor Europaparlamentet kommer att ha någonting att säga till om i de förslag för att förbättra styrningen av euron som denna kommer att innehålla, så att valutans potential utnyttjas till fullo till gagn för medborgarna och så att de accepterar Europeiska centralbanken i större utsträckning i framtiden. I och med att ECB har blivit en institution kan vi kanske fundera på hur ledamöterna utses igen. Ni vet att parlamentet står på er sida, att det är kommissionens bundsförvant när den vill gå vidare, men vi kommer också att vara en krävande bundsförvant. Lyssna inte bara på rådet. Ta hänsyn till de utmärkta förslag som kan komma från Europaparlamentet också, oavsett vad som står i fördragen.

### ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

*Vice talman*

**Wolf Klinz**, för ALDE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Historiskt sett har det förekommit olika försök från politiskt suveräna stater att organisera gemensamma monetära unioner. Dessa försök pågick under olika lång tid, men misslyckades alla till slut.

Därför var det inte så konstigt att återstoden av världen var mycket kritisk till förslagen att ge sig på ett sådant experiment i Europa på 1970-talet. Pierre Werner, en tidigare premiärminister i Luxemburg, lade fram planer på detta tillsammans med Valéry Giscard d'Estaing och Helmut Schmidt när de fortfarande var finansministrar.

Till och med i början på 1990-talet var man mycket kritisk till bildandet av en ekonomisk och monetär union. Många experter, däribland nobelpristagare från Förenta staterna, avfärdade det som orealistiskt. Icke desto mindre infördes euron trots allt, tvärt emot vad alla förväntade sig, och blev en framgång.

EMU är verkligen något av ett mindre politiskt mirakel, ett exempel på *sui generis*. I det avseendet har förre kommissionsordföranden Walter Hallsteins ord än en gång visat sig stämma: han sa att den som inte tror på mirakler i fråga om Europa inte är någon realist.

Många människor i många länder var dock mycket skeptiska till införandet av euron. Om det hade hållits en folkomröstning i de första 12 medlemsstaterna i euroområdet vid den tidpunkten så hade vi inte haft euron i dag, åtminstone inte i något av de länderna. Sedan dess har dock medborgarna blivit mer positiva till euron. Hundra procent av dem är kanske inte för den, men troligen en majoritet. De flesta av de ibland nostalgiska minnena av de gamla valutorna, om det så handlar om D-mark, gulden, schilling eller franc, har fått vika för övertygelsen om att införandet av euron medförde fördelar för både ekonomin som helhet och de enskilda medborgarna.

Dessa fördelar är självfallet mest uppenbara när människor är ute och reser. Det finns inte längre några passkontroller i Schengenområdet och man behöver inte längre lägga pengar och tid på att köpa och sälja valuta. De flesta medborgarna har också insett att vi inte skulle ha kunnat hantera den ekonomiska kris som vi nu upplever på långa vägar så väl som vi nu gör om vi inte hade haft ECB och en gemensam valuta. Dessutom har råvaruprisökningarna bromsats något av den starka valutans.

Trots allt detta finns det fortfarande en del medborgare som förknippar euron med negativa erfarenheter. Särskilt prisökningar skylls ofta på *Teuro*, översatt den "dyra euron". Faktum är dock att euron är stabil. Den har visat sig vara en stabil valuta. De senaste 10 åren har inflationstakten varit lägre än de föregående 10 åren, också i mycket stabilitetsmedvetna länder som Tyskland. Bland annat tack vare denna stabilitet har eurons betydelse ökat internationellt och nu är euron den näst främsta internationella reservvalutan efter US-dollar.

Vi har centralbankens självständighet att tacka för eurons stabilitet, och det gör det svårt att förstå varför man hela tiden försöker underminera denna självständighet. De första ordförandena, Wim Duisenberg och Jean-Claude Trichet, gjorde oerhört väl ifrån sig på det området.

Ingenting har förändrats: en gemensam valuta utan en gemensam skattepolitik och ekonomisk politik är och förblir ett riskabelt företag. EU står inför betydande utmaningar: ihållande hög arbetslöshet, demografiska förändringar, migrationstryck, ökande fattigdom för vissa grupper i samhället och hårdare konkurrens som en följd av globaliseringen. Euroområdet kan bara klara dessa utmaningar om ekonomipolitikerna i medlemsstaterna blir ännu mer sammanlänkade. Utnämningen av en ordförande för euroområdet var ett första steg i den riktningen, men inte mer än så. Vi måste gå vidare.

Det allra viktigaste är att euroområdet uppvisar en enad front för världen och organisationer som Internationella valutafonden och OECD.

**Alain Lipietz**, för *Verts/ALE-gruppen*. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag hoppas att jag inte kommer att dra över tiden mer än Wolf Klinz gjorde.

Jag ska inte orda mer om vilken stor framgång euron har blivit, både som institution och som ett instrument för att stabilisera inflationen. Jag vill dock tacka er, herr kommissionsledamot, och kommissionen för att ni äntligen har avskaffat ett tabu. Efter tio år är det hög tid att vi ser över de saker som inte har fungerat.

Någonting som inte har fungerat är, som ni sa, att den tillväxt som utlovades genom euron inte har kommit till stånd. Vad värre är, de EU-medlemsstater som inte tillhör euroområdet har haft en högre tillväxt än de som ingår. Därför finns det ett reellt problem med hur euron konstruerades genom Maastrichtfördraget, och det måste vi diskutera.

Så vitt jag kan se finns det tre problem. Det första, som ni belyste, är behovet av att reformera styrningen av euron, med samordning mellan budgetpolitiken och penningpolitiken. Det står klart – och här har jag en annan åsikt än Pervenche Berès – att vi inte samtidigt kan kräva större samordning mellan dessa politikområden och säga att Europeiska centralbanken ska förbli helt självständig. Alternativt kan det betyda att budgetpolitiken i sin tur – och det innebär Ekofinrådet – bör bli en självständig institution som inte längre har demokratisk ansvarsskyldighet. Det skulle vara helt oacceptabelt. Således måste vi definiera ordet "självständig". Självständig i förhållande till vad? Till privata intressen, ja, till nationella intressen, ja, men inte till EU:s budgetpolitik och allmänna ekonomiska politik.

Det andra problemet är att Maastricht gav rådet ansvar för växelkurspolitiken, trots att vapnet i växelkurspolitiken är räntesatsen och räntan sätts av ECB. Därför måste vi mycket tydligt slå fast att när det gäller växelkurser måste Europeiska centralbanken underordna sin ränta den växelkurspolitik som rådet fastställer.

Det tredje problemet är att vi genom bolånekrisen har lärt oss att vi måste skilja mellan många olika slags lån. Detta stod dock inte i Maastrichtfördraget. Jag anser att vi mycket tydligt måste säga att de lån som krävs för hållbar utveckling och verkliga insatser för att bekämpa klimatförändringarna ska löpa med mycket låga räntor.

**Mario Borghesio**, för *UEN-gruppen*. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag tycker att de många lugnande orden i den långa rapport som har lagts fram här är betryggande, men bara till en viss gräns: faktum kvarstår att vi bara skulle behöva lyssna på vad våra medborgare anser om den här tekniska rapporten med sin 32 sidor långa bibliografi. Vi behöver bara tala med människor, kvinnorna i hemmen och pensionärerna var som helst i Europa, i Italien, Frankrike eller var som helst, för att inse att människor har svårt att få det att gå ihop.

Vi måste börja med att inrikta oss på den reella ekonomins problem och på den inverkan som euron och ECB:s politik har haft på våra arbetstagare och producenter, till att börja med på de små och medelstora företagen, som kämpar under tyngden av politiska åtgärder och kan komma med specifik, konstruktiv kritik. Sådan kritik ligger i våra medborgares och medlemsstaternas ekonomiers intresse.

Jag har till exempel två förslag: det ena riktar sig till bankerna och är en selektiv utlåningspolitik, med tyngdpunkten på produktivitet och kapital, samt på arbetstagare och producenter. Det andra är att bibehålla och garantera kooperativa och regionala bankers självständighet. Med sin regel "en person, en röst" och maximala aktieinnehav är de den reella ekonomins bålverk.

Tyvärr tycks inte ECB – som fick penningpolitisk suveränitet genom Maastrichtfördraget och därmed ekonomisk suveränitet över medlemsstaterna – alltid fatta beslut som fyller det vidare syftet att gagna den reella produktionen och våra länders produktivitet, till exempel att hålla räntan uppe eller nere.

Därför ger vi inte mycket för att det officiella diskontot har fördubblats sedan euron infördes. Detta har lett till höga bankavgifter, särskilt i Italien. Vi ger inte mycket för att banken har fortsatt med sin politik att reducera penningmängden på den inre marknaden med alla medel – såsom Basel II – med resultatet att konsumtionen och den inre handeln har hämmats i hela Europa.

Vi kräver att EU:s främsta mål ska vara att ställa Europeiska centralbanken under de politiska institutionernas kontroll. Det måste finnas en politisk kontroll över ECB och dess verksamhet, för den fråga som de europeiska

medborgarna ställer till sina banker och som vi upprepar är: vem blir hjälpt av ECB:s policy? Vi ska låta er fundera över svaret.

**Adamos Adamou**, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! För att bekräfta hur framgångsrik den förda politiken har varit lägger kommissionen alltför stor vikt vid det faktum att den ekonomiska tillväxten i EU har ökat från 1,8 procent 2005 till 2,9 procent 2007 med en prognos på 2,4 procent 2008 i sin rapport om den nya rundan i Lissabonstrategin.

Nu har dock en korrigerande skatt, som Joaquín Almunia nyligen sa: den ekonomiska tillväxten kommer att sjunka till 2 procent i år och sedan till 1,8 procent 2009.

Vi framhåller detta eftersom det klart bevisar vad som händer på avreglerade marknader. Som en oundviklig följd av EMU och naturligtvis den nyliberala globaliseringen är det inte alls säkert att vi får någon generell tillväxt snarare än en sporadisk sådan, eftersom de mekanismer som man använder sig av uteslutande dikteras av hårda marknadskrafter. Även om inflationen begränsas, vilket påstås vara Europeiska centralbankens främsta mål, så kommer räntan att komma upp i 3,6 procent i år.

Vad i hela världen är det som pågår? Kan det vara så att "låt-gå-attityden" inte ens fungerar för deras begränsade syften? Nu när EMU har funnits i 10 år kan det vara motiverat att ifrågasätta saker och ting.

Vad kan vi hoppas tjäna på stabilitetspaktens stelbenta konservatism? Enligt den förmodades medlemsstaterna ha samma utgångsläge, budgetarna måste vara balanserade och underskotten reduceras år från år, oavsett levnadsstandard och oavsett om underskottet redan understiger 3 procent.

Vilken social nytta kan ungdomar och arbetstagare få av att man insisterar på att de sociala utgifterna inte får öka, ens under goda tider? Vilka system och vilka politiska åtgärder införs för arbetstagare, vilkas minimiinkomst är 92–668 euro i de flesta medlemsstaterna, i ett skede med långsiktiga prishöjningar och inflation?

Arbetslösheten kanske minskar i jämförelse med 1999, men den oförsäkrade, osäkra sysselsättningen ökar ännu mer, och det förbättrar inte befolkningens levnadsstandard utan underminerar den faktiskt.

Det vi behöver nu är en fullständig kursomläggning, bort från dagens system och politik. Det är det som större delen av EU:s befolkning kräver, när Shell och BP gör vinster på 4,2 miljoner euro i timmen för den så kallade fria marknadens skull samtidigt som arbetstagarna drabbas av allt större otrygghet på arbetsmarknaden och sänkta reallöner.

**Jens-Peter Bonde**, för IND/DEM-gruppen. – (DA) Fru talman! Om vi skulle utesluta alla de länder som har brutit mot den monetära unionens regler skulle vi snart inte ha många medlemmar kvar. Inflationen är nu omkring 3,6 procent, mot utlovade 2 procent. Den monetära unionen har en felaktig utformning. Inflationmålet hämtades från den tyska modellen, trots att tyskarna bara uppfyllde kravet 6 av de 30 åren som föregick införandet av EMU. Detta är vansinne! Hur kan vi ta ett sådant mål på allvar och göra det heligt utan att bry oss om andra mål? Priset på pengar är ett medel, inte ett mål. Syftet med den ekonomiska politiken måste vara att skapa full sysselsättning och se till att alla får med sig en lön hem i stället för bidrag.

Penning- och valutapolitiken ska hjälpa människor, inte kasta dem in i fattigdom. I Förenta staterna var den årliga tillväxttakten under de 17 åren mellan 1990 och 2007 2,9 procent, i EU bara 2 procent. Varje enskild medborgare i den monetära unionen hade kunnat ha 38 000 euro mer med en annan politik om tillväxten i EU bara hade varit lika hög som i Förenta staterna före den senaste krisen. Det är ett mycket högt pris att betala för ett ideologiskt projekt för att avskaffa de nationella valutorna. Vi måste antingen ha en gemensam stat med en gemensam regering och ett gemensamt parlament med ansvar för hela den ekonomiska politiken eller låta de enskilda länderna sköta sina egna valutor och nöja sig med en gemensam valuta att finansiera den gränsöverskridande handeln med. Det är den lärdom vi kan dra av fiaskot med den monetära unionen.

Utän reformer är det inte svårt att förutse att EMU kommer att bryta samman. Det kanske blir Silvio Berlusconi Italien som faller överbord först och tvingas återupptäcka liran. Jag är glad att vi fortfarande har den gamla fina danska kronan i Danmark! Allt det som våra politiker sa om vilka ekonomiska problem som skulle uppstå om vi sa nej till euron har visat sig vara bluff. Danskarna röstade nej den 2 juni 1992. Vi röstade nej igen den 28 september 2000. Jag undrar om politikerna kommer att erbjuda sig att ta pengarna ifrån oss om vi inte röstar nej en tredje gång.



**Reinhard Rack (PPE-DE).** – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Det är passande att fira införandet av den gemensamma europeiska valutan som en framgångshistoria. Några saker har redan tagits upp, men det finns några frågetecken och jag ska nämna två av dem.

För det första finns det ett land i Europeiska unionen som, till skillnad mot många av kandidatländerna på den tiden, avsiktligt valde att stå utanför, vilket det har rätt att göra enligt bestämmelserna i det nuvarande fördraget. Låt briter stanna på sin ö. Det finns dock ett annat land – Sverige – som inte förbehöll sig denna möjlighet i anslutningsvillkoren men sedan dess konsekvent har uppfört sig som om det, i likhet med Storbritannien, hade rätt att fatta sina egna beslut om att acceptera euron och gå med i euroområdet. Detta strider emot det åtagande som man gjorde då. Det kanske behövs lite uppstädning också här.

**Monika Beňová (PSE).** – (SK) Jag vill tacka kommissionen och kommissionsledamoten både personligen och på den slovakiska regeringens vägnar för kommissionens positiva ståndpunkt om Slovakien i dag.

Slovariens regering hade en ansvarsfull linje inte bara när det gällde att uppfylla de obligatoriska kriterierna utan också att se till att det blev en smidig övergång när vi till slut införde euron den 1 januari 2009, däribland att dessa kriterier förblev hållbara.

I det avseendet känner jag att jag måste svara på det som Werner Langen sa. Herr Langen! Om andra länder i euroområdet hade haft lika stor budgetdisciplin och ens hälften av den ekonomiska tillväxten i Slovakien så kunde euron ha varit en ännu starkare valuta. För att inte nämna de restriktiva åtgärderna i fråga om arbetsmarknadstillträde som en del länder fortsätter att tillämpa gentemot en del av de nya medlemsstaterna i EU. Om de restriktionerna togs bort skulle vi kanske kunna tala om bättre ekonomiska utsikter för EU.

**Olle Schmidt (ALDE).** – Fru talman, herr kommissionär! Jag har inte svårt att stämma in i hyllningskören över euron och de första tio åren med euron. Få, om ens någon, kunde tro att införandet av euron skulle bli så allmänt accepterat som det nu har blivit. Jens-Peter Bonde är en djärv man. Det är en trevlig och duglig kollega, men han har haft fel i det mesta, och han har *absolut* fel när det gäller detta. Fru talman och herr kommissionär, olyckskorparna har fått fel. Euron är ju en formidabel succé. I finanskrisens spår visade ECB vad det betyder att kunna agera snabbt och samfällt, t.o.m. mer prompt än *Federal Reserve* i Washington. Det är ändå ett väldigt hederstecken.

Till min tyska kollega, som nämnde Sverige, kan jag inte säga annat än att jag håller med om att det inte är bra. Det är min förhoppning att mitt eget hemland, Sverige, inom en femårsperiod fullt ut kommer att vara medlem i EMU. Själv skulle jag gärna se en ny svensk folkomröstning under hösten 2010 eller våren 2011. Jag kan lova herr kommissionär och övriga kolleger att jag ska göra vad jag kan för att få Sverige att införa euron. Det skulle nämligen vara bra för Sverige och för EU.

**Othmar Karas (PPE-DE).** – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Euron har mer än fullgjort sin uppgift. Euron och den inre marknaden är vårt bästa svar på globaliseringen. Euron gör den inre marknaden till en inhemsk marknad och euron, flaggan och hymnen är de tre symboler som befäster vår identitet. Maastrichtkriterierna och stabilitets- och tillväxtpakten nödvändiggjorde reformer i medlemsstaterna och understödde och möjliggjorde därmed eurons framgångar.

Jag vill dock avslutningsvis nämna två saker: det är meningen att kriterierna ska följas och Slovakien måste behandlas på samma sätt som Litauen. Vi får inte med varje enskilt beslut skapa en känsla av att vi tolkar kriterierna på ett inkonsekvent sätt.

Det vi säger här är inte tillräckligt förankrat i det allmänna medvetandet. Jag skulle vilja se en reklamkampanj på temat "Tio år med euron", där man lyfter fram fördelarna med euron för medborgarna i medlemsstaterna, och uppmanar kommissionen, ECB och medlemsstaterna att kommunicera det mervärde som euron har gett till medborgarna i konkreta termer i år.

**Zita Pleštinová (PPE-DE).** – (SK) I dag firar vi 10-årsdagen av införandet av euron som gemensam valuta. Det är en viktig dag för Slovakien, som med största sannolikhet kommer att börja använda euron den 1 januari 2009. I sin konvergensrapport säger kommissionen att Slovakien har uppfyllt Maastrichtkriterierna på ett hållbart sätt och rekommenderar att Slovakien blir den 16:e medlemmen i euroområdet från januari 2009.

Jag vill ta tillfället i akt att betona att Slovakien har fått möjlighet att bli medlem i euroområdet på grund av de omfattande reformer som den tidigare slovakiska regeringen under Mikuláš Dzurinda har genomfört. Jag är säker på att den nuvarande regeringen också kommer att ta kommissionens rekommendationer på allvar

och dra lärdom av Sloveniens erfarenheter. Jag är också säker på att Slovakien kommer att lyckas höja sig över de skeptiska synpunkter som Werner Langen har gett uttryck för i dagens debatt.

Jag är fullt övertygad om att de framgångshistorier som kommissionsledamot Joaquín Almunia har berättat kommer att ge det slovakiska folket en känsla av optimism. Slovakien kommer att lära sig av Malta och Cypern och deras uppenbarligen stabila inflationssiffror hittills.

**Danutė Budreikaitė (ALDE).** – (LT) Tio år är tillräckligt lång tid för att vi ska kunna bedöma fördelarna – eller bristen på sådana – med Ekonomiska och monetära unionen. Nu kan vi se dess fördelar likaväl som dess nackdelar och brister.

Jag vill fästa er uppmärksamhet på Maastrichtkriterierna, vilkas teoretiska ram skapades före EMU:s. I dag är de här kriterierna verkligen omoderna. Stabilitets- och tillväxtfaktorn har setts över, eftersom inget av länderna har lyckats tillämpa den. Under genomförandeperioden för kriterierna har faktiskt inget av länderna i euroområdet förverkligat ett enda Maastrichtkriterium.

Jag vill också nämna de nya medlemsstaterna, för vilka man tillämpar hårda krav på det ekonomiska området. I fråga om inflationen var de fastställda nivåerna fullkomligt teoretiska och har ingenting med dagens verklighet att göra. Metoden att fastställa inflationstakten på grundval av länder som inte tillhör euroområdet är faktiskt felaktig och bör ses över.

**Gerard Batten (IND/DEM).** – (EN) Fru talman! Det går inte att stämma av de grundläggande ekonomiska problemen med euron. På lång sikt är det inte möjligt för en mängd nationella ekonomier som utvecklas på olika sätt att ha en gemensam räntesats. Ett antal nationella ekonomier som utvecklas på olika sätt kan inte ha en gemensam extern växelkurs. Det fungerar på kort och till och med medellång sikt, men till slut kommer dessa oförenliga ekonomiska motstridigheter att slita sönder den europeiska gemensamma valutan. Och då har man inte ens tagit hänsyn till Europeiska centralbankens odemokratiska och oansvariga beslutsprocess. En ekonomisk kris är under uppsegling och när det till slut kommer en som är tillräckligt stor kommer den att förgöra den europeiska gemensamma valutan.

**Zsolt László Becsey (PPE-DE).** – (HU) Tack, fru talman. Först och främst vill jag gratulera Ekonomiska EMU på dess tioårsdag. Euron har varit en framgång: en stabil valuta med låg ränta har skapats, en effektiv åtgärd för att bekämpa spekulation, och vi har lyckats skapa många fler arbetstillfällen än tidigare sedan euron infördes. Det vet vi. Det är därför som euron är attraktiv för länder som har gått med i Europeiska unionen men som ännu inte är medlemmar av euroområdet. Disciplin har en avgörande betydelse och centralbankens självständighet är mycket viktig, det håller jag med om. Euroområdet får dock inte vara någon elitklubb, en klubb för den politiska eliten, och vi får inte säga att medlemskapet bara är öppet för länder som redan har åstadkommit en viss konvergens i reella termer. Euron är nämligen ett instrument som skulle kunna vara till särskild nytta för de länder som har mest desperat behov av stabilitet, av sammanhållning och av åtgärder för att bekämpa spekulation och arbetslöshet för att verkligen bli europeiska. Låt oss därför akta oss för renläriga principer, också när det gäller inflationskriteriet. Det är absolut avgörande att kriterierna fastställs i enlighet med enhetliga normer. Tack så mycket, fru talman.

**Antolín Sánchez Presedo (PSE).** – (ES) Fru talman! Jag vill instämma i hyllningskören till euron, en av de mest fantastiska bragderna i den europeiska integrationsprocessen.

Det tog 40 år innan EU fick en centralbank, men vi får inte glömma att det tog Förenta staterna 140 år efter självständigheten.

Som kommissionsledamoten sa har resultaten varit mycket positiva när det gäller makroekonomisk stabilitet, arbetstillfällen, köpkraft, europeisk sammanhållning och till och med fördelar för de stater som inte ingår i euroområdet, och den har gett oss större politisk kapacitet.

Om vi blickar framåt håller jag med om det som kommissionsledamoten sa: för att klara utmaningarna med globaliseringen, den åldrande befolkningen och klimatförändringarna måste vi internt ta in de nya länderna, förbättra samordningen för att genomföra Lissabonstrategin och göra förändringar för att övervaka kapitalmarknadernas stabilitet.

Externt måste vi ta vårt ansvar som en ny global aktör. Euroområdet kommer också att bli drivkraften bakom nästa fas i integrationen av gemenskapen.

**Zbigniew Zaleski (PPE-DE).** – (PL) Fru talman! Om införandet av euron har varit en sådan framgång och gett så många praktiska och ekonomiska fördelar så undrar jag – och här vänder jag mig till

kommissionsledamot Joaquín Almunia – om det inte vore värt att investera några euro i utbildning, i att motivera de nya medlemsstaterna ännu mer att bli involverade i det här gemensamma euroområdet så snart som möjligt. Som det latinska ordspråket lyder – *bona pecunia non olet*, eller eufemistiskt ”bra pengar luktar men stinker inte”, så vem vet, kanske till och med britterna så småningom kommer fram till att det kan vara värt att införa euron, eftersom den har så många fördelar.

**Joaquín Almunia**, ledamot av kommissionen. – (ES) Tack så mycket, fru talman, och tack till alla ledamöter som har yttrat sig i debatten.

Jag är mycket tacksam för era kommentarer om kommissionens initiativ och arbete som jag har presenterat för er i dag, och som vi utan tvivel kommer att fortsätta att diskutera de kommande månaderna.

Euron, Ekonomiska och monetära unionen, är – som många av er har sagt – en dröm som har förverkligats, och det har skett inom loppet av 10 år.

Jag tycker att det ger mig anledning att tacka dem som lanserade initiativet under den europeiska integrationens första decennier: Pierre Werner 1970, för den första rapporten om EMU, Valéry Giscard d'Estaing och Helmut Schmidt på 1970- och 1980-talen och självfallet Jacques Delors och alla de som tillsammans med honom arbetade för att göra Maastrichtfördraget och själva tanken på den ekonomiska och monetära union som vi håller på att utveckla möjlig.

Det finns anledning att vara nöjd inte bara för att vi har förverkligat deras dröm, utan för att denna verklighet ger oss resultat som vanliga medborgare kan uppskatta.

En del av er talade om resultaten bland medborgarna och i den reella ekonomin: vad kommer människor utanför den här plenisalen att anse? Allmänheten inser mycket bättre än en del av oss föreställer oss att det, tack vare euron och den europeiska integrationen, nu finns sexton miljoner fler arbetstillfällen i euroområdet än för tio år sedan. Sexton miljoner fler arbetstillfällen. Det har skapats många fler arbetstillfällen i euroområdet än i Förenta staterna. Det har skapats fem gånger så många arbetstillfällen i euroområdet sedan euron kom till jämfört med tioårsperioden innan dess.

Detta förstår allmänheten mycket väl. Medborgarna förstår det mycket väl, precis som de förstår och ber oss att, i dagens läge med stora utmaningar och mycket spända och svåra situationer på marknaderna och i den ekonomiska miljön, inte förhålla oss passiva utan fortsätta att ta initiativ.

Nu när vi har instrument för ekonomisk integration måste vi använda dem: de som finns i fördraget, de som infördes för tio år sedan på grundval av det som hade uppnåtts, och vi måste dra lärdom av vår erfarenhet av hur svårt det är att nå vissa mål.

Vi behöver en bättre samordning av den ekonomiska politiken, inte bara av budgetpolitiken. Det är det vi talar om när vi talar om Lissabonstrategin, men när vi talar om euroområdet måste vi tala om dess specifika behov, både när det gäller samordning av budgetpolitiken och av de strukturella reformer som måste genomföras för att euroområdet ska fungera ordentligt och ge goda resultat i form av sysselsättning, tillväxt, låga prisökningar och större möjligheter för medborgarna, för dem vi företräder.

Det har utan tvivel gjorts framsteg, och dem ska vi inte dölja.

Ett sådant är till exempel att alla alltför stora underskott i euroområdet har rättats till. I dag godkände kommissionen också upphävandet av förfarandet vid alltför stora underskott för Portugal och Italien. Det finns inga länder i euroområdet som har överskott som överstiger gränsen i fördraget och stabilitets- och tillväxtpakten.

För bara några år sedan, när vi diskuterade reformeringen av stabilitets- och tillväxtpakten här, kunde många av er inte föreställa er detta, men framgångarna för stabilitetspakten och de åtaganden som regeringarna i euroområdets medlemsstater har gjort har lett till att det inte finns några alltför stora underskott.

Det finns dock några mycket viktiga saker att ta itu med, och det måste vi göra. Det är det som det här initiativet handlar om: att få oss i rörelse igen, och jag ska ge er en lista med frågor att diskutera i parlamentet och eurogruppen. Jag håller med dem av er som har sagt att eurogruppens arbete är oerhört viktigt och att det arbete som den har gjort under ordförande Jean-Claude Juncker är mycket positivt. Det måste diskuteras i parlamenten, med allmänheten i de olika länderna och med medlemsstaternas regeringar, och vi behöver föra en dialog med Europeiska centralbanken utan fruktan, med respekt och med tillfredsställelse, med tanke på hur ECB utövar sin självständighet. Det är en ytterst effektiv bank, trots att den är en oerhört ung bank i jämförelse med Bank of England, Federal Reserve, japanska centralbanken eller någon annan centralbank.

Två påpekanden till slut: för det första angående de länder som inte är med i euroområdet och som inte tycks vilja vara med. Jag syftar inte på de kandidatländer som kommer att vara med om några år, under förutsättning att de uppfyller villkoren, utan på dem som har beslutat att de inte vill vara med, antingen genom en undantagsklausul eller genom en folkomröstning.

Några av er sa att euroområdet kommer att få problem i framtiden. Jag tror att det blir de som inte vill vara med i euroområdet som får problem.

I den globala ekonomin är det de som vill vara isolerade som kommer att få ta konsekvenserna av isoleringen. De som integrerar sig, de som är beredda att dela med sig och fastställa sin ekonomiska politik tillsammans kommer att fatta de korrekta besluten, de rätta besluten, och uppnå de fördelar som integrationen medför för sina medborgare.

**Talmannen.** – (EL) Debatten är härmed avslutad.

### **Skriftliga förklaringar (artikel 142)**

**Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig.** – (IT) Prognoserna för den ekonomiska tillväxten i EU under de kommande åren tyder på en bekymmersam dämpning av vårt produktionssystem. Den ekonomiska tillväxten i EU kommer att minska med en procentenhet på två år, från 2,8 procent 2007 till 2,0 procent 2008 och 1,8 procent 2009. Den minskningen beror naturligtvis inte bara på den inre marknaden, utan på en större nedgång i den globala ekonomiska aktiviteten till följd av den svåra situationen i USA och stigande råvarupriser.

Kommissionen förväntar sig att inflationen når en topp den närmaste framtiden på grund av kraftigt stigande priser på livsmedel, energi och råvaror. Detta är särskilt oroande eftersom det direkt påverkar våra medborgares liv och minskar deras köpkraft. Det lägger också ytterligare en börda på våra företag, som successivt förlorar sin konkurrenskraft i förhållande till de nya tillväxtekonomierna. Trots detta ser det dock ljus ut för sysselsättningsmålet i Lissabonstrategin, eftersom 4 miljoner nya arbetstillfällen har skapats i Europa.

Vår uppgift är att slå fast om denna ”nya” dynamik på arbetsmarknaden egentligen beror på osäkra anställningsvillkor, eftersom den informationen bara har en positiv inverkan på ekonomin när den leder till förväntningar om stabilitet.

**Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig.** – (PT) Det är imponerande att höra att kommissionen och EU-ledarna fortfarande talar om euroområdets framgångar, trots att statistiken faktiskt visar motsatsen, både sett till ekonomisk tillväxt och livskvalitet för Europas folk. Det står klart att framgångarna i fråga handlar om ökade vinster och de fantastiska inkomster som de ekonomiska och finansiella grupperna har lyckats uppnå under dessa första 10 år med EMU.

Men det är oacceptabelt att de systematiskt glömmar bort de ökade sociala skillnaderna och ökningarna av otrygga anställningar och dåligt betalt arbete som leder allt fler miljoner arbetstagare in i fattigdom, så att de exploateras ytterligare och inte har förutsättningar att ge sina barn ett anständigt liv.

Därför är det ingen överraskning att den plan som kommissionen lägger fram innehåller mer av samma sak: fler ekonomiska kontroller för att garantera de ekonomiska grupperna större konkurrenskraft och ekonomisk stabilitet, ökad budgetövervakning för att gå vidare med avregleringarna av de offentliga tjänsterna och kraftigare påtryckningar och mer kontroller för att förhindra löneökningar.

Detta kommer att leda till större sociala spänningar och att det blir svårare att slå vakt om sociala rättigheter och arbetstagarnas rättigheter och förhindra ökad exploatering.

**Diamanto Manolakou (GUE/NGL), skriftlig.** – (EL) EMU och euron skapades som ett resultat av de folk- och arbetarfientliga målen i Maastrichtfördraget, som lade grunden till det reaktionära Lissabonfördraget och den upptrappade attacken på arbetstagarnas fri- och rättigheter.

Center-högern och center-vänstern har ratificerat de här besluten av EU och regeringarna. I Grekland röstade Ny demokrati, Pasok och vänsterkoalitionen för Maastrichtfördraget. Man har vägrat hålla folkomröstningar. Detta tjänar kapitalisternas intresse på ett förträffligt sätt och visar hur mycket kapitalisterna fruktar folkets reaktion.

Genom att en viktig mekanism inom den ekonomiska politiken har överförs från medlemsstaterna till ECB:s kontroll har kapitalisterna kunnat sänka arbetskraftskostnaderna och mångdubbla vinsterna.

Löneåtstramningen, som ECB har uppmuntrat ända sedan banken bildades, har lett till kraftigt minskad köpkraft för arbetstagarerna, en snabb försämring av arbetarklassfamiljernas levnadsstandard och fattigdom.

I de flesta länderna ifrågasätter man EMU och euron alltmer. Argumenten om prisstabilitet, skydd för ekonomierna och så vidare har visat sig vara bluff. Euron skyddar bara monopolens vinster. Den underlättar privatisering och sammanslagningar och banar väg för än större exploatering.

**Cătălin-Ioan Nechifor (PSE), skriftlig. – (RO)** Inrättandet av Ekonomiska och monetära unionen (EMU) har inte bara lett till att ett enkelt frihandelsområde har skapats på EU-nivå, det har också gett unionen större politisk makt på internationell nivå och kriterier som har lett till en återförening av kontinenten och en gemensam valuta – euron, som kan tävla med den amerikanska dollarn.

Fördelen med EMU är att den har skapat låg inflation och låg ränta till fördel för konsumenter och företag och understött solida och hållbara offentliga finanser. Införandet av den gemensamma valutan har gjort att kostnaderna för valutaomräkningar har försvunnit och har underlättat handel och prisutjämning i de länder som för närvarande ingår i euroområdet.

Nu förbereder sig Europa för att fira att det har gått ett decennium sedan den gemensamma valutan infördes, och även om EU:s sydliga länder har haft en rad svårigheter efter införandet av den gemensamma valutan har myndigheterna inte klagat än. Analytikernas förklaring är att Europa har förblivit stabilt trots förändringarna på den amerikanska finansmarknaden. Jag kan också säga att eurons framgångar bevisas av att danskarna, som ursprungligen vägrade införa den gemensamma valutan, nu vill ha euron.

För Rumänien är införandet av euron ett viktigt mål för närvarande och det behövs fortfarande stora ansträngningar för att vi ska klara konvergenskriterierna och öka de rumänska företagens konkurrenskraft på den inre marknaden.

**Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI)** När Finland gick med i EU föregicks detta av en folkomröstning. Vid den tidpunkten lovade den politiska eliten folket en ny folkomröstning om Finland gav upp sin egen valuta, marken. Löftet bröts – till skillnad mot i Sverige – och många finländare ville ha tillbaka sina egna pengar.

Euron har varit en framgång i den meningen att turister kan använda samma pengar i alla EMU-länderna och jämföra priser. Det är dock inte respengar som är den verkliga kärnan i EMU: det är den gemensamma penningpolitiken. Den har inte varit lika framgångsrik till följd av euroområdets storlek och skillnaderna mellan de ekonomier som ingår i euroområdet.

Först devalverades euron med en tredjedel mot US-dollarn, och sedan revalverades den med två tredjedelar. Effekterna av EMU bör också bedömas med utgångspunkt från den gemensamma räntepolitiken, som har lett till en prisbubbla på bostadsmarknaden i många länder.

**Winkler, Iuliu (PPE-DE), skriftlig. – (RO)** År 2008 firar vi att det har gått 10 år sedan Europeiska centralbanken (ECB) inrättades, ett av de djärvaste projekten i det europeiska bygget. Tio år efter detta är de resultat som Ekonomiska och monetära unionen (EMU) har uppnått utan tvivel framgångar. Genom att uteslutande ekonomiska kriterier har legat till grund för ECB:s beslut och alla politiska influenser har försvunnit från beslutsfattandet har projektet blivit en framgång som har gynnat ekonomierna i de deltagande medlemsstaterna.

När Rumänien gick med i EU hade både regeringen och centralbanken för avsikt att landet skulle ansluta sig till EMU 2014. Genom att euron införs i Rumänien tidigareläggs deltagandet i växelkursmekanismen (ERM2) med två år, till 2012.

För att dessa tidsgränser ska kunna hållas måste vi fortsätta arbetet med att samordna regeringens skattepolitik med centralbankens penningpolitik, vilket kräver återhållsamhet och försiktighet vid genomförandet av budgeten. För att inflationen ska hållas inom de parametrar som Rumäniens nationalbank (RNB) har föreslagit måste vi undvika de frestelser som uppkommer under valår. RNB:s inflationsmålspolitik måste stödjas av finansiell stabilitet, ansvarsfulla beslut i det rumänska parlamentet och ett balanserat och ändamålsenligt genomförande av budgeten för alla statliga institutioner.

## 12. Försämring av situationen i Georgien (debatt)

**Talmannen.** – (EL) Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om försämringen av situationen i Georgien.

**Janez Lenarèič,** rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Innan jag börjar tala om Georgien ska jag svara på det uttalande om Burma/Myanmar som Europaparlamentets ordförande gjorde i början av dagens sammanträde. Eftersom det här är första gången jag tar till orda i dag vill jag på ordförandeskapets vägnar framföra mina uppriktiga kondoleanser till alla anhöriga till offren för cyklonen Nargis i Burma/Myanmar. Jag vill också fästa er uppmärksamhet på det uttalande från ordförandeskapet som offentliggjordes i går och där vi uttrycker Europeiska unionens vilja att ge landet humanitär katastrofhjälp.

För att återgå till Georgien så välkomnar jag Europaparlamentets beslut att föra upp situationen i Georgien på föredragningslistan, eftersom förbindelserna mellan Georgien och Ryska federationen är mycket instabila. Rådet bevakar situationen i landet mycket noga. Rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) diskuterade Georgien nyligen, den 29 april. Frågan diskuterades också i Kommittén för utrikes- och säkerhetspolitik (Kusp) i går, och där talade också vice premiärminister Giorgi Baramidze.

Den 2 maj svarade ordförandeskapet på EU:s vägnar genom att offentliggöra ett uttalande om den upptrappade spänningen mellan Georgien och Ryssland. Den höga representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, Javier Solana, har tidigare talat med president Micheil Saakashvili vid två tillfällen, och den 30 april träffade han Georgiens särskilda sändebud David Bakradze. Ordförandeskapet diskuterade också de senaste händelserna med den ryske utrikesministern Sergej Lavrov vid sammanträdet med trojkan från EU och Ryssland i Luxemburg.

Jag vill understryka att Europeiska unionen är mycket oroad över den senaste händelseutvecklingen som har lett till en upptrappning av spänningen mellan Georgien och Ryssland. Vi är särskilt bekymrade över meddelandet om att de fredsbevarande styrkorna från Oberoende staters samväld (OSS) i Abchazien ska utökas och att ytterligare femton kontrollstationer ska inrättas längs den administrativa gränsen. Nedskjutningen av ett obemannat georgiskt flygplan i georgiskt luftrum den 20 april oroar oss också. Vi är likaså bekymrade över Rysslands beslut att upprätta officiella kontakter med institutionerna för de facto-myndigheten i Sydossetien och Abchazien utan samtycke från de georgiska myndigheterna.

EU bekräftar sitt engagemang för Georgiens suveränitet och territoriella integritet inom landets internationellt erkända gränser, i enlighet med FN:s säkerhetsråds resolution 1808. EU fortsätter att stödja de internationella insatserna för att få till stånd en fredlig lösning på konflikterna i Abchazien och Sydossetien. I synnerhet stöder vi FN:s verksamhet under överinseende av FN:s generalsekreterares "Group of Friends" och de insatser som Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) gör.

EU uppmanar alla parter att avstå från åtgärder som kan öka spänningen och att vidta åtgärder för att återställa förtroendet. I det sammanhanget välkomnar EU den georgiske presidentens initiativ att få till stånd en fredlig lösning på konflikten i Abchazien. Vi hoppas att detta initiativ kommer att främja en konstruktiv dialog i frågan. EU:s särskilde representant och Europeiska kommissionen kommer också att fortsätta sina insatser för att bygga upp förtroendet till stöd för en lösning av konflikterna i Georgien.

EU välkomnar Rysslands beslut att normalisera förbindelserna med Georgien på vissa områden. Detta skulle leda till att viseringsrestriktionerna för georgiska medborgare hävs, att postförbindelserna återställs och andra positiva åtgärder. När det gäller den interna politiska situationen i Georgien vill jag framföra EU:s förhoppning att det kommande parlamentsvalet den 21 maj ska bli fritt och rättvist. Det är viktigt att de georgiska myndigheterna vidtar alla åtgärder för att bygga upp allmänhetens förtroende för hur valet genomförs. Därför stöder vi inledandet av ett valbiståndsprogram som finansieras via stabilitetsinstrumentet.

Vi välkomnar också Polens erbjudande att ställa talmannen i den polska senaten till förfogande för att underlätta dialogen mellan regeringen och oppositionen. Alla politiska partier i Georgien – både regeringen och i oppositionen – måste göra allt som står i deras makt för att förbättra stämningen inför valet och skapa en verkligt demokratisk politisk kultur.

Avslutningsvis vill jag upprepa att fria och oberoende medier har en avgörande betydelse för att bygga upp en demokrati. Att företrädare för regeringen och oppositionen har likvärdig tillgång till medierna är en förutsättning för fria och rättvisa val. Jag avslutar här och ser fram emot att få höra era åsikter om situationen i Georgien.

**Benita Ferrero-Waldner**, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Först och främst instämmer jag helt i det som EU:s ordförandeskap säger om allvaret i den senaste utvecklingen i Georgien.

EU:s politiska ledares uppdrag i morgon kommer verkligen att bli ett mycket bra tillfälle att bekräfta vårt helhjärtade stöd till Georgien i denna mycket svåra tid.

Spänningarna kring de olösta konflikterna i Abchazien och Sydossetien trappas tyvärr upp snabbt. Rysslands beslut nyligen att förstärka banden med de separatistiska de facto-myndigheterna i Abchazien och Sydossetien innebär att Georgiens territoriella integritet urholkas, och dessa åtgärder har ökat förväntningarna på ett framtida erkännande av de båda separatistregionerna och undergräver därmed insatserna för att finna en fredlig lösning.

Därför uppmanar kommissionen Ryssland att upphäva dessa beslut – eller att åtminstone inte genomföra dem, vilket EU också klart har uttryckt i sitt uttalande.

Nu bör vi koncentrera oss på hur vi ska få slut på det här schackpartiet, där varje drag leder till ett motdrag. Alla förslag till åtgärder bör bedömas efter hur de kan bidra till att minska spänningarna.

Detta säger jag inte minst på grund av att en ytterligare försämring av dagens kris kan äventyra stabiliteten inte bara i Georgien utan i hela Sydkaukasien.

Vi har välkomnat president Micheil Saakashvilis förslag till nytt fredsinitiativ för Abchazien. Jag tycker att det är viktigt att det utvecklar sig på ett sätt som kan lägga grunden till en konstruktiv dialog med alla berörda parter. Det betyder i första hand med abchazierna själva. Jag hoppas att de kommer att vara redo att delta i den diplomatiska processen – och att de tillåts göra det.

Ryssland är fortfarande en viktig aktör om vi vill nå en hållbar, fredlig lösning på de här konflikterna.

Kommissionen har noterat Georgiens begäran att EU ska vidta åtgärder för att få Ryssland att ompröva sin nuvarande politik. Vi kommer att överväga ytterligare insatser, men vi måste akta oss för att vidta symboliska åtgärder som kanske inte förbättrar chanserna till en lösning på krisen och faktiskt kan leda till ökad spänning.

Däremot anser jag att en generell översyn av fredsmekanismerna, vilket till exempel FN:s generalsekreterare föreslog i sin senaste rapport om Abchazien, skulle kunna bidra till en fredlig lösning av de här konflikterna om den stöds av alla parter. Vi bör alla vara redo att spela en mer aktiv roll för att stödja dessa insatser.

Vi får inte glömma att Georgien har gjort enorma ansträngningar för att göra framsteg mot ett demokratiskt och marknadsorienterat samhälle de senaste fyra åren.

Vi har just utfärdat en lägesrapport som visar att Georgien visserligen har mycket kvar att göra men har gjort betydande framsteg på många områden i den europeiska grannskapspolitikens handlingsplan. Dessa resultat bekräftar att Georgien bemödar sig om att förstärka sina band med Europeiska unionen inom ramen för den europeiska grannskapspolitiken.

När det gäller det kommande parlamentsvalet har vi mobiliserat ett valbiståndspaket på 2 miljoner euro (som redan har nämnts) i syfte att skapa förutsättningar för en rättvisare och öppnare valrörelse. Vi tillhandahåller också mycket stöd från EU och stöder återanpassningsprogram som gynnar befolkningen i konfliktområdena utan avseende på etniska skiljelinjer.

Kommissionen kommer således att fortsätta att stödja Georgien i dess politiska, sociala och ekonomiska utveckling. Vi är övertygade om att landet har styrkan att klara utmaningarna.

**Jacek Saryusz-Wolski**, *för PPE-DE-gruppen*. – (EN) Fru talman! Här i parlamentet borde vi vara mycket djupt oroade över upptrappningen av den redan spända situationen i Georgien den senaste tiden. Europaparlamentet bör visa prov på en fast beslutsamhet och stödja Georgiens suveränitet och territoriella integritet.

Den ryska regeringens beslut nyligen att upprätta officiella förbindelser och öka den ryska militära närvaron i Abchazien går längre än och strider mot befintliga avtal och Georgiens territoriella integritet. Detta ökar spänningen i konfliktområdena ytterligare och undergräver därmed de internationella fredssträvandena.

Vad kan göras för att återställa fred och stabilitet i hela regionen? Här följer några möjliga rekommendationer till parlamentet med hänvisning till vår resolution. För det första bör vi uppmana Ryssland och Georgien att visa återhållsamhet, att fortsätta att sträva efter en fredlig lösning på konflikten och tillåta medling från EU. För det andra bör vi uppmana den ryska regeringen att ta tillbaka sitt beslut att upprätta officiella förbindelser med Abchazien och Sydossetien och att dra tillbaka de ryska styrkorna från Abchazien. För det tredje bör

vi uppmana FN:s säkerhetsråd att utöka UNAMIG:s mandat och resurser för att successivt etablera verkligt självständiga internationella fredsbevarande styrkor. Vi bör rekommendera att rådet och kommissionen spelar en mer aktiv roll och bidrar till konfliktlösningen, kanske genom att överväga en ESFP-delegation. Vi bör stödja utsändandet av en EU-delegation som gör en bedömning av incidenterna snarast. Slutligen bör vi uppmana världssamfundet att delta i EU:s insatser för att stabilisera situationen och lösa konflikten i regionen.

Den här konflikten är en utmaning för EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik. Den kommer att ge EU möjlighet att agera i linje med sina ambitioner, som GUSP-bestämmelserna i Lissabonfördraget bygger på – att inte bara vara någon som betalar i konfliktsituationer, utan också någon som agerar.

**Hannes Swoboda, för PSE-gruppen.** – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot! I förra veckan hade jag tillfälle att tillsammans med delegationen tillbringa tid i såväl Tbilisi som Abchazien och den ockuperade delen av Gali-distriktet. Det var särskilt två saker som berörde mig: för det första människornas öde där. De tvingades fly och bara en del av dem har kunnat återvända för att odla sina åkrar, och självfallet har de svårt att sälja sina varor över en gräns som plötsligt har dragits genom deras land.

En annan sak som gjorde mig bekymrad var den företrädare för de facto-regeringen som vi talade med, och som uppenbarligen var rätt inkompetent. Jag är rädd att resultatet blir att Ryssland ger Abchaziens folk mycket små möjligheter att gå med på en fredsplan – som ni särskilt nämnde, fru kommissionsledamot.

Därför ligger våra sympatier naturligtvis hos Georgien, ett litet land som utsätts för påtryckningar från en mycket stor granne. Jag anser dock att båda sidor måste visa återhållsamhet, särskilt just nu, och därför stöder jag rådets och kommissionens uttalanden.

Ett annat skäl att göra detta är att jag tycker att det som Georgiens vice premiärminister sa till vårt utskott igår, och det sätt på vilket han sa det, var olämpligt eftersom det hade en anstrykning av krigshets som bör undvikas i det här avgörande skedet.

Valet står för dörren och en del saker utnyttjas naturligtvis, också inför valet. Ryssland går i fällan och stöder till och med indirekt och oavsiktligt de krafter i Georgien som kan vilja utnyttja konflikten för sina egna politiska syften. Låt mig upprepa: vi stöder Georgien och dess strävan efter självständighet och integritet till fullo – det är utom all diskussion. Vi hoppas också att det kommande valet verkligen genomförs på ett fritt och rättvist sätt.

Det finns särskilt två saker som driver Georgien mot EU, och det är också viktigt tycker jag. Den första är mindre hårda visumkrav. Det är oacceptabelt att ryssar – och indirekt medborgare i Abchazien och Georgien som har ryska pass – har viseringsfrihet när georgierna själva inte har det. Det är orättvist och måste rättas till. För det andra måste en verkligt multilateral fredsbevarande styrka inrättas i Georgien. Vi kan inte låta en fredsgrupp vara aktiv där som å ena sidan består av Ryssland, en part i konflikten, och å andra sidan av den stora part som praktiskt taget har ockuperat området och nu också tillhandahåller den fredsbevarande styrkan.

Jag anser att Georgiens önskan att förhindra detta är motiverad, och det är avgörande att vi behåller förmågan att fortsätta förhandla – det sa kommissionsledamoten också i utskottet. Naturligtvis kan vi inte gå med på alla de detaljer och formuleringar som Georgien lägger fram – vi är Europeiska unionen – med de här två kraven från Georgien förtjänar särskilt stöd. Jag hoppas att kommissionen kommer att vara aktiv och lyckas stödja Georgien i det avseendet.

**Georgs Andrejevs, för ALDE-gruppen.** – (LV) Fru talman, herr minister, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! För en vecka sedan kunde också jag bedöma situationen i Georgien på plats, när jag besökte Tbilisi som medlem av en delegation från Europaparlamentet. För min politiska grupp, gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, vill jag fästa världssamfundets uppmärksamhet på den destabiliserande roll som Rysslands militära styrkor i konfliktområdet har. Georgiens vädjan till världssamfundet och internationella organisationer att överväga att ersätta de ryska "fredsbevarande" styrkorna med andra bör tas i beaktande och stödjas av rådet och kommissionen, och de bör också undersöka möjligheterna att tillsätta en fredsbevarande styrka i Georgiens Abchazien-region under EU:s ledning. Det krävs ett starkt internationellt stöd och samarbete med Georgien för att lösa den här konflikten, men jag vill också uppmana Georgiens regering att göra sitt bästa för att förbättra det interna politiska klimatet i landet. Presidentvalet den 5 januari i år var ett beslut att ta sig ur dödläget, men under själva valrörelsen kunde man observera många överträdelser och tveksamheter, och tyvärr måste jag erkänna att de berörda georgiska myndigheternas åtgärder inte räckte till för att övertyga väljarna och kandidaterna om att de hade den politiska viljan att undersöka alla



överträdelser som begicks under valet. Jag är övertygad om att de berörda georgiska myndigheterna kommer att vidta alla åtgärder som krävs för att öka allmänhetens förtroende för valprocessen vid parlamentsvalet i maj. I det sammanhanget vill jag välkomna det valbiståndsprogram som finansieras av Europeiska kommissionen, och där fyra icke-statliga organisationer, FN och Europarådet deltar. Alla politiska partier, regeringen och oppositionen måste göra allt som står i deras makt för att förbättra dagens mycket polariserade klimat i Georgien och etablera en verkligt demokratisk politisk kultur. Båda sidor – koalitionen och oppositionen – och naturligtvis också civilsamhället, måste inse att intern instabilitet ökar risken och sannolikheten för ytterligare destruktiva influenser från grannländerna, särskilt från Ryssland. Tack för att ni lyssnade.

**Marie Anne Isler Béguin**, för *Verts/ALE-gruppen*. – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, herr Lenarè! Jag talar också för delegationen. Faktum är att jag är ordförande för Europaparlamentets delegation till de tre länderna i Kaukasus.

Ni har rätt när ni säger att situationen är bekymmersam och allvarlig, och jag anser inte att vi bara kan stå bredvid och titta på när provokationerna eskalerar. Personligen skulle jag säga att det nästan blev så att ett land annekterade ett annat. När Ryssland i mars drog sig ur den sanktionsregim som OSS beordrade fram skaffade det sig möjlighet att ge militär hjälp till Abchazien. Den 16 april legaliserade Ryssland de bilaterala förbindelserna och officiella dokument från Abchazien och Sydossetien. Visst innebär detta ett indirekt erkännande av dessa båda separatistregioner? Sedan, den 24 april, ökade förstas Ryssland ensidigt antalet trupper och skickade vapen. Vi vet inte, inte ens FN i landet vet hur mycket Ryssland har ökat sina fredsbevarande styrkor. Som mina kolleger har sagt var vi i Gali förra veckan och uppenbarligen fanns det ingenting som motiverade en ökning av dessa trupper, från 2 000 till 3 000 man. Till de ledamöter som kanske inte känner till det kan jag säga att den här överenskommelsen tillkom 1994 när Ryssland erbjöd sina tjänster som medlare och föreslog att man skulle skicka fredsbevarande styrkor till abchaziskt territorium, mellan Abchazien-området och det område i Abchazien där det fanns georgisk befolkning. I dag, när OSS talar om mångfald, finns det bara ryska trupper där. Vi som också är medlare borde kanske fråga oss vilka resultat denna medling har lett till.

Jag undrar också vilket ansvar vi har. Jag har förstas hört alla era förslag, men jag anser att vi för tillfället måste stoppa upptrappningen av våldet. Jag hörde också rådets senaste två uttalanden. EU stöder bara ett återställande av förtroendet. I dag finns det inte något förtroende i det här området, herr Lenarè. Det finns inte ens någon dialog längre. Abchazien avbröt sin dialog med Georgien 2006. När det gäller EU:s kommunikation vidtar kommissionen också åtgärder. Den säger att EU endast kommer att ingripa i konflikten om båda parter så önskar. Som svar kan jag säga att det kommer aldrig att ske. Ryssland kommer aldrig att be oss att lösa problemet, för Ryssland har alltid sagt att det inte är en intressent i den här konflikten. Därför uppstår nu frågan om Europeiska unionens ansvar.

Ni säger också att det finns stöd från FN, men vi vet mycket väl att det råder ett fullständigt dödläge i FN, och man har också misslyckats, för när det ställdes krav på en FN-resolution så svarade inte Ryssland. Således förhalar Ryssland också den processen. Jag anser att vi därmed har tillräckligt med argument och möjligheter att hjälpa till på ett mycket mer konkret sätt. Det handlar inte längre om konfliktlösning, vi befinner oss helt klart i ett skede där vi kan förhindra en konflikt. Därför måste vi agera, och det är därför som vi till exempel, i samband med den resolution som vi röstade för i Tbilisi förra veckan, överväger att föreslå att Ryssland ska dela ansvaret för de fredsbevarande insatserna genom att sända dit en civil fredsstyrka. Jag tycker att vi bör minnas Balkan. Jag tror inte att historien kommer att förlåta oss om vi underlåter att agera en andra gång. Balkankriget borde ha varit det sista, och jag anser att det är vi som ska kväva konflikten i Sydkaukasien i dess linda.

**Konrad Szymański**, för *UEN-gruppen*. – (PL) Herr minister, fru kommissionsledamot! I sista stund bryter vi EU:s ganska komprometterande tystnad i fråga om Georgien.

Den ryska minoritetens rättigheter står inte på spel i den konflikt som pågår i Abchazien och Sydossetien. Trots den etniska rensning som 300 000 georgier fick uppleva i regionen efter 1993 har det demokratiska Georgien under några år erbjudit Abchazien självständiga friheter. Trots detta tog Ryssland nyligen vissa steg mot att erkänna en marionettregim i Abchazien genom att förstärka handelsförbindelserna och utvidga räckvidden av den ryska familje-, civil- och handelsrätten till att omfatta detta område.

I dag måste vi ställa oss en mycket viktig fråga: har vi inte uppmuntrat Ryssland att vidta dessa åtgärder genom att säga nej till Georgiens medlemskap i Nato? Den frågan bör man särskilt ställa sig i Berlin. Den här konflikten handlar om geopolitik. EU:s trovärdighet och freden i regionen står på spel. Om vi inte lyckas

stoppa Ryssland från att gå vidare med åtgärder som syftar till att bryta upp en av våra viktigaste partner i Kaukasus så kommer ingen att fästa någon vikt vid oss i framtiden.

Vi bör göra gemensam sak med Förenta staterna och anordna ett möte med säkerhetsrådet och OSSE om den här frågan. Förutom ett fast diplomatiskt stöd för Georgiens integritet bör vi kräva att den ryska militären ersätts av styrkor som handlar på mandat av FN eller OSSE. Det vore lämpligt att skicka ut en parlamentarisk delegation till Tbilisi. Om vi inte lyckas med detta kan Ryssland och dess nyimperialistiska politik föra hela regionen mot ett krig.

**Miloslav Ransdorf, för GUE/NGL-gruppen.** – (CS) Georgien har haft tre presidenter sedan 1991: dissidenten Gamsakhurdia, kommunistetablissemangets Shevardnadze och nyligen den amerikanske protegén Saakashvili.

Det är svårt att säga vilken av dem som var värst. Micheil Saakashvili hade bara en idé att dela med sig till oss av under sitt besök: han uppmanade oss att köpa georgiska viner, som han kallade "frihetsviner". Jag vet inte om till exempel Stalins favoritvin Chvanchkhara kan betraktas som ett sådant. Hur som helst är situationen i Georgien allvarlig. En fjärdedel av befolkningen har emigrerat: 1 300 000 georgier arbetar på Rysslands territorium. Detta faktum i sig visar att det är oerhört viktigt att de båda länderna löser sina gemensamma problem, nu när den nye presidenten Dmitrij Medvedev har installerat sig i Kreml. Jag tycker att vi måste ge honom tid att hålla sina löften, nämligen att ge Georgien en hjälpande hand och bidra till att rätta till situationen, som är mycket allvarlig i dag.

**Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE).** – (NL) Jag vill tacka både ordförandeskapet och kommissionsledamoten för deras svar. Det finns verkligen en enorm oro över den stigande spänningen i regionen. Jag instämmer i det som har sagts och maningarna till återhållsamhet.

Frågan är dock vilken mening det finns med dessa, eftersom rådets i sina slutsatser i november 2007 också manade till återhållsamhet, men spänningen tyvärr ändå har ökat. Vad gör vi nu? Georgiens vice premiärminister Giorgi Baramidze har sagt "Hjälp oss, hjälp oss!" – och dessutom på ett mycket okultiverat sätt, med ett språkbruk som inte gjorde någonting för att minska spänningarna, inte heller på den georgiska sidan. Vad ska vi då göra?

För det första har vi delegationen. Ryssland måste också delta i medlingen, inte bara Georgien. Den andra punkten är FN:s fredsbevarande styrka. Det är oacceptabelt att Ryssland ensamt ska bestämma att ryska trupper ska skickas dit.

Den tredje punkten handlar om att minska trycket. Jag tittade nyss på den storslagna installationsceremonin för president Dmitrij Medvedev via datorn på mitt kontor. Jag hörde den nye presidenten Medvedev med eftertryck förkunna sin avsikt att bevara Rysslands suveränitet och självständighet. Hans motpart i Georgien har gjort detsamma. Jag vill be alla här som vill gratulera president Medvedev i dag att också uppmana honom att trygga det georgiska territoriets suveränitet och självständighet.

Konstruktivt samarbete – det är det viktiga, konstruktivt samarbete på båda sidor. En ny president i Ryssland ger oss också ett nytt tillfälle att göra kraftigare framstötter för att övertyga honom om detta. Tack så mycket.

**Jan Marinus Wiersma (PSE).** – (NL) Jag vill ansluta mig till de föregående talarna, inklusive kommissionsledamoten och rådets tjänstgörande ordförande, och ge uttryck för den oro som vi alla delar över den situation som har uppstått i regionen – i Kaukasus – angående Georgien och problemen med Sydossetien och Abchazien. Fram till helt nyligen talade vi om låsta konflikter, men nu är läget det att de här riskerna håller på att bli vilande konflikter och vi måste förstås alla se till att de inte blir öppna konflikter. EU, FN och alla som kan spela en roll har ett ansvar för att lugna ned situationen.

Vi måste förstås tillbakavisa de åtgärder som Ryssland har vidtagit. Dessa är – eller verkar åtminstone vara – steg mot formalisering, mot ett möjligt erkännande av självständighet. Geostrategiska intressen spelar naturligtvis en viktig roll här. Jag kan tänka mig att det råder frustration i Moskva efter Nato-toppmötet nyligen, där man kom överens om att låta Georgien bli medlem i Nato på lång sikt, och man är förstås också vederbörligen irriterade över hur de flesta EU-länderna har reagerat på Kosovos självständighetsförklaring. Vi tycker att de här frågorna ska hållas strikt åtskilda från situationen i Georgien. Tidigare gjordes överenskommelser om detta i OSSE, och vi anser att särskilt FN måste försöka få frågan, samråden och dialogen, tillbaka på rätt spår.

Nu ser vi faktiskt en slags upptrappning på båda sidor, en upptrappning av ordkriget. Ja, det är ett schackparti som kommissionsledamoten säger, men ett parti som jag är rädd kommer att sakna vinnare – och det gagnar inte någon.

Å ena sidan har vi Rysslands reaktion, som är att öka antalet "fredsbevarare". Å andra sidan skapar Georgien problem i WTO-förhandlingarna om Rysslands medlemskap. Jag anser att den nationalistiska underton som man kan skönja på båda sidor måste försvinna från diskussionen.

Alla parter bör visa återhållsamhet, som många har sagt, och på längre sikt måste man förstås sträva efter en strukturell lösning. Jag anser att EU kan spela en viktig roll i det avseendet, också i en direkt dialog med Ryssland vid det kommande toppmötet mellan EU och Ryssland. Det kan bli ett tillfälle att fråga den nye presidenten vad hans land planerar att göra åt de här låsta konflikterna, inte bara i Kaukasus utan också i Transnistrien. Kanske den nye presidenten kan tala om vad han har för avsikt att göra i fråga om de överenskommelser som nåddes i OSSE redan 1999, tror jag, angående situationen i dessa utbrytarländer, republiker, stater och så vidare.

Slutligen – och jag håller med alla som har kritiserat Rysslands tolkning av FN:s beslut – är dessa "fredsbevarare" naturligtvis inga fredsbevarare. Snarare bör de betraktas som trupper som tjänar ett ryskt strategiskt militärt intresse och verkligen inte FN:s mål. Nya överenskommelser måste göras i det avseendet, och EU kan kanske spela en roll i det sammanhanget.

Dessutom måste förstås Georgiens territoriella integritet bevaras, liksom dess respekt för minoriteter och deras problem – Hannes Swoboda sa en del om detta – eftersom folket ute på fältet riskerar att krossas mellan Moskva och Tbilisi. Det är självfallet viktigt att någonting görs för att komma till rätta med flyktingproblemet. Det bästa sättet för Europeiska unionen att hjälpa till kanske är att investera i förtroendeskapande åtgärder för att hjälpa båda sidor på vägen mot en förnyad dialog.

**Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE).** – (HU) Tack, fru talman. Georgien är väldigt nära ett krig, enligt vad landets återintegreringsminister sa igår. Det blir verkligen mer och mer spänt mellan Georgien och Ryssland. Vladimir Putins påbud till de statliga organen att öka samarbetet med Abchazien och Sydossetien, nedskjutningen av ett obemannat georgiskt flygplan och översändandet av fler ryska militära enheter till Abchazien innebär att de allvarliga farhågor som Micheil Saakashvilis regering har gett uttryck för är fullständigt motiverade.

Ryssland bortser från Georgiens territoriella integritet och vill successivt föra in de två utbrytarregionerna i Georgien under sin kontroll. Rysslands motivering illustrerar dess stormaktspolitik. Åttio procent av Abchaziens befolkning har nu ryskt medborgarskap och ryssarna hävdar att de därför har ett ansvar för att försvara dem. Det uttalande som general Alexej Maslov, överbefälhavare för de ryska markstyrkorna, gjorde i går är lika betecknande: "Genom att öka antalet trupper i Abchazien bidrar vi till att förhindra en väpnad konflikt och främjar stabilitet i den transkaukasiska regionen."

De ryska makterna klarar helt enkelt inte av att Georgien har valt en väg med självstyre och självständighet och euroatlantisk integration. Georgien är en integrerad del av den europeiska grannskapspolitiken. Vi har ett ansvar för att tillhandahålla största möjliga stöd till reformer i Georgien och för den framväxande demokratin och rättsstatsprincipen.

Det är också det som är syftet med de konsekventa insatser som den parlamentariska samsarbetskommittén för EU och Georgien gör. För en vecka sedan träffades vi i Tbilisi, där vi antog ett antal viktiga rekommendationer. Vi besökte också Abchaziens "konfliktområde", där förhållandena för närvarande är outhärdliga. Jag anser att vi måste vara mer energiska och otvetydiga i vårt stöd till Georgien, och utöva ett starkare tryck på Ryssland. De fredsbevarande styrkorna bör omvandlas så att de blir internationella och neutrala. Tbilisi hanterar situationen med lugn och skulle vilja lösa problemen på ett fredligt sätt. Parlamentsvalet i Georgien har skjutits upp och står nu för dörren. Detta val kommer att bli ett viktigt test av Georgiens unga och bräckliga demokrati, och vi måste ge dem all tänkbar hjälp för att se till att de lyckas. Tack för att ni lyssnade.

**Józef Pinior (PSE).** – (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Europaparlamentet har vid flera tillfällen varit delaktigt i att bygga upp demokratin i Georgien. Vi har betraktat det georgiska folkets kamp för att bygga upp en liberal demokrati, ett starkt civilsamhälle och fria val med beundran. Europaparlamentet står fortfarande stadigt på demokratins sida i Georgien i dag, och värnar om den georgiska statens territoriella integritet.

I går hörde vi ett anförande av Georgiens vice premiärminister Giorgi Baramidze. De frågor som han beskrev från georgisk synpunkt avslöjar hur allvarlig den situation som vi nu har att hantera i Kaukasus är. Självfallet vädjar vi till alla sidor, till både Georgien och Ryssland, om försiktighet. Det måste dock stå klart att det inte finns något samtycke till en nyimperialistisk politik från Rysslands sida gentemot länderna i Kaukasus, eller

gentemot Georgien, i Europa. Ryssland har ett särskilt ansvar för att garantera fred och säkerhet i den här regionen.

Samtidigt vill vi säga att det som är allra viktigast i den internationella situationen, i Georgien, är Georgiens demokrati. Det är därför som vi vädjar till Georgiens myndigheter och folk att förstärka den liberala demokratin i Georgien ytterligare, liksom civilsamhället och rättsstatsprincipen.

Det som kommissionsledamoten sa om EU:s stöd till det kommande valet i Georgien är en insats av unionen som bör känneteckna den europeiska politiken i Kaukasus: försvar av Georgien, beundran för byggandet av demokrati, inget samtycke till nedbrytandet av landets territoriella integritet. Vi vädjar till Ryssland och Georgien om stabilitet, fred och säkerhet i regionen.

**Charles Tannock (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Ryssland har en ny president i dag, men Vladimir Putin kommer med sitt nya arbete som premiärminister att behålla greppet om makten och övervaka sin protegé Dmitrij Medvedev. Följden blir att Rysslands utrikespolitik inte kommer att förändras.

En flod av oljedollar gör Ryssland till en stormakt igen, men tyvärr ser den allt i nollsummetermer. Putins prioritering inom utrikespolitiken – att rekonstruera någonting som liknar den gamla Sovjetunionen – har inriktat sig på det som Ryssland nedlåtande kallar det "nära utlandet" – de före detta sovjetrepublikerna i Östersjöområdet, Östeuropa och Sydkaukasien, där Ryssland är fast beslutet att behålla sitt inflytande. De bestraffas för att de vänder sig mot väst och Nato och EU, snarare än mot Moskva.

Georgien har lidit rejält av Rysslands hårdhänthet under den västorienterade reformvänlige president Micheil Saakashvili. Putin har konsekvent försökt underminera Georgiens territoriella integritet genom sitt tysta stöd till de självutnämnda utbrytarrepublikerna Abchazien och Sydossetien samt använt handeln och energiförsörjningen som diplomatiska vapen. Att ännu fler ryska soldater har anlänt till Abchazien – som påstådda fredsbevarare men utan tvivel stridsberedda – och att ett georgiskt radiostyrt flygplan nyligen sköts ned är provokationer som har ökat spänningen i regionen.

Det finns dock en viss logik i Rysslands agerande, med tanke på hur bråttom väst hade att välkomna ett självständigt Kosovo utan någon FN-resolution eller någon internationell överenskommelse. Erkännandet av Kosovo har ställt till trassel och gett Ryssland ett moraliskt övertag. Det bör inte komma som någon överraskning att Ryssland ser detta som ett prejudikat. Det skulle verkligen vara tragiskt om vi genom vår inställning till Kosovo har tillfogat Georgien obotlig skada och banat vägen för väpnad konflikt i ett land vars territoriella integritet vi borde försvara med full kraft.

**Alessandro Battilocchio (PSE).** – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag deltog i sammanträden i Tbilisi i förra veckan tillsammans med mina kolleger i den interparlamentariska delegationen som leds av Marie Anne Isler Béguin, vars synpunkter jag helt instämmer i: situationen håller verkligen på att förvärras och den upptrappade spänningen kan få utlopp i öppen väpnad konfrontation. Under det officiella sammanträdet bekräftade president Saakashvili att det kan handla om timmar i stället för om dagar den här gången.

Den låsta situationen i Abchazien och Sydossetien håller på att lösa sig och Moskva har officiellt bekräftat att det vill etablera ett rättsligt förhållande med regionerna. Detta kommer att leda till att debatten om Georgiens territoriella integritet, som har erkänts i FN-resolutioner, tar fart igen.

Jag hoppas att EU till slut kommer att visa upp en enad front och agera mer beslutsamt i sökandet efter fredliga lösningar, innan det är för sent. Om förbindelserna bryts är det bara alltför lätt att förutse en rad kedjereaktioner i hela regionen, händelser som i slutänden kommer att nå fram till våra gränser. Därför hoppas vi att rådet och kommissionen verkligen kommer att engagera sig i detta.

Antingen tar vi tag i situationen och fördubblar våra medlingsinsatser, eller så får vi tyvärr ta på oss det fruktansvärda ansvaret att inte ha velat eller kunnat göra tillräckligt.

**Corien Wortmann-Kool (PPE-DE).** – (NL) Vi är Georgiens vänner. Sann vänskap betyder att erbjuda stöd och hjälp, och det är det som Europa måste göra nu när Georgiens territoriella integritet står på spel. Men sann vänskap är också att kritisera när det behövs.

Georgiens regering har en svår uppgift. Den måste bygga upp en demokrati, baserad på europeiska värden, i ett land som har en helt annan historia. Den måste också bygga upp ekonomin, och kommissionsledamoten säger med rätta att det har gjorts många framsteg inom ramen för den europeiska grannskapspolitiken, även

om det återstår mycket att göra. Det är en svår uppgift för Georgiens regering vid en tidpunkt då landets territoriella integritet står på spel och hotas av Ryssland.

EU måste tydligt ta ställning och stödja parterna i konflikten. President Micheil Saakashvilis förslag måste få en chans. Det vore en bättre lösning än vapenskrammel. Den delegation som rådets ordförandeskap ska delta i är bra, för den tiden är förbi när vi kunde luta oss tillbaka och vänta tills saker och ting kommer tillbaka på rätt köl. Rådet och kommissionen måste visa handlingsvilja.

Att parlamentsval ska hållas den 21 maj ökar spänningen. Jag ingår i observatörsdelegationen och vi kommer att observera valet noggrant. Det här parlamentsvalet kommer att bli ett lackmustest för regeringen Saakashvili. Därav ansvaret att se till att valet blir rättvist och demokratiskt. Detta kommer att bli grunden för att göra gemensam sak i Europa och se till att medborgarna i hela Georgien – med andra ord också i Abchazien och Sydossetien – kan leva i frihet och demokrati. Därför förtjänar Georgien vårt stöd. Tack så mycket.

**Robert Evans (PSE).** – (EN) Fru talman! Kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner inledde för några minuter sedan sitt anförande med att beskriva hur allvarlig den här situationen är, vilket också Janez Lenarèie instämde i på rådets vägnar. Därefter har alla talare betonat allvaret i den situation som råder.

Genom mina besök i Georgien vet jag att landet verkligen anstränger sig för att förstärka sina band med Europeiska unionen. Kolleger! Jag anser att vi nu bör stödja Georgien vid denna kritiska tidpunkt och gentemot det som en kollega alldeles nyss beskrev som rysk imperialism.

Ryssland har aldrig accepterat Georgiens territoriella integritet i fråga om Abchazien och Sydossetien. Vi vet genom vad vi har fått höra de senaste veckorna att ryska och abchaziska separatister uppenbarligen var inblandade i de spionplansincidenter som ledde till att spänningen ökade, och vi måste alla inse att det ena ledde till det andra. Jag känner inte till alla diplomatiska åtgärder som vidtas, men jag är rädd att EU inte gör tillräckligt för att stoppa denna upptrappning av våldet. Marie Anne Isler Béguin sa för några minuter sedan att historien inte kommer att förlåta oss om vi inte gör någonting. Om vi inte gör någonting kan hela området kastas in i krig – ett krig som ingen kommer att vinna.

Så mitt budskap i eftermiddag – inte bara till parlamentet, utan också till Janez Lenarèie och rådet och verkligen också till kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner – är att vi måste göra allt som står i vår makt, på högsta nivå, för att se till att alla, framför allt ryssarna, förstår hur allvarliga de schackdrag som görs i området är och att vi måste stoppa upptrappningen innan vi får en ny Balkankris.

**Vytautas Landsbergis (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Vi måste formulera oss tydligt: Stoppa kriget! *Ruki proch ot Gruzii* – Bort med tassarna från Georgien! Inga fler FN-mandat för konfliktbevarare! Det är enda sättet att få Kreml att lyssna. Om EU inte kan säga detta så har vi en del av ansvaret. Vi kan säga det här, och kräva att ryska fallskärmsjägare landar i Ryssland igen.

Det var ingen som utfärdade någon sådan varning före blodbadet i Vilnius i januari 1991, när fallskärmsjägarna redan fanns på plats.

När nu Ryssland trappar upp spänningen omkring och mot Georgien och ger den en allt större militär karaktär kan skälen betraktas som politiska, men inte enbart. Vilka andra skäl kan vi se här?

Att binda den tillträdande president Dmitrij Medvedev med ett fullbordat faktum om strider mellan rysk och georgisk militär uppstår i dag, vilket Rysslands underrättelsetjänst lätt kan ordna – eller tvärtom ge honom chansen att spela duva. Att påverka det kommande valet i Georgien. Att hämnas på EU för Kosovo genom att straffa Georgien. Att stoppa Georgiens framsteg med den ekonomiska tillväxten och kampen mot korruption efter den stora övergången från en statsförvaltning av rysk typ till en västerländsk.

Tyvärr finns det också en direkt fara för krig mot det olydiga Georgien. Om det blir så kan vi be Tyskland att ikläda sig medlarrollen i konflikten mellan Ryssland och Georgien för att undvika det värsta, med hänvisning till en möjlig koppling mellan vetot mot en Nato-färdplan för Georgien i Bukarest och Rysslands snabbt växande aggressivitet. Det finns inte tid för att ägna sig åt lokala eller etniska knep eller låsningstrick. Det här är en europeisk fråga.

(Applåder)

**Urszula Gacek (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Vi har tagit upp en mängd frågor i dagens debatt – viseringar, frihandelsavtal och förestående val. Samtliga ämnen är värda att diskutera. Den avgörande fråga som vi måste

koncentrera oss på är emellertid den instabila säkerhetssituationen. Vi måste ge Georgien vårt stöd i en situation när landet befäras ytterligare provokationer, till och med aggression från Ryssland.

Låt oss inte vattna ur dagens ärende. För det första kommer vi inte att tolerera provokativa ageranden från Rysslands sida. För det andra kan Georgiens territoriella integritet inte på något sätt undergrävas och för det tredje måste fredsbevarande styrkor i eventuella utbrytarområden vara neutrala och betrodda av alla sidor. Ryska trupper uppfyller uppenbarligen inte dessa kriterier.

Det är dessa frågor som vi måste ta itu med, och vi måste göra det nu.

*(Applåder)*

**Katrin Saks (PSE).** – *(ET)* Under gårdagens sammanträde med Georgiens vice premiärminister uttrycktes flera gånger den uppfattningen att det tillvägagångssätt som tillämpats i Kosovo var orsaken till den växande spänningen i Georgien.

Det är sant att Ryssland utnyttjar situationen men det är också tydligt att Ryssland skulle finna andra sätt att försvara sina imperialistintressen om det skulle behövas.

Frågan är inte vad Georgien har gjort eller inte gjort. Frågan i dag är att krig kan framprovoceras under täckmanteln fredsbevarande insatser och vi är farligt nära ett sådant krig.

Det viktiga är nu att vi gör en mycket klar bedömning av situationen i Abchazien och erbjuder Georgien vårt odelade stöd.

**Ewa Tomaszewska (UEN).** – *(PL)* Fru talman! Under parollen att man vill bekämpa terrorismen har Ryssland nu mördat mer än hälften av det tjetjenska folket. För närvarande utövar Ryssland inflytande när det gäller kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Vitryssland, och detta inflytande är mycket tydligt. Det som händer i Georgien är bara ytterligare ett hot. Vi kan faktiskt inte betrakta den här situationen som Rysslands inre angelägenheter, vi kan inte låta Rysslands militära insatser på nytt skapa beroende och krigstillstånd i länder som fram tills helt nyligen varit underordnade Ryssland. I Ryssland kan man inte respektera andra folks frihet. Jag skulle gärna vilja att det inte var fallet, men så har det varit under århundraden och tyvärr är detta ett stort drama.

Europeiska unionen kan inte behandla sådana förhållanden som om allt bara vore en fråga om känsliga diplomatiska förfaranden. Vi måste faktiskt ta den här situationen på stort allvar.

**Janusz Onyszkiewicz (ALDE).** – *(PL)* Ryssland har ganska länge försökt underblåsa ett slags skräckspiral när det gäller Georgien. En indikation på detta är att ryska flygplan har skjutit ned en obemannad radiostyrd farkost, eftersom det inte råder några tvivel om att det inte utförts av plan från det abchaziska flygvapnet. Det finns en video som vi kan titta på, där vi tydligt kan se en MiG-29 som närmar sig och avfyrrar en raket och att raketerna träffar den radiostyrda farkosten. Nyligen tycks ytterligare två blivit nerskjutna av abchaziska säkerhetsstyrkor.

Man ställer sig följande frågor: hur kan det komma sig att de abchaziska styrkorna har sådana medel till sitt förfogande, trots det avtal som uppnåddes redan 1994 i Moskva? Vi här i parlamentet måste stödja den georgiska regeringens vädjan till FN:s höge representant i Georgien om att inleda en undersökning och gå till botten i den här frågan.

Vi kan inte låta ryssarna underblåsa den här skräckspiralen.

**Tunne Kelam (PPE-DE).** – *(EN)* Fru talman! Jag menar att det i dag blivit tydligt att uttrycket "frysta konflikter" kan vara missvisande. Det är i själva verket vår förståelse av kärnan i dessa konflikter som ofta varit fryst. Det som vi ser i dag är den postimperialistiska politiken för de länder som tillhör det "nära utlandet" som kommer till uttryck: politik som den ryska regeringen lovade att överge för 12 år sedan när de kom med i Europarådet.

I dag måste vi göra det fullständigt klart att Rysslands tolkning av sin roll som fredsbevarande FN-medlem är helt oacceptabel. Vi får inte heller tveka att tydligt visa att enighet och integritet ska gälla lika för Georgien och för Ryssland.

Det är dags att agera. Det räcker inte längre med prat.

*(Applåder)*

**Siiri Oviir (ALDE).** – (ET) När vi lyssnar på vad som sägs här i dag är det tydligt att vi alla här i kammaren, vare sig vi företräder rådet, kommissionen eller parlamentet, har den uppfattningen att Georgien befinner sig nära en kris, på randen till ett krig, om vi inte agerar omedelbart med snabba insatser och ansenliga resurser.

Eftersom jag har kort tid på mig vill jag bara ta upp en punkt, närmare bestämt de ryska så kallade fredsbevarande styrkorna som hittills har befunnit sig 14 år på georgiskt territorium, i Abchazien och i Sydossetien. Till vilket syfte? Under den här tiden har det förekommit mängder av provokationer, inklusive obemannade observationsflygningar, ensidig fred och ökning av de så kallade fredsbevarande styrkorna. Detta har lett till en ökad instabilitet.

I Abchazien, som till 80 procent bebos av abchazier, har Ryssland utfärdat ryska pass till 90 procent av regionens medborgare. Varför diskuterar vi undantag från viseringskravet här? De gör allt för att göra situationen ännu mer instabil.

Därför har jag bara ett förslag: de fredsbevarande styrkorna, Rysslands fredsbevarande styrkor måste ersättas med verkliga, effektiva fredsbevarande styrkor.

**Zbigniew Zaleski (PPE-DE).** – (PL) Fru talman! För det första måste Europeiska unionen rätta till ett misstag när det gäller viseringskraven, för det andra måste EU utan aggression men bestämt, klargöra vad Ryssland har för sig i Georgien och för det tredje bör EU hjälpa Georgien att lösa sina interna problem.

När vi nu talar om Georgien skulle jag vilja vända mig till och vädja till Ryssland: Det nya ryska presidentskapet skulle kunna inledas i en ny förstklassig stil, i riktig skådespelaranda. I stället för att tänka i imperialistterminer skulle Ryssland kunna börja tänka i termer av samverkan. Det kommer inte att skada den nationella självkänslan. För det andra kan ett framstående, stolt och rikt Ryssland kosta på sig att respektera Georgiens odelade territorium, precis som vi respekterar det ganska egendomliga ryska territoriet i Kaliningradregionen.

**Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande.** – (SL) Jag har lyssnat mycket noga till de uttalanden som gjorts i den här debatten och jag tackar så mycket för dem. Jag skulle först vilja svara på uttalandet av Jan Marinus Wiersma som framförde åsikten att EU kan spela en viktig roll för att trappa ned den rådande situationen. Jag håller med, och det slovenska ordförandeskapet och kanske också rådet kommer att anstränga sig i detta avseende. Hur? Först och främst inom ramen för FN. Vi kan instämma i Marie Anne Isler Béguins bedömning att framstegen inom FN har varit blygsamma och att vi givetvis inte kan vara nöjda med det, men FN är ändå en av våra grundläggande ramar för att diskutera den här frågan.

Jag hänvisade redan i mitt inledningsanförande till FN:s säkerhetsråds resolution 1808 där Georgiens suveränitet och den territoriella integriteten inom dess internationellt erkända gränser bekräftas. Denna resolution från säkerhetsrådet antogs nyligen – den 15 april – och här skulle jag vilja påpeka och understryka, i synnerhet i samband med det uttalande som gjordes av Jonathan Evans, att denna resolution inte skulle ha antagits utan Ryska federationens samtycke.

FN är därför fortfarande en viktig ram när det gäller att ta itu med det här problemet. En annan viktig ram är Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) och även här kommer EU att fortsätta och, hoppas vi, intensifiera sina försök att åstadkomma en nedtrappning. Att trappa ned, det vill säga, lugna situationen och minska spänningen, är för närvarande en absolut prioritet för EU. Det har högsta prioritet.

Samtidigt måste vi intensifiera våra insatser för att nå en varaktig och fredlig lösning i denna fråga. Inte bara i de multilaterala forum som jag tidigare har nämnt utan också i våra bilaterala överenskommelser både med Ryssland och med Georgien. Ordförandeskapet arbetar med detta. Jag har redan nämnt att den här frågan nyligen varit föremål för ministersamtal mellan EU-trojkan och Ryssland. Just i dag har minister Dimitrij Rupel, ordförande i rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser), träffat Georgiens vice premiärminister Giorgi Baramidze och diskuterat frågan. Toppmötet mellan EU och Ryssland nästa månad är ett av många tillfällen längre fram då vi kan diskutera frågan.

Jag bör framhålla att Europeiska unionen agerar. Hittills har Georgienfrågan funnits med mycket ofta på rådets dagordning (allmänna frågor och yttre förbindelser). Vi har EU:s särskilda representant i Georgien och Kaukasus. Eventuellt kommer utrikesrådet mycket snart, inom de närmaste dagarna, att göra ett särskilt besök i landet. Jag vill understryka att EU kommer att fortsätta att orubbligt stödja Georgien för att finna fredlig lösning på de olösta konflikterna både i Abchazien och i Sydossetien. Jag bör också framhålla att det kommer att vara ett stående ämne för vår dialog med Ryssland och vi kommer alltid att framhålla behovet

av en fredlig lösning, uppmana och uppmuntra Ryssland att tillämpa en konstruktiv strategi och erbjuda en fredlig lösning, såsom nyligen gjordes av president Micheil Saakashvili.

Europeiska unionens särskilda representant kommer säkert att fortsätta sina insatser och kommissionen kommer att gå vidare och intensifiera sina ansträngningar, i synnerhet när det gäller att genomföra ett paket med förtroendeskapande åtgärder – vi är mycket glada över att Georgien stödjer detta paket. Kort sagt, på ordförandeskapets vägnar försäkrar jag er att vi kommer att arbeta för fortsatta och intensifierade insatser som dels syftar till nedtrappning och dels syftar till att finna en fredlig och varaktig lösning på frågan.

### ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

*Vice talman*

**Benita Ferrero-Waldner**, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Det här har varit en viktig debatt i en betydelsefull och besvärlig situation. Innan jag svarar på några av era idéer, frågor och åsikter vill jag säga att jag också välkomnar betänkandet från den parlamentariska samarbetskommittén EU–Georgien, som håller med om mycket av kommissionens analys och delar de åsikter vi framför i våra lägesrapporter.

Det står klart att vi måste stödja Georgien men, såsom några av er har sagt, goda vänner måste också ta emot goda råd, och jag anser att det första som vi måste säga dem är att enda sättet att komma vidare är genom dialog. Om Georgien provoceras är det viktigt att man inte går i fällan och reagerar med aggression.

Som många påpekat är det viktigare än någonsin för Georgien att stärka sin demokrati och hålla fria och ärliga val, och vi får se vad som händer den 21 maj. Men det är också tydligt att EU givetvis inte ska stå överksam i det här svåra ögonblicket.

Vi kommer säkert att fortsätta att uppmana Ryssland att upphäva sitt nyligen fattade beslut och vi har, som rådets ordförande har sagt, just haft ett trojkamöte om ett ständigt partnerskapsråd mellan EU och Ryssland – jag var själv närvarande – där frågan dryftades på ett ganska öppet sätt. Sedan blir det förstås ett toppmöte i juni och vi kommer att utnyttja varje tillfälle för att klargöra denna punkt.

Vi kommer också att fortsätta stödja Georgien i arbetet med att växa sig starkare. Jag upprepar att vi också kommer att stödja initiativ som gynnar dialog mellan alla parter.

Som jag tidigare sagt samtycker jag till förslagen om att se över fredsmekanismerna om vi kan nå en överenskommelse med alla parter om detta; och det är förstås ytterligare en svårighet. När det gäller viseringslättnader har vi påbörjat samtal i rådet. Fler och fler medlemsstater inser nu att det är bråttom med viseringslättnader och återtaganden. Vi har ännu inte enats helt om att det är absolut nödvändigt, men nu kanske det rör sig i rätt riktning.

När det gäller flyktingar har vi redan gett betydande humanitär hjälp åt internflyktingar som måste lämna Abchazien och i Sydossetien. I år stöder vi också genomförandet av en ny georgisk lag om återintegrering av internflyktingar så de kan flytta från sina miserabla tillfälliga logeringar, och som omfattar ett program på 20 miljoner euro.

Men vi kommer givetvis att fortsätta vara aktiva, eftersom detta något som vi konstant måste hålla ögonen på.

Jag vill avsluta med att säga att vi verkligen kommer att göra allt som är praktiskt möjligt för att återupprätta stabiliteten i Georgien och vi kommer förstås också att trofast stötta Georgiens suveränitet och territoriella integritet.

**Talmannen**. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum den 5 juni.

### **Skriftliga förklaringar (artikel 142)**

**Adam Bielan (UEN)**, *skriftlig*. – (PL) Under de senaste dagarna och veckorna har de ryska myndigheterna tagit några provokativa steg när det gäller Georgien, och orsakat en krigshotande konflikt. För några dagar sedan ökade Ryssland sina väpnade styrkor i Abchazien från två till tre tusen soldater, utan Georgiens samtycke, och utnämnde också en hög rysk officer att leda den så kallade abchaziska arméstaben. Det är ett tydligt tecken på att Ryssland förbereder en militär aggression i Georgien.



Jag väddar om stöd för Georgiens suveränitet och territoriella integritet och jag uppmanar de ryska myndigheterna att avsluta upptrappningen på konflikten och bekräfta de militära handlingar som genomförts. Konfrontationsretoriken och provokationerna från Kreml omöjliggör en fredlig lösning av situationen och hotar att göra hela regionen instabil.

De påstått "fredliga", ryska väpnade styrkorna bör omedelbart ersättas av oberoende, fredliga styrkor under ledning av EU eller FN.

EU:s roll bör vara att "avväpna" konflikten och att hålla tillbaka Rysslands neoimperialistiska strävanden i förhållande till de före detta republikerna i södra Kaukasus.

EU bör visa sitt fulla stöd för Georgien, systematiskt öka samarbetet och utan dröjsmål lätta på viseringsreglerna för Georgiens invånare.

### 13. Transatlantiska ekonomiska rådet (debatt)

**Talmannen.** – Nästa punkt är kommissionens uttalande om Transatlantiska ekonomiska rådet.

**Günter Verheugen**, *kommissionens vice ordförande.* – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! EU och Förenta staterna står tillsammans för 60 procent av världens bruttonationalprodukt och 40 procent av världshandeln. Transatlantiska kommersiella tjänster och revisionsflöden uppgår till 3 miljarder US-dollar dagligen. De transatlantiska ekonomiska förbindelserna skapar sysselsättning åt 14 miljoner människor. Detta är proportionerna för det som vi ska tala om i dag.

I april 2007 undertecknade EU och Förenta staterna ett ramavtal för att stärka den transatlantiska ekonomiska integrationen mellan USA och EU. Avtalet baseras på erkännande av att EU och Förenta staterna är varandras viktigaste ekonomiska partner, men att vi även har gemensamma intressen och utmaningar och delar en lång rad gemensamma värderingar, t.ex. att måna om frihandel och öppenhet för investeringar, att måna om fri konkurrens utan snedvridning, respekt för äganderätt inklusive immateriella rättigheter och effektivt skydd för konsumenter, arbetstagare och miljön.

Det transatlantiska avtalet är en förstärkning av vårt gemensamma engagemang för att uppnå närmare ekonomiskt samarbete och påskynda avvecklingen av transatlantiska handels- och investeringshinder. Transatlantiska ekonomiska rådet har inrättats för att se till att detta samarbete ska fungera. Målet är att avveckla hindren för en verkligt transatlantisk marknad. Samtidigt delar vi emellertid gemensamma utmaningar i våra förbindelser med andra länder. Transatlantiska ekonomiska rådet har redan visat sig vara ett värdefullt forum för en strategisk dialog om hur man gå vidare i förhållande till Kina och när det gäller statliga medel. Produktsäkerhet hos importerade varor och hävdande av immateriell äganderätt i tredjeländer är specifika exempel på praktiskt samarbete i specifika frågor.

De största hindren mot handeln mellan våra högt utvecklade ekonomier är olika regler och lagstiftningsstrategier. Icke tariffära handelshinder har så gott som avskaffats i de åtta största världshandelsrundorna under de senaste 60 åren. Icke tariffära hinder, exempelvis onödigt stränga föreskrifter och administrativa förfaranden som begränsar handeln är nu den viktigaste typen av hinder. Dessa hinder är ofta mindre synliga och mer komplicerade, och de kan vara mycket politiskt känsliga eftersom de ofta är följden av avsiktliga inre politiska avgöranden.

De goda nyheterna för oss är att Förenta staterna, där man tidigare alltid varit mycket skeptisk mot föreskrifter som inte genomförts i det egna landet, öppnar sig alltmer för internationellt samarbete om lagstiftningsfrågor, särskilt med oss. Beslutet av US Securities and Exchange Commission (SEC) att godta globala redovisningsstandarder (IFRS; International Financial Reporting Standards) var ett historiskt steg framåt.

Som ordförande i Transatlantiska ekonomiska rådet har jag lärt mig ett viktigt koncept under dessa tidiga steg. Transatlantiskt samarbete är inte möjligt utan politiskt ledarskap. Att hålla med om att det är önskvärt att ha en marknad utan handelshinder är en sak, men så snart som vi börjar hantera specifika hinder finner vi att den ekonomiska integrationen kräver en hel del hårt arbete, tålamod, uthållighet och som sagt, politiskt ledarskap. Det var förresten likadant när vi ville genomföra EU:s inre marknad. Jag erinrar mig att det behövdes 30 år av ekonomisk och politisk integrering för att bana väg för projektet med en europeisk inre marknad.

Ändringar av befintliga föreskrifter och inarbetade förfaranden är inte alltid populärt. Det finns alltid grupper som inte måste avstå från fördelar om vi behåller status quo. Vissa grupper känner sig alltid hotade på

hemmaplan. Om vi ger efter och saktar farten och glömmer fördelarna för den europeiska ekonomin som helhet, då stänger vi in oss och stoppar gemensamt huvudet i sanden.

I dag skulle jag vilja framhålla dels att de befintliga bestämmelserna hindrar ekonomisk integration och minskade administrativa bördor, och dels att nya lagar kan undergräva det mål vi vill nå. Ett exempel är lagförslaget från den amerikanska kongressen om att alla frakter som lämnar våra hamnar med Förenta staterna som destination ska förhandskontrolleras. Det här är givetvis något som kommer att diskuteras inom ramen för Transatlantiska ekonomiska rådet.

Nästa möte i Transatlantiska ekonomiska rådet är nästa tisdag här i Bryssel. Det blir det första mötet på europeisk mark. Ett stort antal amerikanska regeringspolitiker kommer att delta. Vi har en omfattande dagordning och vi kommer att diskutera framsteg inom många områden. Liksom vid vårt första möte i Washington, kommer vi att fortsätta vår strategiska dialog under detta möte. De planerade ämnena är Rysslands integrering i världsekonomin, frågan om hur man bör reagera på växande riskerna med protektionism och framför allt vilka slutsatser vi alla kan dra av krisen på finansmarknaden. Som ni ser kommer vi att täcka ett mycket brett spektrum.

Parlamenten på båda sidor om Atlanten har en betydelsefull roll att spela i hela processen. Jag är mycket tacksam mot Europaparlamentets ledamöter för det starka intresse som de visat för den här processen. Jag är också tacksam för de nära kontakter som Europaparlamentets ledamöter upprätthåller med den amerikanska kongressen och jag vill framhålla att som parlamentsledamöter har ni en mycket viktig uppgift, eftersom mycket av det som vi vill och kan avtala politiskt också måste formaliseras i lag. För att det ska kunna ske måste vi få godkännande från kongressen i Förenta staterna och från er här i Europa. Detta är också orsaken till att lagstiftningsdialogen är inkluderad i hela projektet.

Låt mig till slut framhålla att den väg som vi nu slagit in på skiljer sig i hög grad från tidigare försök som alla har misslyckats mer eller mindre spektakulärt, och att båda sidor är övertygade om att vi nu har den hittills mest lovande strategin för att nå verklig förändring. Det är viktigt med en ständig politisk granskning och en tydlig fördelning av vilka som har ansvar för initiativen, eftersom de initiativ som tidigare tagits tyvärr inte nått målet.

Därför är det mycket viktigt att klargöra synpunkten att detta är en övning i samarbete som inte kan sättas ihop i en handvändning. Det är ett långsiktigt projekt. Båda sidor är helt överens om att varken mandatet för den sittande amerikanska regeringen, som löper ut i januari nästa år eller för den sittande Europeiska kommissionen, vars mandattid går ut i november nästa år, ska få inverka på planeringen på medellång eller lång sikt av detta arbete.

Vi är fast beslutna att det här projektet inte ska påverkas av mandattider och mandatperioder.

**Jonathan Evans, för PPE-DE-gruppen.** – Fru talman! Jag vill börja med att tacka vice ordförande Günter Verheugen. Han har talat om behovet av politiskt ledarskap, hårt arbete och uthållighet. Han har visat samtliga dessa kvaliteter och jag vill framhålla att vi inte skulle befinna oss där vi är i dag om det inte vore för det hårda arbete och personliga engagemang som han har visat i det här projektet.

Jag anser att dagens resolution den här gången återspeglar synpunkter från samtliga parlamentsutskott. Jag vill gratulera dem, för det första för deras engagemang och för det andra för deras disciplin, eftersom det här är ett dokument som är begränsat till 47 punkter som kommer från samtliga utskott i parlamentet, tro det eller ej.

Det här är en positiv process. Det är något som enligt min uppfattning måste fortsätta i framtiden. Jag vill tacka företagardialogen och konsumentdialogen för deras kontakt med lagstiftarna. Jag vill också uppmärksamma er på vice ordförande Günter Verheugens kommentar om kongressens engagemang. Jag träffade faktiskt våra kolleger i kongressen i Washington och förvånande nog – jag tror det är första gången – har jag blivit ombedd att lägga fram deras synpunkter på det möte som ska hållas den 13 maj. Jag menar att det är en helt annorlunda förbindelse än vad parlamentet hade med kongressen för tre eller fyra år sedan.

Varför är då detta viktigt? Därför att vi försöker åstadkomma ett samarbete om lagstiftningsfrågor, korrekt riskbedömning – bland annat säkerheten hos importerade produkter – och för att överbrygga skillnader i tekniska standarder, motarbeta protektionism, undanröja hinder mot den transatlantiska handeln och befrämja avreglering av kapitalmarknaderna.

Men jag anser även att vi kan ta på oss en roll som föredöme inför globaliseringens utmaningar. Vi kan visa att vi på en transatlantisk bas kan se till att standarderna inte minskas i de utmaningar som vi möter när det gäller Kina och Indien.

Låg mig får avsluta med ett par ord om en annan person som har bidragit till den här processen. Tom Lantos, ordförande i kongressens internationella utskott, avled tragiskt nog för några veckor sedan. Jag vill bara säga att han var den enda i den amerikanska kongressen som kommit som överlevande från förintelselägren och att han räddades till livet av Raoul Wallenberg. Jag vill att hans engagemang i denna process ska bekräftas här i parlamentet och jag vill tacka honom på allas våra vägnar.

(Applåder)

**Jan Marinus Wiersma**, för PSE-gruppen. – (NL) Även vi vill ge kommissionsledamot Günter Verheugen en eloge för hans engagemang i samarbetet mellan EU och Förenta staterna och i utvecklingen och inrättandet av det transatlantiska ekonomiska rådet, som har till syfte att stärka det ekonomiska samarbetet och skapa en stor gemensam marknad – inte bara i EU:s och Förenta staternas intresse utan också för att ta itu med de problem som båda sidor står inför, exempelvis globaliseringens utformning, sakfrågor som måste regleras och ibland också avregleras på global nivå, när så behövs.

Kommissionsledamot Günter Verheugen har rätt i att politiska faktorer har en mycket viktig roll i detta avseende och att den politiska verkställande makten också är viktig – vilket är en särskild fråga. I år är det val i Förenta staterna – det vill säga ett år av osäkerhet när det gäller landets kommande förvaltning. Vi vet inte vem som blir ny president även om jag har en personlig preferens. Förenta staternas ekonomiska utveckling skiljer sig från vår. Det går fortfarande ganska bra för oss, men i USA upplever man en viss pessimism. Överuttag av ekonomiska resurser, stigande arbetslöshet, bittra klagomål över höga energipriser är några exempel; allt detta leder till en osäkerhet som givetvis inverkar på landets ledande aktörer.

I vilket fall som helst behöver vi varandra för att kunna genomföra detta omfattande arbete, som kommissionsledamot Günter Verheugen redan sagt. Det här handlar inte bara om att utveckla en gemensam marknad, det handlar också om vårt engagemang i de globala problem som är förenade med handel och handelspolitik och med våra förbindelser med de nya ekonomier som kallas BRIC-länderna. Detta är en viktig aspekt.

Det är också viktigt att överväga hur vi kan utveckla en gemensam handelsdagordning som också inkluderar sociala aspekter och miljöaspekter. Jag har här betonat några punkter som är mycket viktiga för min grupp.

Jag skulle vilja nämna ett antal prioriteringar på kortare sikt, förutom utveckling av marknaden. Jag menar att frågan om hur vi ska kunna tackla livsmedelskrisen också borde finnas med på dagordningen, precis som säker och hållbar energiförsörjning – vi är båda huvudsakligen energikonsumenter och beroende av producentländer – och givetvis stabiliteten på finansmarknaderna. Jag anser att det ytterst handlar om att hindra utvecklingen av en fästning Europa och en fästning Amerika som reaktion på all slags ny ekonomisk utveckling. Vi måste bemöda oss om att agera tillsammans på den internationella arenan, för vår egen ekonomiska framtid och för de många andra länder som är beroende av oss. Tack för ordet.

**Annamie Neyts-Uyttebroeck**, för ALDE-gruppen. – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Kommissionsledamot Günter Verheugen har påmint oss om flera mycket viktiga saker som har att göra med dagens ämne, först och främst att värdet på handeln mellan Förenta staterna och EU uppgår till 3 miljarder US-dollar per dag.

För det andra har han påmint oss om att det har tagit mer än 30 år att utveckla den inre marknaden mellan våra medlemsstater – och att den som vi alla vet fortfarande inte är perfekt. Vi har med andra ord påmint om att utvecklingen av en inre marknad mellan Förenta staterna och Europa måste bli ett långsiktigt projekt.

Slutligen har han i detta sammanhang betonat politikens viktiga roll: politiska kretsar och politiska institutioner.

Min grupp har bidragit till arbetet med denna resolution och stöder därför resolutionens huvudteman. För det första måste vi sträva efter största möjliga harmonisering av standarder, vare sig det är fråga om produktsäkerhet eller andra finansiella faktorer, dvs. ett system med enhetliga, harmoniserade standarder. Men om det skulle visa sig omöjligt eller om det skulle ta för lång tid, för vi vet ju hur svårt detta är, och med hänsyn till olika ekonomiska aspekter, förespråkas det i resolutionen att vi ska godta varandras standarder enligt principen att om det duger för oss så duger det åt våra partner – och vice versa, givetvis.

Nåväl, som vi alla vet är det lättare sagt än gjort och det finns fortfarande många problem som vi måste lösa tillsammans, vare sig det gäller fjäderfä, hormoner, boskap eller den mycket känsliga fråga som kommissionsledamoten nämnde – Förenade staternas krav på att varenda container ska genomsökas.

Om vi har den rätta positiva inställningen anser jag att vi kommer att lyckas lösa alla dessa problem, ett efter ett, och om både Europaparlamentet och den amerikanska kongressen bidrar anser jag att vi kommer att kunna nå ett gott resultat.

**Dariusz Maciej Grabowski**, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Några erkännande ord till kommissionsledamot Günter Verheugen för att han har tagit upp och engagerat sig i en så viktig fråga. Man kan säga att 1800-talet var en tid av europeisk expansion, 1900-talet var den period då Förenade staterna dominerade och 2000-talet tycks bli Kinas och Sydostasiens århundrade. För att inte de konflikter som åtföljde de ekonomiska förändringarna under 1800- och 1900-talen ska upprepas, och med tanke på hur snabba de ekonomiska processerna varit under de senaste decennierna, måste vi förutse eventuella stridigheter och komma på metoder för att förebygga konfrontationer.

Nu måste något sägas om tre mycket viktiga hotbilder – ojämlikhet när det gäller tillgång till och överföring av information, ojämlikhet när det gäller tillgång på råvaror och för det tredje ojämlikhet i fråga om tillgång på forskning och teknik. Det är här som Transatlantiska rådets roll och betydelse blir tydlig.

Vi måste diagnostisera, förutse och förebygga kriser – ekonomisk frihet får inte innebära ekonomisk anarki. Europa får inte visa likgiltighet eller protektionism i förhållande till Förenade staterna liksom inte heller Förenade staterna i förhållande till Europa. Både USA och Europa, som överlägset dominerar när det gäller tillgång till information, måste agera så att skillnaderna i utveckling inte blir djupare och hindra detta från att inträffa.

**Umberto Guidoni**, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag menar att det behövs större överensstämmelse mellan bilaterala handelsavtal och Världshandelsorganisationens multilaterala regler för att den internationella handeln ska bli mer balanserad. Utan sådan överensstämmelse finns risk för att det transatlantiska ekonomiska rådet utnyttjas för att skapa en speciell ekonomisk förbindelse mellan två stormakter, en protektionistisk marknad som ställer Atlanten mot andra globala marknader.

I stället bör EU och Förenade staterna förena sina krafter för att skapa en mer rättvis handel, föra upp miljömässiga och sociala standarder på dagordningen och prioritera utveckling, minskad fattigdom, miljöskydd och kulturell mångfald, i stället för att införa avreglering, som bidrar till snabb omflyttning av kapital och innebär större vinster för de multinationella företagen.

Det är delvis på grund av finansiell spekulation som livsmedelskrisen sprider sig över världen. Kommissionen måste sätta upp frågan om råvarupriser på dagordningen – särskilt livsmedelspriser – så att en mekanism för att stabilisera priser kan definieras för att bekämpa spekulation på de stora kapitalmarknaderna.

Vi måste arbeta för att det immateriella äganderättskyddet inte ska skapa kunskapsbarriärer och uppmuntra och belöna överföring av kunskap och teknik till utvecklingsländer.

Otaliga handelstvister mellan EU och Förenade staterna handlar om genmodifierade organismer och köthormoner. Rådet och kommissionen måste agera i linje med och till försvar av EG-lagstiftningen så att Europas medborgare garanteras rätten till säkra livsmedel och en säker miljö. Vi måste börja med Europas jordbruk och se om det verkligen finns behov av produkter som förorenats med genmodifierade organismer, och alltid utgå från en försiktighetsprincip som möjliggör spårning och märkning av produkter som innehåller genmodifierade organismer.

EU och Förenade staterna måste också gå i spetsen för utvecklingen av förnybara energikällor och finna ekologiskt hållbara tekniska lösningar.

**Bernard Wojciechowski**, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Det gläder mig att det finns politisk vilja på båda sidor av Atlanten för ett gott partnerskap mellan de båda kontinenterna. Jag vill också tacka kommissionen för arbetet med att bygga upp den här ömsesidigt fördelaktiga strukturen. Jag är glad över att parlamentet, trots att det finns några kommunister bland oss, stöder insatserna för att minska handelshindren och stöder investeringarna mellan Förenade staterna och EU och jag ser fram emot inrättandet av en transatlantisk marknad 2015.

Över hela Europa satte man stort hopp till att Frankrikes nye president skulle genomföra ekonomiska reformer i ett land som fastnat i socialistisk övervintring. Det verkar dock som om Nicolas Sarkozy är mer intresserad av en före detta fotomodell än av avreglering av ekonomin. Man hade stora förväntningar på att den nya

förbundskanslern skulle reformera Tysklands föråldrade sociala trygghetsmodell och samtidigt ge nya impulser till övriga EU under det tyska ordförandeskapet. Resultat: nada, zero, zip. Det som en gång var den europeiska integrationens motor är i dag en bromskloss för en liberal europeisk ekonomi. Jargonguttrycket "ett socialt Europa" eller ett "solidariskt Europa" är missvisande för vårt folk. Det är hög tid att vi sätter igång med att minska de ekonomiska hindren på hemmaplan och bygga upp ett omfattande partnerskap med Förenta staterna. Det är enda sättet att uppnå ett konkurrenskraftigt Europa.

**Jana Bobošíková (NI).** – (CS) Mina damer och herrar! Jag förväntar mig att det nya transatlantiska rådet först och främst ska söka lösningar för att hejda ytterligare ökningarna av livsmedelspriserna. Jag förväntar en reaktion på den plötsliga prisuppgången men också på det faktum att i år kommer tiotals miljoner människor att dö och ytterligare hundra miljoner sjunka ner i ännu djupare fattigdom.

En situation där hungersnöd i utvecklingsländerna kan leda till uppror medan utvecklade länder ransonerar livsmedel, är inte resultatet av en naturkatastrof. Det är ett resultat av oklok politik på båda sidor Atlanten. På grund av höga bidrag och importtullar har jordbruksprodukter inte odlats där de ger högsta avkastning till lägsta pris. I stället för grödor på åkrarna odlas raps, majs och halm som efter bearbetning slutar i bilarnas bränsletankar. Samtidigt är det välkänt att priset på vete genast skulle falla med 10 procent och att priset på majs skulle falla med så mycket som 20 procent om staterna utfärdade ett moratorium på biobränslen. Jag vill inte undanhålla er en komisk aspekt av denna fråga, nämligen att det ofta behövs mer än en liter diesel för att producera en liter biobränsle.

Jag menar att under en veckas diskussioner i Transatlantiska rådet kommer det att klargöras om EU och Förenta staterna verkligen känner ett verkligt globalt ansvar eller om de håller fast vid en rent populistisk inställning. Mot bakgrund av de bokstavligen dödliga resultat som är följden av den livsmedelspolitik som hittills förts bör det orättvisa jordbruksstödet och de tullavgifter som gynnar orimliga biobränslen upphöra omedelbart. Det är enda sättet att se till att livsmedelspriserna faller och för att fler människor ska slippa leva med rädslan att dö av hunger. Det är enda sättet att garantera ett sant globalt ansvarstagande.

**Erika Mann (PSE).** – (DE) Fru talman! Jag måste erkänna att jag är häpen över det som Bernard Wojciechowski just har sagt om Tyskland och den störning som Tyskland tycks vara för EU-systemet. Jag har alltid sett det annorlunda. Jag finner det märkligt att höra sådana kommentarer fällas här i Europaparlamentet.

Kommissionsledamot Günter Verheugen, ni tog upp de viktigaste punkterna, men det var en sak som inte nämndes, och det är hur svåra förhandlingarna varit denna gång. Transatlantiska ekonomiska rådets verksamhet har ju just inletts och förväntningarna är naturligtvis mycket höga. Det finns mycket på "att göra"-listan och jag personligen menar att en sund realism vore på sin plats, eftersom några i gruppen överbelastar rådet med för många ämnen – bland annat psykologiskt svåra frågor som till exempel fjäderfåfrågan. Min personliga rekommendation är att vara lite mer realistisk och kanske korta av dagordningen.

Jan Marinus Wiersma påpekade också att det är ett mycket svårt politiskt år för Förenta staterna. Här i Europa står vi också inför ett besvärligt år, och det har faktiskt redan börjat. Många är involverade i förvalskampanjer och måste se till att bli omvalda. Från nästa år kommer vi att ha ett annat parlament och en annan kommission, så det vore bra för båda sidor att bemöda sig om att vara realistiska för att inte skapa problem, såsom ofta har hänt.

Vi får aldrig glömma varför vi gjorde det här. Vi har gjort detta för att bättre inse vad en integration av de båda marknaderna kan innebära – inte av önskan att de ska bli integrerade utan för att de faktiskt redan är integrerade. Det var rätt av Annemie Neyts-Uyttebroeck att framhålla siffrorna. Det som vi fortfarande helst vill göra – och det har varit målet när allt kommer omkring – är att undanröja så många hinder som möjligt. Vi kan inte undanröja alla. Vi måste fortsätta leva med några av dem. Även inom den europeiska marknaden lever vi med en del hinder som inte kan tas bort, och ändå störtar inte världen samman. Vi behöver bara undanröja de hinder som vi kan, de som är svåra att leva med, och som är svåra för konsumenterna att leva med, de hinder vars undanröjande kommer att ge mer sysselsättning, de som är orimliga.

Vissa hinder är löjliga. Man behöver bara besöka några småföretag, så kommer de att berätta om en del helt idiotiska hinder. Det finns faktiskt många dumma hinder och det är dem som vi ska bli av med.

Jag hoppas verkligen att kommissionen och parlamentet kommer att fortsätta samarbeta på det här engagerade sättet. Många problem börjar i parlamentet eller måste handläggas av parlamentet. Jag vill därför tacka för ert nära samarbete och önska lycka till med nästa framgångsrika möte.

**Sarah Ludford (ALDE).** – (EN) Fru talman! Under 2000 enades vi om säkert mottagande av företagsavgifter som överförs till Förenta staterna. Vi har dock aldrig kommit längre än till att dra upp gemensamma transatlantiska standarder. Av säkerhetsändamål sker en ständig ökning av överföringen av kommersiella uppgifter till myndigheter, i synnerhet passageraruppgifter men också överföring av bank- och telekomuppgifter.

Det här är inte rätt sammanhang för att ta upp frågor om medborgerliga rättigheter men det finns en viktig ekonomisk dimension. Om affärsresenärer utsätts för onödiga förseningar innebär det helt klart en kostnad. Ännu mer betungande är dock den ansenliga kostnad som belastar företagen.

Enligt vad jag förstått tillämpas kostnadsersättning i Förenta staterna men inom EU finns ingen konsekvent politik. I direktivet om lagring av uppgifter har vi exempelvis överlämnat till medlemsstaterna att besluta om de vill kompensera telekomföretagen. Det skulle vara intressant att ta reda på hur många som verkligen gör det. Men resultatet är att EU knappast har tillräckligt stark ställning för att kräva ett gemensamt transatlantiskt ramverk, inte bara för dataskyddsnormer, som har mycket stor betydelse, utan också för att hantera de ekonomiska konsekvenserna av uppgiftsinsamling när företag används som ombud för myndigheter.

**Karl von Wogau (PPE-DE).** – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Under de senaste åren har EU gjort stora framsteg mot en gemensam marknad. Det finns emellertid fortfarande marknader som endast öppnas gradvis även inom EU, exempelvis inom området finansiella tjänster, där vi i realiteten inte har någon gemensam europeisk marknad. Också när det gäller fordon har vi stannat halvvägs under processen på det transatlantiska området, även om det finns en gemensam marknad inom Europa. Vi har gjort framsteg mot en gemensam marknad inom säkerhets- och försvarsområdet. Ett första steg i den riktningen har varit att införa Europeiska försvarsbyrån och ett annat steg var att göra 1,4 miljarder euro tillgängliga för försvarsforskning som del av Europeiska gemenskapens sjunde ramprogram.

Det viktigaste steget framåt är emellertid kommissionens aktuella förslag till direktiv, för det första om upphandling på säkerhets- och försvarsområdet, och för det andra om interna transporter av försvarsmaterial. Det här är avgörande steg mot en gemensam europeisk marknad inom försvarsområdet, men hur går det för den transatlantiska marknaden inom detta område? Här finns två viktiga förändringar. En förändring är tydlig genom att Förenta staterna nyligen beslutade att inhandla flygbränslepåfyllning från ett europeiskt företag. För det andra innehåller det förslag till direktiv som kommissionen lade fram om upphandling av försvarsmaterial inte några regler om att "köpa europeiskt", vilket kan jämföras med existerande regler om att "köpa amerikanskt". Det viktiga är att anskaffa den bästa utrustningen för våra väpnade styrkor och det innebär intensiv dialog mellan EU och Nato.

Det är lika viktigt att EU och Förenta staterna för direkta diskussioner om de här ekonomiska frågorna. Ledamöterna i Transatlantiska ekonomiska rådet kommer därför att behöva diskutera den här frågan – antingen denna gång eller kanske vid något senare tillfälle.

**Antolín Sánchez Presedo (PSE).** – (ES) Fru talman! Att stärka förbindelserna mellan EU och Förenta staterna är nyckelfrågan för det transatlantiska initiativet i en alltmer multipolär värld.

I ekonomiska termer har Förenta staterna och EU världens bästa bilaterala förbindelser när det gäller ekonomiskt samarbete, handel och investeringar.

Om vi kan undanröja hindren för den transatlantiska ekonomiska integrationen kommer det att gynna välståndet på båda sidor. För att fullborda den transatlantiska marknaden till 2015 måste det finnas politisk vilja.

Antagandet av ramavtalet för att förbättra den ekonomiska integrationen under toppmötet 2007 var en viktig milstolpe för att i den nya transatlantiska agendan återskapa andan från 1995 i Madrid och ge ny drivkraft åt det transatlantiska ekonomiska partnerskapet.

Vi måste sända ett budskap till Transatlantiska ekonomiska rådet att det har Europaparlamentets stöd att gå vidare i den riktningen.

Förenta staterna och EU är två jättar i den globala ekonomin, och har därför särskilt stort ansvar för att skapa en globaliserad värld med ett mänskligt ansikte. Vår ekonomiska integrering är en positiv referenspunkt för att bygga upp en öppen, tillförlitlig och globalt hållbar ekonomi.

Denna process, som är förenlig med multilaterala engagemang, bör gå vidare och vi bör öppna nya vägar och staka ut nya riktlinjer för att utveckla öppnare, mer tillförlitliga och jämlika förhållanden enligt gemensamma normer.

Den kommer också att hjälpa oss att förena våra insatser för att ta itu med finansiella stabilitetsproblem, klimatförändringar och människors utvecklingsbehov.

Produktsäkerhet, konsumentskydd, rättvis handel, försvar av företagens anseende, främjande av tekniska innovationer, bokföringsregler, utveckling av finansiella tjänster och tillsynssamarbete finns samtliga på dagordningen.

Herr Verheugen, vi hoppas och litar på att ni inte kommer att återvända tomhänt till parlamentet.

**Sophia in 't Veld (ALDE).** – (EN) Fru talman! Trots att jag är medveten om att jag kanske överlastar Transatlantiska ekonomiska rådets dagordning, skulle jag vilja föra upp frågan om uppgiftsskydd på dagordningen, eftersom uppgiftsskydd – i motsats till vad många tror – till stor del är en ekonomisk fråga. I kommissionen brukade detta faktiskt omfattas av ansvarsområdet för Generaldirektoratet för inre marknaden, fast det är ändrat.

Personuppgifter har blivit "big business" och är en växande verksamhet. Just nu ser vi till exempel flera fusioner värda miljarder inom den sektorn. Tänk på Google/Double Click, som vi diskuterade i januari, fusionen mellan Microsoft och Yahoo!, som nu har återkallats och nu snart Reed Elsevier och ChoicePoint. Det visar hur viktigt det är med personuppgifter.

Verksamheten är också av global natur. Företagen konfronteras allt oftare med olika lagstiftningar över hela världen, eller till och med inom Europa eller inom Förenta staterna, till exempel regler som rör anmälan av överträdelse, uppgiftsskydd, profilanalys och beteendestrikt reklam. Företag och medborgare behöver världsomfattande regler för mer rättsäkerhet och öppenhet. Vi måste därför börja utarbeta globala standarder. Jag anser att Transatlantiska ekonomiska rådet är en lämplig plattform för detta och jag skulle därför vilja höra om kommissionsledamot Günter Verheugen håller med mig om att frågan borde tas upp på Transatlantiska ekonomiska rådets dagordning.

**Urszula Gacek (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Den nyligen inträffade hypotekskrisen i Förenta staterna har sänt chockvågor genom Europas största finansinstitutioner. Den visar oss hur nära sammankopplade de amerikanska och europeiska finansmarknaderna är.

Bankernas tveksamhet att låna ut pengar till följd av detta – också till sig själva – har lett till en kreditkris som har en negativ påverkan på den ekonomiska tillväxten och på företagets och hushållens välbefinnande, vare sig de befinner sig i Paris, Texas, eller Paris, Frankrike.

Många regeringar har svikit sina medborgare. De har varit ineffektiva i sin tillsyn över finansmarknaden, där hela tiden nya finansiella verktyg har tillåtits cirkulera, som i leken "pass-the-parcel". När musiken nu stannat upp vill ingen behålla paketet eftersom det bara är en bunt skuldebrev.

I rapporten betonas mycket riktigt behovet av att stärka samarbetet mellan tillsynsmyndigheterna på båda sidor av Atlanten, särskilt under en tid då regeringarna inriktar sig på kortsiktiga räddningsoperationer, och går i borgen för eller stöttar banker och enskilda kreditorer.

Regeringarna måste se upp så att de inte skickar fel signaler till hänsynslösa eller dumdristiga personer. Via de organ som reglerar finansmarknaden måste de kräva att finansinstitutionerna tillämpar öppna redovisningsmetoder och förståndiga utlåningskriterier.

Jag hoppas att de samordnade insatserna av såväl amerikanska och europeiska parter kommer att leda till att vi slipper sådana kriser i framtiden.

**Pervenche Berès (PSE).** – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot! Ni har rätt. Efter det att andra försök har misslyckats syftar detta till att förbättra våra transatlantiska förbindelser på en rättslig grund från fall till fall. Det finns dock en dimension som uppenbarligen saknas i vår analys av dagens situation, och det är sammanhanget för den här debatten. I dokument efter dokument kan vi se vilka framsteg som gjorts med varje rättsakt på båda sidor om Atlanten.

Hur går det med den grundläggande diskussion som vi borde ha med våra amerikanska partner om situationen, om risken för att ekonomin mattas av, problemet med att organisera frikopplingen i början av sådan avmattning och självklart växelkursfrågan? Syftet med resolutionen är inte att behandla växelkurserna och

ändå vet vi mycket väl att situationen för de transatlantiska förbindelserna till stora delar beror på vår förmåga att reglera handeln internationellt. När ni undersöker läget i diskussionerna med våra amerikanska motparter fråga för fråga, finns det kanske anledning att ta upp frågor som inte är en del av den transatlantiska dialog i rådet som ni hjälpt till att etablera.

Jag ska ge ett exempel: situationen på egendomsmarknaden. Det är givetvis upp till de amerikanska lagstiftarna att besluta om hur de ska förbättra sin förmåga att utfärda fastighetskrediter som speglar de verkliga behoven och låneförmågan hos den amerikanska befolkningen och ta hänsyn till vad det i realiteten innebär att finansiera sociala bostäder. I Europa inser vi att finansmarknadernas återgång till sin normala funktion i stor utsträckning är beroende av att den amerikanska finansmarknaden återgår till det normala. I dialogen med våra amerikanska partner bör vi därför också betona frågor som rör deras förmåga att ändra lagstiftningen

**Corien Wortmann-Kool (PPE-DE).** – (NL) Sedan i går kväll verkar det inte som om man kommer att välja en kvinnlig president i Förenta staterna. Nåväl, oavsett vem som blir vald kommer handeln att fortsätta att ha en viktig roll i förbindelserna med Förenta staterna.

Vi är varandras viktigaste handelspartner och därför är det viktigt med konstruktivt ekonomiskt samarbete. Kommissionsledamot Günter Verheugen ska ha all heder av sin strategi. Vi har stora förväntningar på Transatlantiska ekonomiska rådet, men vi måste inse att det är en långsiktig investering. Rådets ledamöter har en viktig roll för att harmonisera lagstiftningen, minska byråkratin och undanröja handelshinder – så att det blir lättare för företagen att göra affärer i Förenta staterna och så att våra marknader blir bättre samordnade.

Herr kommissionsledamot, vi ber er också att prioritera ”*die verrückten Maßnahmen*”, som Erika Mann så träffande uttryckte saken: på holländska har vi inte något lika bra uttryck. Sådana ”*verrückte Maßnahmen*” är till exempel att man vill skanna 100 procent av alla containrar, vilket verkligen borde avvisas, eftersom det är en absurd åtgärd som kommer att uppfattas negativt och bli alldeles för dyr.

Vi måste också förena våra krafter med Förenta staterna när det gäller våra intressen i den övriga världen, särskilt bör vi verka mot osäkra leksaker från Kina och tillverkning av varumärkesförfälskade artiklar i Asien. Beträffande varumärkesförfälskade artiklar tycks vi inte komma någon vart, vi tycks inte kunna hejda inflödet i någon verklig omfattning.

Jag vill också särskilt uppmärksamma er på gemensamma åtgärder under den pågående finanskrisen. Även här måste Transatlantiska ekonomiska rådet snarast ta på sig en positiv roll.

Ansvar att upprätthålla dialogen med amerikanska kongressen vilar inte bara på Transatlantiska ekonomiska rådet och kommissionsledamot Günter Verheugen, utan också på oss: om vi förenar våra krafter kan vi stärka varandra; detta är vår målsättning.

**Benoît Hamon (PSE).** – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot! Den transatlantiska ekonomiska dialogen kommer i ett sammanhang som är märkt av en tredubbel kris: den globala bank- och finanskrisen, som vi fortfarande inte ser slutet på, de ökade livsmedelspriserna, och slutligen den pågående oljepriskrisen. Alla dessa kriser har uppstått mot en generell bakgrund med global uppvärmning och klimatförändring, som gör det nödvändigt att vända på cykler och leder till att en del av de trossatser som västvärldens välstånd bygger på hotas.

Kan en förstärkning av de transatlantiska förbindelserna verka för en sådan målsättning? Jag tror det, men det blir svårt, komplicerat och inte utan motsättningar. I resolutionen tar man upp några reaktioner som stämmer med kraven och strävandena hos den allmänna opinionen i Europa och i Förenta staterna. För det första är det inte fråga om att sänka målsättningarna till att bara inrätta ett transatlantiskt frihandelsområde, vi ska se till att handelsutvecklingen tjänar andra, mer lovvärda ändamål som främjar sociala och miljömässiga standarder.

Ur den synvinkeln är den resolution som vi ska rösta om i morgon väl balanserad. Man erkänner att de så kallade handelshindren mellan EU och USA ofta är lagar med specifika sociala, miljömässiga, kulturella syften eller folkhälsosyften, och att dessa hinder inte kan undanröjas utan demokratiska beslut och positiva lagstiftningsåtgärder för att skydda dessa ändamål.

I texten uppmuntras även EU att inspireras av vissa bilaterala handelsavtal som undertecknats av USA och som innehåller utförliga bestämmelser om arbetsrätten. Det är särskilt av dessa orsaker som jag anser att denna resolution kan användas i den transatlantiska dialogen.



**Malcolm Harbour (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Det är ett erkännande av Günther Verheugens, Jonathan Evans och de övriga deltagarnas arbete att vi träffas här i dag för att följa upp det här viktiga initiativet.

Jag vill speciellt ge ett erkännande åt Jonathan Evans för hans politiska ledarskap eftersom jag anser att den politiska och parlamentariska komponenten har varit helt avgörande.

Förra året fick jag förmånen att för första gången resa till Washington med delegationen från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, då vi fick tillfälle att komma till kongressen och betona att engagemanget i dessa frågor var mycket brett i parlamentet.

Jag vill också berätta att vi inom utskottet för den inre marknaden nyligen haft glädjen att ta emot besök av Nancy Nord, tillförordnad ordförande i den amerikanska kommissionen för konsument säkerhet. Det kom som direkt resultat av vårt besök i Washington, och jag menar att det visar att vi nu har insett den politiska dimensionen.

Varför måste vi inse att det finns en politisk dimension? Jo, därför att i synnerhet arbetet med frågor om teknisk produktsäkerhet och harmoniseringsfrågor måste ha en politisk dimension. Problemet ligger på en byråkratisk nivå. Om vi tar motorfordon, som Karl von Wogau talade om förut, är problemet det att experterna i EU och i Förenta staterna – inte politikerna – fortfarande inte lyckas komma överens om grundläggande frågor som utsläppsnormer för tunga lastbilar eller hur vi kan testa bilars säkerhet.

Detta är inte politiska frågor. Det är frågor som byråkraterna inte lyckas komma överens om. Jag menar att vi måste kunna ta itu med detta eftersom det alldeles i onödan faktiskt kostar en massa pengar, som vi skulle kunna använda och investera i tillverkning av säkrare och grönnare produkter åt konsumenterna. Det är vad det till syvende och sist är fråga om.

Herr kommissionsledamot, jag vet att jag kan räkna med er och ert politiska ledarskap för att hantera detta, men jag anser att vi alla måste engagera oss i processen, inte för att fatta de enskilda besluten utan för att kunna säga till de berörda: gå samman och intensifiera era insatser, för vi alla vill att ni ska lyckas.

**Małgorzata Handzlik (PPE-DE).** – (PL) Fru talman! Det var en god idé att bilda Transatlantiska ekonomiska rådet för ett år sedan för att förbättra det transatlantiska samarbetet på det ekonomiska området. Vi får inte glömma att Förenta staterna är vår största handelspartner. Jag är övertygad om att den ekonomiska tillväxten kommer att stimuleras om vi effektivt identifierar de hinder som finns och sedan undanröjer dessa hinder. Jag hoppas att båda sidor snart kommer att utarbeta detaljerade planer som visar vilka initiativ som ska tas av de individuella sektorerna för att skapa en framgångsrik transatlantisk marknad.

Samverkan inom ramen för Transatlantiska ekonomiska rådet innebär att man diskuterar problem som måste lösas för att den gemensamma marknaden ska fungera. Jag är särskilt nöjd med att det bland prioriteringarna för denna samverkan finns frågor som berör skydd av immateriell äganderätt. Får jag påminna er om att kommissionen förra året offentliggjorde ett meddelande om förbättring av patentsystemet i Europa där man gjorde försök att återuppliva debatten om ett gemenskapspatent. Nu väntar jag ivrigt på ett meddelande om strategier som rör den immateriella äganderätten. Det transatlantiska samarbetet är särskilt viktigt inom det området. Våra ekonomier är till stor del kunskapsbaserade. Det är en av orsakerna till att skydd och upprätthållande av den immateriella äganderätten har så stor betydelse.

Det ligger emellertid i våra ekonomiers intresse att de lösningar som gynnas av oss ska respekteras av tredjeländer. Utan förståelse och engagemang från deras sida kommer våra satsningar inte att ge förväntad effekt. En del av det transatlantiska samarbetet måste därför vara att vi använder vårt inflytande för att förbättra det immateriella äganderättskyddet i tredjeländer.

Jag räknar med att Transatlantiska ekonomiska rådet inom kort kommer att offentliggöra en rapport om framstegen i samarbetet på området immateriell äganderätt, där vi kommer att presentera vilka åtgärder som ska vidtas i framtiden för att stärka samarbetet i kampen mot varumärkesförfälskningar och pirattillverkade varor.

**Czesław Adam Siekierski (PPE-DE).** – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Syftet med Transatlantiska ekonomiska rådet är att lämna förslag på bättre lösningar för ekonomiskt samarbete och öka handelsomsättningen mellan EU och Förenta staterna. Rådet är också den plats där vi utarbetar grunden för en konsoliderad gemensam marknad. Vi närmar oss en tidpunkt då vi tillsammans måste föreslå en förändring av världsekonomens och världshandelns regler och funktionsprinciper för andra regioner i världen.

Ett viktigt område för vårt samarbete är att övervaka finansmarknaderna och anta tydliga principer inom det här området för att undvika de risker som uppkommit till följd av krisen på hypoteksmarknaden, som rullat vidare och orsakat turbulens på världens livsmedelsmarknader.

**Corina Crețu (PSE).** – (RO) Vår debatt äger rum före Ljubljanamötet mellan europeiska och amerikanska lagstiftare, som kommissionsledamot Günter Verheugen liksom delegationens ledare, Jonathan Evans har nämnt, och jag är övertygad om att man vi mötet än en gång kommer att betona behovet av att konsolidera den transatlantiska dialogen.

Det faktum att vi har inrättat Transatlantiska ekonomiska rådet speglar vårt behov av att harmonisera båda parterns ståndpunkter när det gäller att hantera de globala kriser som vi har att göra med, särskilt livsmedels- och energikrisen, men även kriser inom andra områden.

Fattigdomen är och förblir tyvärr mänsklighetens fiende nummer ett och kan inte lindras utan verkligt samarbete mellan internationella organ och nationer, särskilt mellan EU och Förenta staterna.

Sist vill jag ta tillfället i akt för att åter be kommissionen om stöd för att lösa viseringsfrågan som ett tecken på den solidaritet som behövs med de nya EU-medlemsstaterna, där man ännu inte löst detta problem.

**Peter Skinner (PSE).** – (EN) Fru talman! Flera talare har tagit upp mycket allvarliga frågor. Det är givetvis viktigt att det alltid ska finnas en pågående dialog mellan Förenta staterna och EU, men Transatlantiska ekonomiska rådet handlar faktiskt om resultat. Det är dags att sticka håll på retoriken och sluta upp med de dåliga ursäktarna på båda sidor Atlanten när det gäller de åtgärder som måste vidtas för att vi ska kunna lyfta våra ekonomier och ge folket tillväxt, i synnerhet under dessa dagar med alla finanskriser.

Därför är jag mycket glad över att vi verkligen gjort framsteg. Jag välkomnar att många i likhet med Jonathan Evans, kommissionsledamot Günter Verheugen och kollegerna här i parlamentet har arbetat hårt med att komma framåt i den här frågan. Internationella standarder för finansrapportering har nämnts liksom måklaravtal. Allt detta är goda steg framåt och mycket viktiga frågor, men det får inte bli en inköpslista. Transatlantiska ekonomiska rådet har sju prioriteringar som vi måste gå vidare med, bortom retoriken. Försäkningar är en sådan prioriterad fråga och skulle också kunna vara ett område där vi når resultat – kanske inte i dag men definitivt i morgon.

**Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande.** – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Först vill jag tacka för det breda stöd för det transatlantiska ekonomiska samarbetsprojektet som ledamöterna har visat under debatten och åter betona att projektet endast kan bli framgångsrikt om alla institutioner är engagerade. Rådet har sin roll att spela, parlamentet har sin roll och kommissionen försöker också att spela sin roll.

Jag håller inte med dem som uttrycker oro för att det här är ett slags transatlantisk protektionism eller att världens två största och mäktigaste ekonomiska regioner bygger upp en mur kring sig själva. Jag försäkrar att det transatlantiska ekonomiska samarbetet inte är riktat mot någon. Det är mycket intressant att veta att de ekonomiska regioner som nämnts i denna debatt redan visar stort intresse för arbetet och redan har frågat mer eller mindre rakt ut om vi kan tänka oss att göra något liknande med andra enheter.

Mitt svar är alltid detsamma: vänta och se om den modell som vi har skapat verkligen fungerar, vi befinner oss ju fortfarande i ett tidigt stadium. Jag skulle vilja försöka visa att det finns ett brett spektrum av dimensioner. Den verkliga kärnan är att undanröja handelshindren. Det är precis som Malcolm Harbour sa: det här är handelshinder. När man tittar närmare på saken är det obegripligt, ja otroligt, att vi har hållit på så här under så många år. Han har alldeles rätt. Det är byråkraterna som inte kommer överens. Det som vi ska göra är att sporra byråkraterna till handling, tvinga dem att tala med varandra och sätta upp riktlinjer för dem.

Låt mig få tillägga något som egentligen inte hör hit. Trots att jag har varit med ganska länge har jag lärt mig något nytt genom mitt engagemang i den här frågan. Jag har alltid trott att om en politisk process i Förenta staterna kontrollerades av Vita Huset, behövdes det bara en knapptryckning för att hela administrationen och den verkställande myndigheten skulle göra som presidenten ville. Men inte ens i Förenta staterna går det till så. Europa är inte ensamt om att ha problem med att aktivera sin byråkrati – man har samma problem i USA. Detta är således vår kärnfråga. Vi talar om åtgärder för att befria ekonomin på båda sidor från onödiga utgifter på många miljarder euro, pengar som kan investeras eller användas för att skapa arbete och ge stöd åt smarta uppfinningar. Det är vår viktigaste uppgift.

Den andra dimensionen är att vi bör se mycket längre framåt och bedöma om vi kanske kan arbeta med gemensamma standarder. Den amerikanska medordföranden och jag är exempelvis överens om att det vore är meningslöst om Förenta staterna och EU utvecklar standarder på varsitt håll och sedan konkurrerar med

varandra om dessa standarder på de externa marknaderna. Vi försöker göra en hel del mer tillsammans och förebygga problem med framtida bestämmelser och det är en av orsakerna till att vi håller nära kontakt om nanoteknik och att vi diskuterar standarder för biobränslen. Vi gör allt det här för att inte behöva upprepa det i framtiden, och för att våra uppfattningar inte ska glida isär.

Jag vill också dela med mig av min personliga vision. Med tanke på de mycket olika tänkesätten på ömse sidor om Atlanten, exempelvis om hur man kan uppnå produktsäkerhet, anser jag att vi kan nå målet endast om vi är beredda att erkänna varandras filosofier och regleringsmetoder, till exempel om vi erkänner att amerikanerna är lika ovilliga som vi att förgifta sina medborgare och om amerikanerna erkänner att vi är lika ovilliga som de att utsätta våra medborgare för risker från elektriska apparater. Det finns således en grund för ömsesidigt erkännande av förnuftiga bestämmelser.

Nu till den tredje dimensionen. Detta är det område som eftermiddagens diskussion nästan uteslutande har inriktats på – de stora vittomspännande frågorna, som ibland involverar global politik, som har nämnts här. Jag håller med Erika Mann och jag vill be er att inte överbelasta rådet, förutom det faktum att vi har ett ramavtal om vilka ämnen vi kan ta upp och inte kan ta upp. Många ämnen har nämnts som definitivt inte ingår i ramavtalet och som det finns andra forum för. Hur som helst, erfarenheten har redan visat att det praktiska samarbetet gör att vi måste debattera de stora strategiska frågorna med varandra, exempelvis världshandelns framtid, frågan om protektionism, frågan om hur man ska hantera investeringar med offentliga medel, frågan om livsmedels- och energipriser och om det kanske finns behov av att reglera finansiella tjänster. Det är just det vi gör. Vi har hittat ett sätt att reagera mycket snabbt och mycket flexibelt. Därför kan jag inte utesluta att vi långsiktigt sett kan komma att diskutera ämnen som ligger utanför det som stakats ut i ramöverenskommelsen.

Jag vill upprepa att den här debatten har uppmuntrat mig att fortsätta på den inslagna vägen och att se till att vi lyckas denna gång. Tillsammans har vi en enorm potential, som vi inte ens har börjat utnyttja till fullo. När vi undanröjt de barriärer som hindrar oss från att utnyttja vår fulla ekonomiska potential, kommer vi att kunna göra mycket mer för att nå våra politiska, sociala och ekologiska mål. Det är vad det hela handlar om.

## ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

*Vice talman*

**Talmannen.** – Jag har tagit emot sex resolutionsförslag<sup>(2)</sup>, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

### ***Skriffliga förklaringar (artikel 142)***

**Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig.** – (EN) De globala utmaningarna är hotande stora mot bakgrund av dagens debatt. I stället för att käbbla om gamla problem och detaljer när det gäller våra ömsesidiga förbindelser måste vi inse att EU globalt sett bara representerar 7 procent av jordens befolkning. För att anta dessa ständigt ökade utmaningar finns bara en lösning: de två största demokratiska frihandelsområdena måste förena sina krafter. Det finns absolut inget alternativ till närmast möjliga transatlantiska samarbete. Det handlar inte om ett långsiktigt önsketänkande.

Förra året gjorde Europaparlamentet och den amerikanska kongressen en lovande start. Ambitiösa mål har ställts upp för att den transatlantiska marknaden ska vara fullbordad till 2015. För att nå detta mål behöver vi både rådets och kommissionens fulla medverkan.

Den första uppgiften är att kartlägga och undanröja alla existerande hinder – politiska såväl som tekniska. Den andra uppgiften är att utarbeta ett dokument där man kortfattat klarlägger de väsentliga orsakerna och fördelarna för allmänheten.

Slutligen måste vi komma ihåg att Lissabonstrategins målsättningar bäst kan uppnås om vi skapar en äkta och effektiv transatlantisk integration.

---

(2) Se protokollet.

## 14. Översyn av rådets direktiv 94/45/EG av den 22 september 1994 om inrättandet av ett europeiskt företagsråd (debatt)

**Talmannen.** – Nästa punkt är kommissionens uttalande om översynen av rådets direktiv 94/45/EG av den 22 september 1994 om inrättandet av ett europeiskt företagsråd.

**Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen.** – (CS) Tack för tillfället att diskutera två nära relaterade frågor, det europeiska företagsrådet och ansvarsfulla omstruktureringar, något som vi i kommissionen anser vara av yttersta vikt och där vi gjort betydande framsteg under det senaste året.

Vad beträffar det europeiska företagsrådet menar kommissionen att det krävs åtgärder på gemenskapsnivå för att förbättra regelverket för detta. Vid omstruktureringar sker inget automatiskt samråd med det europeiska företagsrådet. Det finns också en rättslig osäkerhet kring genomförandet av direktivet och vi måste förbättra kopplingen mellan information till och samråd med arbetstagarare på nationell och övernationell nivå och mellan tillämpliga direktiv.

Som ni känner till inledde kommissionen den 20 februari en andra samrådsomgång med arbetsmarknadens parter om översynen av direktivet. Samtidigt föreslog kommissionen flera strategier för direktivet med sikte på att lösa de nämnda problemen. Dessa strategier är i första hand relaterade till förändring av definitioner, förstärkning av de regler som ska tillämpas och där inga avtal finns, anställdas utbildning, förslag till ändring av avtalen om det är fråga om betydande ändringar, till exempel fusioner, och genomförande av ett överenskommet system för ömsesidig dialog på nationell och övernationell nivå.

Samrådet skedde innan kommissionens lagstiftningsförslag överlämnades. Det gav arbetsmarknadens parter tillfälle att diskutera frågan. Arbetsmarknadens parter har utan tvivel den bästa utgångspunkten för att påverka översynen av direktivet i positiv riktning, vilket är fundamentalt. Kommissionen inbjöd dem därför till förhandlingarna om europeiska företagsnämnder. Den europeiska fackliga samorganisationen förklarade så småningom att den inte kunde inleda förhandlingar med arbetsgivarorganisationerna om de europeiska företagsnämnderna. På kommissionens vägnar har jag därför inbjudit arbetsmarknadens partner ännu en gång för att göra allt för att förbättra ramarna för dessa verksamheter. Kommissionen ser just nu över vilka alternativ som finns tillgängliga för gemenskapens verksamhet, och tar hänsyn till reaktioner och bidrag från arbetsmarknadens parter.

Om slutsatserna från denna bedömning bekräftar att bästa sättet att lösa existerande frågor är att se över direktivet, och om arbetsmarknadens parter inte svarar på den senaste inbjudan kommer jag att i sommar föreslå kommissionens ledamöter att anta ett balanserat lagförslag som tar hänsyn till alla sidors intressen och de synpunkter som de har uttryckt.

De europeiska företagsråden behöver nya impulser, de behöver utveckla en äkta övernationell dialog och de måste ha en ställning där de kan delta på alla plan när det gäller att förutse och genomföra förändringar. De måste bli starkare och mer effektiva. Det här är en av kommissionens prioriteringar för 2008 och i detta avseende kommer kommissionen att bemöda sig om ett nära samarbete med parlamentet och rådet.

Det andra ämnet är omstrukturering. Omstrukturering är en oundviklig reaktion på de betydande ekonomiska och sociala förändringarna i Europa som orsakas av tekniska framsteg, globalisering och en åldrande befolkning, liksom de nödvändiga åtgärderna för att kunna ta itu med den globala uppvärmningen och hoten mot den naturliga miljön. Det är företagen som i första hand ansvarar för anpassningen, eftersom de känner marknadens villkor och tekniker och kan ta på sig de risker som blir följderna av eventuella omstruktureringsbeslut.

Omstruktureringens sociala, ekonomiska och regionala inverkan, särskilt i stor skala, är sådan att underleverantörer, anställda och deras ombud måste få säga sitt under anpassningsfasen. Av samma orsaker kräver anpassningar till ekonomiska förändringar också offentliga åtgärder som inte bara syftar till att skapa övergripande ramar för att främja ekonomisk konkurrenskraft utan också syftar till ett målinriktat stöd för att förbereda omstruktureringar och socialt ansvarsfull hantering av omstruktureringen.

Förutom de aktuella regionerna står företagen i främsta ledet för omstruktureringen. Dels måste de kunna utvecklas snabbt och behålla sin konkurrenskraft, dels måste de uppfylla sina sociala och regionala ansvarstaganden genom att förutse förändringar och se till att alla berörda parter informeras korrekt och så tidigt som möjligt, och framför allt införa mekanismer för att förbereda anställda och regioner för omstruktureringar som går att förutse.

Under 2003 enades arbetsmarknadens partner om en allmän ram som uppfyller dessa krav. Baserat på denna ram utarbetade man direktiv, men de har hittills sällan tillämpats. Kommissionen kommer därför snart att överlämna en rapport med målsättningen att hjälpa arbetsmarknadens parter att komma längre inom det här området, exempelvis genom att genomföra befintliga riktlinjer mer effektivt, genom att utvidga principernas omfattning och ange hur existerande svåra problem kan hanteras.

Jag vill understryka att kommissionen är beredd att samarbeta med parlamentet så nära som möjligt om båda dessa prioriterade frågor, nämligen frågan om de europeiska företagsråden och frågan omstruktureringar, särskilt på den sociala agendan, men detta ligger utanför ämnet för dagens debatt.

**Philip Bushill-Matthews, för PPE-DE-gruppen.** – (EN) Herr talman! Jag har begärt ordet av flera skäl, inte bara som samordnare för den största politiska gruppen här i parlamentet, utan även för att jag har haft en ledande roll för att diskutera detta dokument under föregående mandatperiod och, framför allt, för att jag under en tidigare företagarverksamhet, faktiskt har infört företagsråd i flera olika verksamheter, vilket innebär att jag verkligen tror på att utveckla information och samråd och vet något om vad som fungerar och vad som inte fungerar – jag är faktiskt en verklig förkämpe för det här tänkesättet.

Herr kommissionsledamot, det är med all säkerhet en oerhörd ironi att denna fråga – som handlar om social dialog och att arbetsmarknadens parter ska träffas – faktiskt skulle snubbla på första hindret på grund av att Europeiska fackliga samorganisationen vägrar att sitta ner och diskutera frågan. Jag uppskattar mycket att ni har försökt och fortfarande försöker få igång dialogen. Men om ni säger att det inte förekommer någon dialog, kommer ni att införa lagstiftningen i alla fall, var finns då incitamentet för båda sidor att förhandla? Vad får den för straff som inte är beredd att göra det? Jag vill föreslå – och jag säger detta med tungt hjärta – att lösningen för er när ni granskar alternativen till något av era förslag, är att ni funderar över det faktum att den ena parten varit beredd till samtal och att den andra parten inte varit det.

Slutligen, i en värld med ökande globalisering, vilket innebär att företagen måste omstruktureras för att hålla jämna steg, är frågorna om information och samråd med arbetstagarna av avgörande betydelse. Och vad blir vi då vittnen till? Bristande social dialog, en brist på socialt partnerskap, och ett misslyckande från just de personers sida som borde visa vägen. Genom att vägra förhandla har de europeiska fackföreningarna inte bara svikit sig själva, de har svikit de arbetstagare som de säger sig företräda. När frågan slutligen läggs fram inför parlamentet måste vi som parlamentsledamöter se till att vi inte sviker.

**Harlem Désir, för PSE-gruppen.** – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Direktivet om de europeiska företagsråden var banbrytande när det antogs 1994. Trots att endast minimikrav fastställdes öppnades vägen för arbetstagare i grupper av gemenskapsföretag att få rätt att informeras och rådfrågas och direktivet var en av de grundläggande delarna i den europeiska arbetslagstiftningen. Men i dag släpar det efter de förändrade förhållandena för företagen och den finansiella inriktningen hos företagsstyrelserna och det släpar även efter andra direktiv om information till och samråd med arbetstagare som har antagits sedan dess. Det är därför absolut nödvändigt att se över direktivet, att se till att grupper av gemenskapsföretag mottar information i god tid och garantera en hög standard på samråden för att finna alternativ när arbetstagare ställs inför beslut om omstruktureringar, avveckling av verksamheter och omfattande personalnedskärningar.

Under de senaste åren har vi alltför ofta sett plötsliga beslut om massuppsägningar utan någon egentlig möjlighet till samråd med arbetstagarna eller för deras företrädare att kunna säga sin mening. Ibland hör arbetstagare på radion att de kommer att friställas. Deras företrädare informeras först några minuter innan beslutet offentliggörs, vanligen vid den tid då börserna öppnas.

Allt detta understryker det brådskande behovet av en översyn. Dessutom fanns det bestämmelser om en översyn i texten till det ursprungliga direktivet och mekanismerna i detta direktiv borde ha uppdaterats 2000. Sedan dess har BusinessEurope – eller europeiska industri- och arbetsgivarförbundet (UNICE) som det kallades på den tiden – gjort allt för att blockera denna översyn så att samrådet inte skulle ge några resultat.

Därför, mina damer och herrar, herr Bushill-Matthews, som föredragande för Europaparlamentet tillsammans med andra 2001, och eftersom jag har bidragit till att få en begäran om en ambitiös översyn av detta direktiv antaget av en stor majoritet i parlamentet, vilket åter skedde 2007, kan jag inte godta denna kritik av Europeiska fackliga samorganisationen (EFS). Den är uppriktig och beredd att förhandla. Om detta samråd, dessa förhandlingar, inte ger några resultat är det kommissionens sak att använda sin initiativrätt. Kommissionen har monopol på initiativrätten. Vi respekterar detta. Därigenom har vi emellertid också ett ansvar, nämligen att försvara EU:s allmänna intresse och inte tillåta att privata intressen får dominera, att se

till att arbetstagarna i EU kan lita på att kommissionen försvarar deras rätt till samråd och information i god tid, så att en verklig europeisk social dialog kan existera inom de största grupperna av gemenskapsföretag.

**Siiri Oviir**, för ALDE-gruppen. – (ET) Mina damer och herrar! Det är mycket positivt att kommissionen har ökat medvetandet om problemen med det europeiska företagsrådet, om behovet av att rådfråga och informera arbetstagarna i en situation där de globala förhållandena gör en viss grad av ekonomisk omstrukturering oundviklig.

Jag instämmer helt med föregående talare på min vänstra sida om att samråd är mycket viktigt. Men samråd är inte det enda som är viktigt, konstruktivt och positivt informationsutbyte är också mycket väsentligt. I detta sammanhang har behovet av en social dialog betonats starkt.

Men dagens EU omfattar inte längre de 15 gamla demokratiska länderna. Vi är 27. I mitt land är till exempel 5 procent av arbetskraften medlemmar i fackföreningar, som är en naturlig part på ena sidan av den sociala dialogen. Arbetstagarna är inte medlemmar i fackföreningar av egen fri vilja. De har sina egna skäl för detta. Ett av dem är otvivelaktigt att de inte ser att fackföreningarna är starka nog att skydda deras intressen.

Kommissionen håller nu på att utarbeta en rättslig ram och lagstiftning och den bör vara medveten om att det finns många länder som befinner sig i denna situation. Jag kräver därför att hänsyn tas till denna punkt. Annars kommer vi att i slutändan ha en lagstiftning som inte fungerar i många medlemsstater och som inte kan tillämpas.

**Ewa Tomaszewska**, för UEN-gruppen. – (PL) Som medlem av den oavhängiga självförvaltande fackföreningen "Solidaritet" talar jag nu också för mina fackföreningskolleger. Arbetsgivarna drar ut på tiden med att inleda en dialog. Att föra en dialog ligger i fackföreningsmedlemmarnas intresse och är viktigt ur arbetsmiljösynpunkt.

Direktiv 94/45/EG är förlegat sedan länge tillbaka och har inte harmoniserats med andra EU-direktiv, framför allt inte med direktiv 2001/86/EG om komplettering av stadgan för europabolag vad gäller arbetstagarinflytande, och med direktiv 2002/14/EG om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen. Det finns inte heller någon ordentlig definition för fackföreningarnas roll när det gäller inrättandet av och verksamheten vid europeiska företagsråd. Det är ett komplicerat förfarande att inrätta dem och därför finns endast en tredjedel av det antal som skulle kunna finnas.

Bristen på en exakt definition för information och samråd orsakar allvarliga svårigheter för att arbetstagarna ska kunna få tillgång till information, framför allt under det att ett företag privatiseras eller övertas. Vi förväntar oss att denna rättsakt snabbt ändras.

**Elisabeth Schroedter**, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Herr kommissionsledamot, jag kan bara uttrycka min glädje över att ni äntligen styr bort EU:s socialpolitik från de inkörda hjulspåren. Det är på tiden att det sker. När allt kommer omkring var det tydligt att förhandlingarna mellan fackföreningarna och den europeiska arbetsgivarfederationen var dömda att misslyckas när ena sidan kategoriskt vägrade att gå med på en översyn. Kommissionens uppskjutande av detta viktiga lagstiftningsprojekt gör att människor får intrycket att den vill driva igenom en uteslutande liberal modell av den inre marknaden och inte gör något för den sociala europeiska modellen.

Det räcker inte att bara tala om ett socialt EU, medborgarna vill att det ska hända något i praktiken. Det har länge varit tydligt att ett minimiantal på 1 000 arbetstagare är för högt för att arbetstagarna ska kunna företrädas i tillräcklig utsträckning i en situation där företagsledningarna ständigt förändras inom hela EU.

Det är också tydligt att europeiska företagsråd inte kan utöva sin företrädande funktion på lämpligt sätt om de får information om sammanslagningar eller försäljningar eller delförsäljningar av företag alltför sent. Om kommissionen å ena sidan är övertygad om att den danska "flexicuritymodellen" är så väl lämpad för den europeiska sysselsättningsstrategin måste den naturligtvis också se till att förutsättningar skapas på EU-nivå för att stödja den danska arbetsmarknadsmodellen genom effektiv arbetstagarrepresentation.

Kommissionen måste även förstärka fackföreningarnas rättigheter inom ramen för det reviderade direktivet om företagsråd. Dessutom bör den, som ett resultat av EU:s öppenhetsinitiativ och kodexen för god förvaltningssed, se till att alla företag som omfattas av direktivet om företagsråd också bildar europeiska företagsråd. Jag kan bara tala om mitt eget land: av de företag med huvudkontor i Tyskland som förväntas ha inrättat företagsråd har bara 30 procent gjort det. Kringgåendet av EU:s arbetslagstiftning i praktiken måste få konsekvenser. Detta är en verklig utmaning för kommissionen.

**Francis Wurtz**, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! För åtta år sedan offentliggjorde kommissionen en rapport enligt direktivet om europeiska företagsråd från 1994, där den tillstod att det verkar som om tillämpningen av denna text i vissa fall – jag citerar – ”endast garanterar en mycket låg nivå av gränsoverskridande samråd och information”. Kommissionen förklarade avslutningsvis, och jag citerar igen, att den ”vid tillfälle skulle besluta om en eventuell översyn av direktivet”. Det var för åtta år sedan. Fyra år gick och ingenting hände. År 2004 inledde kommissionen slutligen den första samrådsfasen med arbetsmarknadens parter. Sedan gick ytterligare fyra år till spillo, trots att allas ståndpunkter var välkända och inte hade ändrats.

Enligt arbetsgivarorganisationerna är det meningslöst att se över direktivet, medan fackföreningarna anser att en översyn är mycket viktig. Jag bör tillägga att kommissionen själv medgav att endast en tredjedel av företagen hade inrättat företagsråd 2006, att 20 procent av de europeiska företagsråd som faktiskt fanns endast rådfrågades efter offentlig tillkännagivande av ledningsbeslut och att 30 procent inte alls rådfrågades. Under denna tid skedde en explosion av antalet sammanslagningar, omstruktureringar och omlokaliseringar.

Först i dag börjar vi komma ut ur denna oförsvarliga dvala. Några förslag har lagts fram. De är faktiskt så beskedliga att BusinessEurope (europeiska industri- och arbetsgivarförbundet), som var emot översynen, är glada över att förslagen, med deras ord, är mindre normativa än inspirerande, men debatten kan åtminstone börja. Bollen ligger nu hos parlamentet och parlamentet behöver inte börja från noll. Jag påminner om att vår dåvarande kollega i PPE-DE-gruppen, Winfried Menrad, fick ett betänkande antaget om denna fråga 2001. Där nämndes, bland övriga krav för genomförandet av direktivet – jag citerar – ”adekvata följder på nationell nivå och gemenskapsnivå när det gäller underlåtenhet att efterleva direktivet” – specifika och stränga påföljder, – rätten att upphäva företagsledningens beslut på begäran av arbetstagarnas företrädare och en mer framträdande roll för fackföreningarna.

Vår grupp kommer att stödja att man tar upp förslagen i det gamla PPE-DE-betänkandet, som fick majoriteten av rösterna 2001, och föreslår att man ska vara mer bestämd, framför allt på två punkter. Först och främst måste de europeiska företagsråden ha tillgång till strategisk information om gruppen så att samrådet inte bara blir en formalitet, och framför allt måste de ha rätt att skjuta upp alla omstruktureringsplaner. Inte bara att skjuta fram slutdatumet, utan så att de kan utföra en motbedömning, lägga fram motförslag och delta i verkliga förhandlingar. Vi har inte lång tid på oss. Slutet på denna valperiod närmar sig. Jag anser att sanningens minut är inne.

**Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE)**. – (NL) Jag väljer en annan strategi än den min kollega Philip Bushill-Matthews har valt. Jag håller verkligen med honom på några punkter, till exempel att behovet av bättre information och samråd ökar följd av sammanslagningar, omlokaliseringar, omstruktureringar – allt detta över nationsgränserna – i den alltmer globaliserade världen.

Det finns för närvarande mellan 800 och 820 europeiska företagsråd som företräder omkring 145 miljoner arbetstagare. Som jag ser det kan främjandet av arbetstagarnas intressen garantera en lugn och stabil arbetsmarknad i en socialt inriktad marknadsekonomi, men man måste även se till att detta fungerar så bra som möjligt.

Det är därför de europeiska företagsråden betyder så mycket för mig. Arbetsgivare och arbetstagare måste nå en överenskommelse, och jag uppmanar arbetstagarna att fortsätta med sina försök att nå en sådan överenskommelse. Om de återvänder till förhandlingsbordet måste det också komma ett erbjudande från arbetsgivarna som kan ligga till grund för förhandlingarna.

Jag stöder helt det vi röstade igenom 2001 inom ramen för min kollega Winfried Menrads betänkande. Vad sa vi vid den tidpunkten? Vi sa att den nya lagstiftningen måste införas för att se till att informationen tillhandahålls tidigare och på ett lämpligare sätt, minska begränsningen av antalet arbetstagare i ett europeiskt företagsråd, införa fler, annorlunda och bättre fungerande påföljder om lagstiftningen inte skulle fungera väl och förbättra förhållandena för de europeiska företagsrådets funktion.

Jag vill uppmana alla att gå till förhandlingsbordet. Om det inte sker är det er sak, kommissionsledamot Špidla, att se till att denna nya text genomförs i år. Tack så mycket.

**Talmannen**. – Vi har ett tidsproblem, eftersom rådet ska tala under nästa debatt och rådets företrädare måste gå vid en viss tid. Därför, mina damer och herrar, måste jag tyvärr vara ganska strikt när det gäller talartiderna.

**Jan Andersson (PSE)**. – Herr talman! Alla tycks vara överens om att detta är ett viktigt direktiv. Det är viktigt, inte minst i tider av ökad omstrukturering, att information och samråd fungerar. Jag delar också

kommissionens analys och kommissionsledamot Špidlas analys att direktivet som det fungerar i dag inte fungerar tillräckligt bra. Det behövs förbättringar. Vi vet att stora omstruktureringar har skett utan att information och samråd överhuvudtaget har ägt rum.

Jag delar också uppfattningen att det var alldeles rätt att överlämna denna fråga till arbetsmarknadens parter. Som läget är nu måste det emellertid vägas mot att överhuvudtaget få fram ett direktiv under denna mandatperiod. Om det är så att ena parten i en förhandling använder förhandlingen bara för att dra ut processen och att det sedan inte resulterar i någon överenskommelse efter nio månader, då får vi inget direktiv, och då får vi ingen förändring. Risken är uppenbar att det blir så i detta fall. Det är anledningen till att en part har dragit sig ur. Risken är nämligen uppenbar att det bara sker en förhållning.

Det är det läge vi har i dag. Då är det kommissionens uppgift att agera. Vi befinner oss i denna situation, eftersom förhandlingarna inte har lyckats. Då måste kommissionen utifrån de utgångspunkter som Špidla nämnde, med den analys som han har gjort, lägga fram ett förslag. Då lovar vi i parlamentet, vilket vi redan har diskuterat på samordnarmötet i arbetsmarknadsutskottet, att vi ska göra vårt bästa för att få fram ett direktiv som kan bli färdigt under denna mandatperiod. Det är det som det gäller för tillfället. Kommissionen måste agera.

**José Albino Silva Peneda (PPE-DE).** – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först och främst vill jag lyckönska kommissionen till det arbete den har utfört tillsammans med arbetsmarknadens parter för översynen av direktivet om europeiska företagsråd. Jag anser emellertid att skillnaden mellan EU-retoriken och den praktiska verkligheten i människornas vardag har bidragit till att förtroendet mellan företagsledningarna och arbetstagarna har undergrävs.

Det är nu ytterst viktigt att öka förtroendet mellan arbetsmarknadens båda parter för att öka konkurrenskraften och solidariteten i EU. Förtroendet kommer att öka när den sociala dialogen trappas upp och ju mer den sociala dialogen trappas upp, desto mer öppenhet kommer det att bli i de beslut som fattas om anpassnings- eller omstruktureringsprocesser.

Genom att förbättra informationsflödet mellan arbetsgivare och arbetstagare bidrar vi till en bättre förståelse för påverkan av internationella fenomen och hjälper dessutom båda sidor att komma överens om att söka efter lösningar för omstruktureringsprocesser. Därför måste vi se över och modernisera de rättsliga mekanismerna för samråd med arbetstagarna och deras deltagande för att inrätta en rättslig ram för den sociala dialogen.

Därför uppmanar jag Europeiska fackliga samorganisationen att överväga sin ståndpunkt och sätta sig vid förhandlingsbordet för att tillsammans med arbetsgivarnas företrädare granska detta utkast till direktiv. Om det visar sig vara omöjligt beklagar jag det, men jag måste också säga att kommissionen måste ta sitt ansvar och det vore bra om översynen av detta direktiv blev klar under parlamentets och kommissionens innevarande mandatperiod.

**Harald Ettl (PSE).** – (DE) Herr talman! När kommissionen uppmanar EU:s arbetsmarknadsparter att "göra ett nytt försök" att komma överens avslöjar detta en viss okunnighet om den politiska verkligheten. Industrin är inte villig att delta och kommissionen kan inte förstå varför arbetsmarknadsparternas mekanism fungerar så dåligt.

I ett snabbt föränderligt industrilandskap, där det krävs snabb anpassning, är det opraktiskt att besluten måste fattas med enhällighet, som i fallet med BusinessEurope. När allt kommer omkring röstar Internationella arbetsorganisationen (ILO) med kvalificerad majoritet, vilket möjliggör flexibilitet och förändring. Det var på grund av denna mekanism för arbetsmarknadsparternas beslutsfattande som politiker som Helmut Kohl och Europaparlamentet 1994 förhandlade fram och genomförde direktivet om europeiska företagsråd, men då infördes bestämmelser om översyn och ytterligare anpassning fem år framåt i tiden. Nu är det 2008 och kommissionen vill återigen inleda ett förhandlingsförfarande som oundvikligen kommer att gälla längre än denna lagstiftningsperiod, trots att industrin varken vill eller kan förhandla på grund av sitt interna beslutsförfarande.

Jag upprepar att detta är samma situation som 1994. Vill vi förbättra det europeiska företagsrådet, som är ett viktigt instrument vilket även José Manuel Barroso har förklarat här i plenum, eller vill vi bara låtsas att vi ville ha en översyn och att den till sist misslyckades på grund av omständigheterna, som så ofta har varit fallet med andra sociala frågor?



Om vi väljer det sistnämnda innebär det att vi inte har ansträngt oss tillräckligt för att nå en bättre lösning och resultaten av alla våra insatser när det gäller sociala och arbetstagarrelaterade frågor under denna lagstiftningsperiod kommer att se ännu sämre ut. Så får det inte bli!

**Alejandro Cercas (PSE).** – (ES) Herr talman! Tack herr kommissionsledamot. Om jag har förstått er rätt – och jag hoppas att jag har förstått er rätt och att jag inte har förväxlat mina önsknings med verkligheten – vill ni utkämpa denna strid och kommer inte att ge upp er initiativrätt, utan tänker försöka se till att vi, innan parlamentet avslutar sitt arbete och kommissionen sitt, äntligen får ett omarbetat direktiv om företagsråd efter åtta års väntan. Det står klart att direktivet var mycket positivt på sin tid, men utvecklingen har nu hunnit fatt det.

Om så är fallet har ni vårt fulla stöd, mitt fulla stöd, eftersom jag anser att ni har rätt, och även är skyldiga att framhärda med detta kommissionsinitiativ när en av parterna inte vill att direktivet ska omarbetas trots att det står klart att det måste göras. Det är nödvändigt, eftersom det allmänna intresset står på spel. EU:s arbetstagare är mycket upprörda, med all rätt.

I morse tog jag emot en delegation av arbetstagare från fabriken Smurfit Kappa i Valladolid, som ska läggas ned nästa månad. De fick reda på detta genom tidningarna och förstår inte varför fabriken ska läggas ned, eftersom det är ett lönsamt företag. De vet inte ens vilka deras chefer är, eftersom företaget ingår i ett konglomerat av företag och ingen längre vet vilka aktieägarna är.

Arbetstagarna vill ha trygghet och EU måste ge dem det. EU måste ge dem klarhet och rätt till information och samråd. Det kan inte ske någon omstrukturering utan social dialog. Den sociala dialogen är absolut nödvändig och svårigheterna måste övervinnas.

Jag vet att det inte är lätt för er. Det kommer inte att bli lätt, vare sig i kommissionärskollegiet eller i rådet. Men om ni vill fortsätta på denna väg har ni vårt fulla stöd. Ibland vinner man inte alla slag, men alla de viktiga måste utkämpas och detta är ett viktigt slag.

**Karin Jöns (PSE).** – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det verkar som om kommissionen än en gång bara låtsas stödja tanken om ett socialt EU. Ni bär ansvaret för att vi fortfarande inte har ett förslag om att reformera företagsråden, eftersom det är kommissionen och ingen annan som förbiser Europeiska fackliga samorganisationens uttalande om att den inte vill inleda förhandlingar med BusinessEurope om de inte är allvarligt menade. Ni inför helt nya spelregler, eftersom det enligt artikel 138 i fördraget inte finns några bestämmelser om en tredje fas i samrådsprocessen. Det har aldrig funnits en sådan fas. Kommissionens taktik är tydlig – den vill vinna tid.

Står kommissionen åter på arbetsgivarnas sida? I grunden vill ingen ha någon konkret omarbetning av företagsråden, säkerligen inte före nästa val till Europaparlamentet. Jag vill påminna er om att redan Jacques Delors lade fram ett förslag, bara två veckor efter det att arbetsgivarna hade vägrat förhandla. Ni kunde ha gjort samma sak. Slutet av juni är alltför sent, för att nu inte tala om att "ett balanserat förslag" innebär något annat.

**Proinsias De Rossa (PSE).** – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Vladimir Špidla för hans uttalande och för hans avsikt att reformera direktivet om inrättandet av ett europeiskt företagsråd. Men vi behöver tidsgränser och vi måste göra omedelbara insatser om vi verkligen ska få folket i EU, arbetstagarna i EU, att förstå att EU är mer än en inre marknad.

Jag måste säga att det är ologiskt av vissa PPE-DE-ledamöter att lägga skulden på Europeiska fackliga samorganisationen (EFS) för att förhandlingarna har avbrutits. Det är EFS, fackföreningarna och arbetstagarna som skulle dra nytta av en seriös översyn av direktivet om inrättandet av ett europeiskt företagsråd. Så det är bara dumheter. Om de trodde att det fanns en möjlighet att göra framsteg genom förhandlingar skulle de fortsätta att förhandla. Men de är inte beredda att ägna sig åt nio månaders farsartade förhandlingar bara för att arbetsgivarna sedan ska gå sin väg.

Jag anser därför att det är absolut nödvändigt att kommissionen utan dröjsmål lägger fram ett förslag.

**Pier Antonio Panzeri (PSE).** – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tror att även ni, herr kommissionsledamot, förstår att det finns en uppenbar motsägelse mellan att först förklara att översynen av direktivet är en av kommissionens prioriteringar och att sedan inte fullfölja detta. Ni måste visa större mod och beslutsamhet och inte låta er påverkas av förhandlingar som inte leder till resultat, vilket inte beror på EFS, utan på personer som bara pratar på för att få tiden att gå!

Det finns två skäl till att ni bör ta ett större ansvar: det första är metoden. Vi kan inte stoppa här, och kommissionen måste försvara sina beslutsbefogenheter. Det andra skälet är politiskt: ni vet att den nuvarande lagstiftningen hindrar företagsråden från att vara effektiva. En översyn av direktivet är nödvändig, inte bara för att uppfylla de ursprungliga målen utan också för att se till att vi är bättre rustade för att ta itu med dagens utmaningar.

Därför uppmanar jag er att sända en tydlig signal och visa att ni har modet att fatta beslut!

**Genowefa Grabowska (PSE).** – (PL) Herr talman! Direktivet om inrättandet av ett europeiskt företagsråd är från 1994. Sedan dess har nya utmaningar uppstått i den globaliserade ekonomin och nya medlemsstater har anslutits till EU, bland dem mitt eget land Polen. Därför är det nödvändigt att snarast ändra detta direktiv. En ändring är också nödvändig på grund av Lissabonfördraget, där den sociala dialogen värderas mycket högt. En ändring av direktivet är vidare nödvändig eftersom detta är ett krav som även framförs i stadgan om de grundläggande rättigheterna. I artikel 27 i stadgan fastslås tydligt att "arbetstagare eller deras representanter ska (...) garanteras rätt till information och samråd (...)".

Syftet med det nya direktivet bör därför vara att förbättra de befintliga mekanismerna och införa nya mekanismer för att bidra till att lindra påfrestningarna i samband med organisationsförändringar, till exempel företagsuppdelningar eller företagsfusioner med omfattande arbetslöshet som följd, och framför allt i samband med flyttning av olika företag inom EU.

Jag är övertygad om att tidigare information om sådana impopulära åtgärder kommer att lindra påfrestningarna på arbetsmarknaden och ena den europeiska fackföreningsrörelsen.

**Ilda Figueiredo (GUE/NGL).** – (PT) Herr talman! Omstruktureringar, företagsfusioner och mer eller mindre omfattande omlokaliseringar genomförs av multinationella bolag i flera EU-länder, däribland mitt land Portugal, utan att respektera arbetstagarnas rättigheter och helt utan samråd med fackföreningarna – vilket redan har nämnts flera gånger – och till och med utan någon direkt information.

En översyn av direktivet borde ha skett för länge sedan, och den är nödvändig för att förbättra skyddet av arbetstagarnas rättigheter. Översynen måste inte bara omfatta garantier i fråga om information utan också garantier för att arbetstagarna, arbetstagarnas företrädare och fackföreningarna ska få medverka under hela processen och dessutom garantier för att arbetstagarna ska ha rätt att demonstrera och opponera sig när så är lämpligt. Denna rätt innefattar även rätten att inlägga veto mot omstruktureringar eller omlokaliseringar som inte respekterar arbetstagarnas rättigheter, regionala rättigheter och länders rättigheter. Detta borde ha skett för länge sedan, och därför, herr kommissionsledamot, är utmaningen att inte fördröja denna process ytterligare.

**Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen.** – (CS) Mina damer och herrar! Tyvärr har jag inte tillräckligt mycket tid för att svara i detalj. Jag kommer dock att beröra några av de viktigaste frågorna. Den första frågan är den ställning arbetsmarknadens parter har. Å ena sidan anser jag fullt och fast att arbetsmarknadens parter har bästa tänkbara möjligheter att medverka direkt i de förändringar som behöver genomföras. Å andra sidan har kommissionen sin lagstadgade initiativrätt, och förslaget till direktiv har naturligtvis inte lagts fram utan eftertanke, utan bygger på en utvärdering av den aktuella situationen och de erfarenheter som har gjorts hittills. Kommissionen kommer därför inte att låta sig hindras av hur arbetsmarknadens parter agerar. Trots detta anser jag att det är och var lämpligt att en sista gång uppmana arbetsmarknadens parter att medverka.

Det nämndes under debatten att förslaget förefaller innehålla kritik mot en del av arbetsmarknadens parter. Jag vill säga att vi lever i ett rättssamhälle där ingen som hävdar sina rättigheter får straffas för att göra det. Detta innebär att de fortsatta förhandlingarna inte får påverkas av att en av arbetsmarknadens parter utnyttjar rätten att avstå från förhandlingar. Jag bör påpeka att det förr i tiden var arbetsgivarna som avbröt förhandlingarna och vägrade att diskutera. Ur denna synvinkel har arbetsmarknadens parter sina rättigheter och kan hävda dessa rättigheter, och detta har naturligtvis följder som man måste ta hänsyn till. Det är nödvändigt att ta hänsyn till följderna, men man kan inte göra någon värdebedömning i detta avseende när det gäller förhandlingarna om texten.

Kommissionens mål är att förbättra direktivet om inrättandet av ett europeiskt företagsråd och att göra det under parlamentets innevarande mandatperiod, och alla tidsgränser är naturligtvis beroende av detta. Vårt mål är att göra direktivet mer effektivt. Trots kritiken mot termen "balans" är det min övertygelse att en balanserad strategi är en grundläggande förutsättning för en så komplicerad text.

Jag har lagt märke till entusiasmen hos alla de politiska grupperna här i parlamentet, vilket även i detta begränsade sammanhang belyser hur komplicerade direktivet och dess följdverkningar är. Jag ser därför fram emot fortsatt samarbete med parlamentet, rådet och arbetsmarknadens parter om förberedelserna för att förbättra direktivet.

**Talmannen.** – Debatten är härmed avslutad.

### **Skriftliga förklaringar (artikel 142)**

**Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig.** – (EN) Kommissionen måste helt och fullt ta hänsyn till arbetstagarnas rättigheter i översynen av direktivet om inrättandet av ett europeiskt företagsråd.

De anställda bör ha full tillgång till information om omstruktureringsprocesser och ha verkliga möjligheter att kunna påverka processen i alla skeden. Alltför ofta får arbetstagarna kännedom om omstruktureringsplaner som innebär betydande nedskärningar av antalet arbetstillfällen eller sämre löner och arbetsförhållanden först sedan besluten har fattats. Arbetstagarna har rätt att medverka i alla skeden i omstruktureringar och att ha möjlighet att påverka processen för att skydda arbetstillfällena och anställningsvillkoren.

**Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig.** – (PT) Debatten om det europeiska företagsrådet har tillfört mycket positiva förslag till förhandlingarna, nämligen att stärka tanken på delaktighet, samarbete och partnerskap mellan de olika berörda parterna. Men i debatten framhåller man konstant en oekonomisk vision som, trots att avsikten är god, ofta leder till förslag som inte bidrar till att främja ekonomiska framgångar eller garantera arbetstillfällen. Så är fallet med åtgärder för att rädda arbetstillfällen även när företagen eller den berörda industrisektorn inte är livskraftiga. Ingen skulle naturligtvis komma på tanken att förbjuda användningen av digitalkameror eller att lägga en social extraavgift på priset för dessa kameror. Icke desto mindre har den utbredda användningen av digitalkameror varit den direkta orsaken till att tusentals arbetstillfällen har gått förlorade inom den industri som tillverkar film för "gammaldags" kameror.

En bred medverkan för arbetstagarna måste bygga på anställningsbarhet, skydd av individen och åtgärder för att klara av ekonomiska kriser, inte på en vision där den ekonomiska verkligheten bara är en detalj. Den tekniska utvecklingen och öppnandet av marknaden måste ses som möjligheter, och företagsdialogen bör inriktas mot detta.

## **15. Årsrapport om de mänskliga rättigheterna i världen 2007 och EU:s politik på området - EU:s valövervakningsuppdrag: mål, tillvägagångssätt och framtida utmaningar (debatt)**

### **ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC**

*Vice talman*

**Talmannen.** – Nästa punkt är en gemensam debatt om

- betänkandet av Marco Cappato, för utskottet för utrikesfrågor, om årsrapporten om de mänskliga rättigheterna i världen 2007 och EU:s politik på området (2007/2274(INI)) (A6-0153/2008), och

- betänkandet av José Ignacio Salafrañca Sánchez-Neyra och Véronique De Keyser, för utskottet för utrikesfrågor, om EU:s valobservatörsuppdrag: mål, tillvägagångssätt och framtida utmaningar (2007/2217(INI)) (A6-0138/2008).

**Marco Cappato, föredragande.** – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! En politik för att främja de mänskliga rättigheterna kräver först och främst effektiva befogenheter att bedriva internationell politik, vilket EU har. Alltför ofta är EU:s politik tyvärr i själva verket medlemsstaternas politik, vilket är fallet med det betänkande som vi enhälligt har antagit i utskottet. Det är svårt att ha en EU-politik för de mänskliga rättigheterna när medlemsstaterna gör sina nationella intressen gällande i så hög grad.

Men om det finns politisk vilja kan vi göra betydande framsteg, och denna politiska vilja skapas då och då tack vare Europaparlamentet, som inte har några befogenheter att bedriva internationell politik. Ta dödsstraffet som exempel: tre resolutioner av Europaparlamentet ledde slutligen till att EU fattade det viktiga beslutet att stödja det moratorium för avrättningar som Förenta nationerna beslutade om i New York i december. Ett annat exempel är att parlamentet föreslog en EU-politik för Tibet genom en resolution som vi antog under den förra sammanträdesperioden.

Det finns också instrument för att främja de mänskliga rättigheterna, men alltför ofta erkänner EU inte dessa instruments laglighet. Vi har människorättsklausuler i alla våra samarbetsavtal, men vi har inga effektiva mekanismer för övervakning och tillfälligt upphävande av avtalen, trots att människorättsklausulerna verkligen kan bidra till att garantera respekt för demokratin i tredjeländer.

Under de senaste åren har vi i EU ofta varit kritiska mot USA eftersom främjande av demokratin med militära medel är ineffektivt. Detta är sant! Men vi måste också finna alternativa instrument. Vi kan inte bara nöja oss med att säga att vapen inte fungerar, eftersom vi då skulle ge vika för den frestelse som pacifism och neutralitet innebär. Det räcker med att säga att denna väg på ett riskabelt sätt kan bli till påtaglig nytta för diktatorer.

Vårt vapen är därför icke-våld, vilket uttryckligen nämns i betänkandet, och jag är uppriktigt ledsen över att den socialdemokratiska gruppen faktiskt har lagt fram ett ändringsförslag om att denna del ska strykas. Med icke-våld avses närmare bestämt Gandhis icke-våldsprincip som ett politiskt instrument och inte bara som en folklig företeelse, icke-våld som bygger på kunskap, som bygger på rättigheter – som bidrar till att skapa rättigheter och garanterar att de upprätthålls, samt skyddar rätten till livet.

Vi uppfattar icke-våld som ett praktiskt tillvägagångssätt och därför föreslår vi att 2010 ska utses till "Europeiska icke-våldsåret" och att EU ska föra en aktiv politik genom att kommissionen och rådet främjar icke-våldsinstrument, hjälper dissidenter och hjälper den demokratiska oppositionen. Detta är avgörande om vi ska gå längre än att bara formellt försvara de mänskliga rättigheterna genom dokument och texter och i stället arbeta aktivt för att de mänskliga rättigheterna förverkligas i diktaturer och "icke-demokratier".

**Véronique De Keyser, föredragande.** – (FR) Herr talman! Vilken bedömning av valövervakningarna kan vi göra femton år efter det första valobservatörsuppdraget i Ryssland och åtta år efter kommissionens första meddelande om detta ämne? För det första kan vi göra en positiv bedömning. Syftet med betänkandet, som jag har utarbetat gemensamt och i fullt samförstånd med José Ignacio Salafranca, är att uppmärksamma de framgångar som har uppnåtts: valobservatörerna har blivit alltmer professionella och EU kan nu räkna med en grupp erfarna valobservatörer – framgångar som har inneburit att budgeten för Europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter (EIDHR) nu ligger nära 25 procent – och framför allt den lyckade kombinationen av två observatörsuppdrag som båda leds av Europaparlamentariker, dels EU:s uppdrag som är mer tekniskt och långsiktigt, dels parlamentets uppdrag som är mer kortsiktigt och politiskt.

Men vi måste fortsätta att kämpa. De viktigaste rekommendationerna i betänkandet är för det första att öppna observatörsuppdragen för medlemmar i de parlamentariska församlingarna för EU–AVS-länderna, EU–Latinamerika respektive EU–Medelhavsområdet, men mycket försiktigt. Det är viktigt att se till att professionalism inte går förlorad och att uppdragen behåller sin EU-prägel. För det andra bör en årlig rapport utarbetas där årets uppdrag utvärderas – detta är ytterst viktigt – för att hålla kvar EIDHR-budgeten på omkring 25 procent. Man måste också granska säkerheten när det gäller datoriserade val – en ny utmaning för valobservatörerna – och framför allt arbeta mycket mer med uppföljning. Det är i uppföljningsarbetet svårigheterna finns, och det är svårt att göra valen till en verklig drivkraft för demokrati, vilket de bör vara. I betänkandet beskrivs en rad möjligheter för uppföljningsarbetet, men jag ska bara nämna den politiska uppföljningen, och här vänder jag mig framför allt till rådet. När folkliga företrädare eller presidenter ser till att bli valda på bedrägliga grunder är det oacceptabelt att EU:s politik gentemot dessa länder fortsätter som om ingenting hade hänt. Allt är som vanligt. Det är också otänkbart – och förödande – att demokratiskt valda företrädare inte ges den respekt och legitimitet som detta innebär. Vi har haft olyckliga exempel tidigare som har lett till tragiska situationer. Jag vill inte göra detta till ett skolexempel. Betänkandet bygger på samförstånd och det är inte polemiskt, och EU förfogar över ett utmärkt instrument, som vi inte bör avstå från att använda.

**José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, föredragande.** – (ES) Herr talman! Valobservatörsuppdragen är en framgångshistoria, och jag anser att EU:s utrikespolitik som så ofta har kritiserats i detta fall förtjänar ett erkännande eftersom dessa uppdrag gör EU synligare, höjer EU-institutionernas prestige och förbättrar omvärldens bild av Europeiska unionen.

Jag anser att det är rätt att erkänna att EU under kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldners mandatperiod har blivit världsledande i fråga om valövervakning tack vare EU:s metoder och trovärdiga arbete.

Som Véronique De Keyser sa antogs betänkandet med 60 röster mot 0 i utskottet för utrikesfrågor, och detta är ett tydligt bevis för ett gott samarbete.

Jag anser att vi måste utgå från våra positiva erfarenheter, men vi får inte vila på våra lagrar även om vi kanske har gjort oss förtjänta av det, eftersom mycket arbete fortfarande återstår att göra.

Därför anser jag att det är viktigt att uppmärksamma rekommendationerna och förslagen i slutrapporterna från valobservatörsuppdragen, dock utan att förglömma att det handlar om rekommendationer och förslag och att stater är suveräna och därför kan välja om de vill genomföra dem eller inte, men jag menar att det är viktigt att de tas med i programmen och i de politiska dialogerna med våra partner.

En annan mycket viktig aspekt är valobservatörsgruppernas oberoende ställning och den prestige som dessa grupper åtnjuter på grund av sin objektivitet, opartiskhet och självständighet.

Detta oberoende måste emellertid innebära att valobservatörsgrupperna genom samordning kan komma fram till en ståndpunkt som både medlemsstaterna och kommissionen är överens om så att EU visar upp en enad front, utan splittring, som Véronique De Keyser sa när hon påpekade att det har funnits en del problem med ministerrådet.

EU och EU:s valobservatörsgrupper måste samarbeta med andra grupper och även med lokala organisationer.

Avslutningsvis anser jag att det är ytterst viktigt att kommissionen, som har arbetat mycket bra med denna fråga, får tillräckligt handlingsutrymme och inte begränsas av en alltför snäv budget som hindrar den från att utföra detta utmärkta uppdrag.

Sammanfattningsvis vill jag uttrycka mitt stöd för och min tillfredsställelse med det som har åstadkommit hittills och även mitt stöd inför framtiden.

**Janez Lenarčič**, rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Låt mig göra en procedurmässig anmärkning innan jag går över till mina inledande anmärkningar. Vid sammatrådets början i dag sadades det att en av punkterna på dagordningen hade skjutits upp eftersom rådet inte hade möjlighet att delta. Med tanke på att vi började diskutera denna punkt vid en så sen tidpunkt finns det uppenbarligen skäl att flytta den till en annan dag, framför allt eftersom dagordningen för dagens sammanträde är så full. Ordförandeskapet hade för avsikt att närvara vid alla schemalagda punkter och kommer att närvara under hela debatten om den punkt som inledde så sent eftersom vi vill visa att rådet och ordförandeskapet fäster mycket stor vikt vid denna fråga. Mina inledande anmärkningar kommer även att vara lite längre än de planerade fem minuterna. Jag ber om er förståelse för detta och kommer att försöka att korta ned mitt avslutningsanförande i slutet av debatten.

Jag välkomnar det betänkande som Marco Cappato utarbetat om Europeiska unionens årliga rapport om de mänskliga rättigheterna i världen. Jag vill betona att vi betraktar parlamentets roll när det gäller främjandet av de mänskliga rättigheterna internationellt som grundläggande och att vi ser era kritiska synpunkter som ett viktigt bidrag till EU:s strävan på detta ytterst viktiga område. Rådet kommer att studera betänkandet i detalj. I dag skulle jag emellertid vilja kommentera några av de viktigaste delarna av ert betänkande, herr Cappato.

För det första står det klart att de flesta av de grundläggande människorättsliga utmaningar som EU står inför behandlas i ert betänkande. Vi är framför allt glada över att Europaparlamentets verksamhet också har inkluderats i rapporten om mänskliga rättigheter. I kapitlet om detta ämne i rapporten erkänns denna aktade församlings viktiga roll när det gäller att främja respekten för de mänskliga rättigheterna. Rådet strävar även i framtiden efter att ha ett nära samarbete med parlamentet, framför allt med utskottet för utrikesfrågor och underutskottet för mänskliga rättigheter. Vi är övertygade om att årsrapporterna även fortsättningsvis kommer att spegla Europaparlamentets insatser på detta område.

När det gäller uppmaningen att förbättra samarbetet mellan Europarådet och EU måste jag säga att vi håller med om att det finns stora möjligheter på detta område och att undertecknandet av samförståndsavtalet mellan Europarådet och EU naturligtvis är viktigt. EU respekterar Europarådets insatser för att främja och skydda de mänskliga rättigheterna. Unionen förblir även en stark förespråkare för FN:s system för skydd av de mänskliga rättigheterna. Vi stöder aktivt ett oberoende ämbete för FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter och strävar efter att garantera att FN:s råd för mänskliga rättigheter blir ett effektivt organ för att hantera allvarliga människorättsliga kränkningar världen över.

Den sjunde sessionen för FN:s råd för mänskliga rättigheter, som nyligen genomfördes i Genève, blev en framgång för Europeiska unionen. Våra två huvudsakliga initiativ – förnyande av mandaten för FN:s särskilda rapportörer om mänskliga rättigheter i Burma/Myanmar och Nordkorea – godkändes. Alla initiativ från EU:s enskilda medlemsstater godkändes också. Vi gjorde dessutom ansträngningar för att förnya mandatet för den oberoende experten för Demokratiska republiken Kongo, men lyckades dessvärre inte med detta. Bland de positiva resultaten av denna session förtjänar förnyandet av mandaten för människorättsförsvare och försvare av kvinnors rätt att inte utsättas för våld att omnämnas.

I april lanserades en ny mekanism, de allmänna återkommande utvärderingarna, inom ramen för FN:s råd för mänskliga rättigheter. EU betraktar den som en mycket viktig mekanism för skyddet och främjandet av de mänskliga rättigheterna. Det är fortfarande lite för tidigt att göra en korrekt bedömning av hur denna mekanism fungerar, men de första intrycken tyder på att medlemsstaterna tar den på allvar och agerar ansvarsfullt. Vissa försök av några av medlemmarna i FN:s människorättsråd att försvaga denna mekanism ger emellertid upphov till oro.

Förutom det intensiva arbetet inom FN har de senaste åren ägnats åt att införliva de mänskliga rättigheterna i andra delar av utrikespolitiken. Jag vill återigen bekräfta att denna fråga är högt prioriterad av det svenska ordförandeskapet. Ordförandeskapet stöder även alla de insatser som Javier Solanas personliga representant för mänskliga rättigheter, Riina Kionka, genomfört i detta sammanhang.

Nu vill jag ta upp den del av betänkandet som innehåller en uppmaning om att uppdatera människorättsriktlinjerna. Under vårt ordförandeskap kommer tre av de fem tematiska riktlinjerna att uppdateras. Förra veckan antog rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) de uppdaterade riktlinjerna om tortyr. Nästa månad räknar vi med att slutföra en uppdatering av riktlinjerna om dödsstraff, i samband med riktlinjernas tioårsjubileum. Ordförandeskapet är dessutom i färd med att slutföra en uppdatering av riktlinjerna om barn och väpnade konflikter. När det gäller detta bör det påpekas att denna månad förväntas även rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) att godkänna en tvåårig översyn av genomförandet av checklistan för att integrera skydd av barn som berörs av väpnade konflikter i EU:s säkerhets- och försvarspolitik.

När det gäller riktlinjerna om människorättsförsvarare ber ni i ert betänkande medlemsstaterna att överväga möjligheten att utfärda visum för denna grupp. Ordförandeskapet anordnade i april diskussioner i Europeiska rådets arbetsgrupp för mänskliga rättigheter (COHOM) i syfte att utbyta information om viseringsförfaranden. Det förefaller som om diskussionen föranledde flera medlemsstater att tillsammans med behöriga departement som ansvarar för konsulära frågor undersöka möjligheten att hjälpa människorättsförsvarare genom att utfärda nödvisum. Samtidigt rapporterade medlemsstaterna att en hänvisning till denna fråga införts i den nya gemenskapskodexen om viseringar. Den avgörande aspekten när det gäller riktlinjerna är naturligtvis deras genomförande i praktiken, dvs. övervakning av den människorättsliga situationen och att agera mot kränkningar genom *démarches* och uttalanden samt att inkludera frågan i dialogen.

Respekten för de mänskliga rättigheterna världen över är en av de viktigaste målsättningarna med EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik. Genom instrument såsom gemensamma åtgärder och strategier, *démarches* och krishanteringsinsatser har EU försökt att stärka den demokratiska processen och förbättra situationen för de mänskliga rättigheterna i många länder. I detta sammanhang är dialogen om de mänskliga rättigheterna särskilt viktig. EU samtalar med Iran, Uzbekistan, Ryssland, Afrikanska unionen och Kina.

Genom samarbetsavtal som innehåller bestämmelser om mänskliga rättigheter genomförs sådana dialoger även med andra tredjeländer. Här bör jag nämna att nästa tillfälle till diskussion om situationen i Kina kommer att infalla redan nästa vecka, den 15 maj, då nästa omgång av människorättsdialogen mellan EU och Kina äger rum i Ljubljana. Jag bör även nämna samråden med Ryssland som genomfördes i april.

Jag vill även beröra samarbetet mellan EU:s enskilda institutioner om frågor som rör skydd för och främjande av de mänskliga rättigheterna. De närmaste dagarna förväntas rådet utarbeta ett svar på skrivelsen från Europaparlamentets talman Hans-Gert Pöttering om det interinstitutionella samarbetet när det gäller dialogen om mänskliga rättigheter. Jag kan försäkra er om att det finns en stark politisk vilja att stärka dessa förbindelser, åtminstone från ordförandeskapets sida.

Avslutningsvis vill jag nämna att jag välkomnar betänkandet av Véronique De Keyser och José Ignacio Salafrañca Sánchez-Neyra om valobservatörsuppdrag. Valobservatörsuppdrag är en mycket viktig del av Europeiska unionens politik för att främja demokrati. De bidrar till att förbättra den demokratiska dialogen och den demokratiska valprocessen och att stödja uppbyggandet av demokratiska institutioner. I år har val hållits och kommer att hållas i många länder. Rådet har noggrant övervakat dessa val och kommer att fortsätta att göra detta.

Som en del av våra ansträngningar för att stärka förbindelserna mellan Europaparlamentet och rådet när det gäller valobservatörsuppdrag har vi redan genomfört en diskussion med parlamentsledamöter som deltagit i observatörsuppdrag. Deras rapporter utgör ett viktigt bidrag vid utformningen av politik på detta område och jag är övertygad om att även dagens debatt kommer att visa sig vara användbar i detta avseende.

**Talmannen.** – Jag vill påpeka något för ministern som har uttryckt förvåning över att debatterna har fördröjts. Detta är vad som händer när talare tar upp mer tid än vad som beräknats. Enligt vår tidigare överenskommelse skulle ministern tala i 5 minuter. Han talade i 10 minuter, vilket innebär att vi nu har en ytterligare fördröjning på 5 minuter. En halv minut här och 5 minuter där leder sammanlagt till långa fördröjningar, så låt oss gemensamt ta ansvar för att hålla tiden.

**Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen.** – Herr talman! Det är naturligtvis ett stort nöje för mig att återigen kunna delta i den gemensamma debatten i parlamentet om två mycket viktiga betänkanden på området mänskliga rättigheter och demokrati: Cappatobetänkandet om EU:s årliga rapport om de mänskliga rättigheterna och Salafranca-/De Keyser-betänkandet om valobservatörsuppdrag. Jag vill gratulera de tre föredragandena till deras utmärkta arbete.

Jag välkomnar även att de två betänkandena om mänskliga rättigheter och valobservatörer diskuteras i anslutning till varandra eftersom jag anser att detta är ett tydligt bevis på vår gemensamma övertygelse om att mänskliga rättigheter och demokrati går hand i hand och inte bör behandlas var för sig. De mänskliga rättigheterna är grunden till demokratin och demokratin är oundgänglig för att skydda och främja de mänskliga rättigheterna.

Låt mig tala om de två punkterna på dagens dagordning i tur och ordning. Jag ger bara en allmän översikt här, men jag är naturligtvis beredd att gå in på dem i närmare detalj senare under debatten.

Valövervakning är en framgångssaga som blivit möjlig tack vare EU:s utrikespolitik och jag vill tacka parlamentsledamot Véronique De Keyser för hennes ord. Som ett resultat av vad jag anser vara konsekventa och ytterst noggranna metoder och oberoende, opartiska och långsiktiga observationer betraktas EU som en av de mest trovärdiga internationella observatörsorganisationerna. Detta bekräftades nyligen vid EU:s observatörsuppdrag i känsliga valprocesser som till exempel Kenya (med Alexander Graf Lambsdorff), Pakistan (med Michael Gahler) och Nepal (med Jan Mulder). Några av de kommande uppdragen kommer att genomföras i Kambodja och Rwanda, två länder som båda håller på att återhämta sig från ett mycket smärtsamt förflutet. Precis som under 2007 kommer dessa uppdrag att finansieras med fullständig hänsyn till den överenskomna budgetramen.

Det väletablerade samarbetet mellan EU:s valobservatörer och Europaparlamentet är en kombination av tekniska expertkunskaper och politisk lyhördhet och innebär en garanti för att EU uppträder enat. Jag vill därför återigen gratulera alla de chefsobservatörer som hittills deltagit till deras enastående arbete. Professionalismen hos Europeiska unionens valobservatörer har varit en av de viktigaste prioriteringarna för mig sedan jag inledde min ämbetsperiod. Under denna tid har det funnits chefsobservatörer i omkring 36 länder.

Jag håller med om att EU:s valövervakning inte kan vara en fristående politik utan att den måste vara en del av en mer omfattande strategi för mänskliga rättigheter och stöd till demokratin. Det finns ett behov av att förbättra den politiska och tekniska uppföljningen av EU:s valobservatörsuppdrag. Vi måste alla delta i detta och kommissionen kommer att använda sig av den kommande översynen av landstrategidokumenterna för att planera mer sammanhängande politiska strategier på landnivå, vilket föreslås i betänkandet, och se till att våra åtgärder när det gäller skydd och främjande av de mänskliga rättigheterna, främjande av demokratin, valstöd och utvecklingsstöd i syfte att förbättra det demokratiska styret och rättssäkerheten är ömsesidigt stärkande.

Det finns definitivt utrymme för ytterligare förbättringar av politiken. Jag kommer att fortsätta att arbeta för detta i nära dialog med parlamentet. När det gäller detta föreslår jag att ett andra gemensamt seminarium om valövervakning anordnas i höst, där vi bygger vidare på resultaten av vårt framgångsrika möte från förra året, då den viktiga frågan om att följa upp samt bibehålla kvaliteten på observationsarbetet betonades. På dessa områden har vi redan tagit viktiga steg. EU:s valobservatörsuppdrag införlivas nu systematiskt i valperioden och det finns en ökad medvetenhet om behovet av att integrera rekommendationer för EU:s valobservatörsuppdrag i dialogen med partnerländerna. De två metodiska riktlinjer som helt och hållet gått igenom och som just har utkommit samt det ständiga stödet till utbildningsprogram för observatörer kommer att hjälpa oss att bibehålla den höga kvaliteten på det arbete som chefsobservatörerna och deras team på fältet utför. Det andra seminariet skulle kunna inriktas på att öka synligheten för EU:s valobservatörsuppdrag och den politiska dimensionen av valstödet.

Vi kan naturligtvis diskutera att öppna upp våra uppdrag ytterligare, som Véronique De Keyser nämner. Än så länge har vi till exempel observatörer från Schweiz, Kanada och Norge.

Jag ska försöka vara kortfattad när det gäller den andra delen eftersom vår rådsordförande redan har sagt mycket. Detta år är ett viktigt år för de mänskliga rättigheterna eftersom vi firar 60-årsjubileet av förklaringen om de mänskliga rättigheterna och 15-årsjubileet av världskonferensen om de mänskliga rättigheterna.

Jag tycker att man kan säga att det senaste året har kännetecknats av de avgörande förändringar vi upplevt inom FN:s system för de mänskliga rättigheterna i och med slutförandet av den institutionella utformningen av FN:s råd för mänskliga rättigheter. Nu har den första omgången av allmänna återkommande utvärderingar avslutats och den andra omgången inleddes den 5 maj. I och med att både några EU-medlemsstater och tredjeländer noggrant granskas anser jag att det kommer att vara väldigt värdefullt att i detalj analysera om denna viktiga innovation kommer att bidra till att förbättra effektiviteten hos FN:s människorättsråd. Den behöriga EU-rådsgruppen (COHOM) i Genève har börjat förbättra samarbetet i syfte att nå en mer sammanhängande EU-ståndpunkt inom FN:s råd för mänskliga rättigheter och kommer att diskutera i detalj vilka slutsatser som ska dras från de första två omgångarna.

Jag ska inte gå in på alla detaljer nu. De återstående frågorna kommer säkerligen upp under debatten och jag kommer då att vara redo att besvara alla frågor.

**Thijs Berman**, *föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling*. – (NL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Burma i katastrofens kölvatten: risfält täckta av lik, hemlösa överlevande, hjälpororganisationer som inte kan ta sig in i landet. Burmas gasexport ger landet 3 miljarder i intäkter varje år och trots detta spenderar regimen nu endast 5 miljoner euro på katastrofbistånd. Detta är ett chockerande lågt belopp med tanke på att juntan kände till att cyklonen var på väg utan att varna befolkningen.

Burma innebär en mycket stor utmaning för EU:s politik för mänskliga rättigheter. Hårdare sanktioner är den enda lösningen. Skärp viseringsrestriktionerna, sätt fast de företag som stöder regimen och stäng EU för alla regimen banktransaktioner.

Rådet borde ha vidtagit dessa åtgärder förra veckan, men gjorde det inte. Kommersiella hänsyn vägde tyngre. Detta slags kritiska analys saknas helt i EU:s årliga rapport om de mänskliga rättigheterna i världen 2007. Nya sanktioner mot Burma måste emellertid vänta. Först måste EU få Asean-länderna att bidra med stöd. Medlemsstaterna måste även själva erbjuda sitt stöd. Säkerhetsrådet måste skicka generalsekreterare Ban Ki-moon till Burma. Burmas gränser måste öppnas.

**Giusto Catania**, *föredragande för yttrandet från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Europeiska unionen oroar sig ofta för kränkningar av de mänskliga rättigheterna utanför vårt territorium, men inser inte att vår politik bidrar till den systematiska kränkningen av rättigheter utanför EU.

Därför anser vi att mandatet för Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter även bör omfatta länder som har ingått stabiliserings- eller associeringsavtal eller till och med länder som har ingått återtagandeavtal med EU. Vi anser att detta är viktigt för invandrare och asylsökande som ofta utvisas från våra länder och skickas till platser där individens friheter och grundläggande rättigheter inte garanteras.

Vi bör också nämna det land som för närvarande innehar EU-ordförandeskapet, Slovenien, där medborgare utan identitetshandlingar, och således medborgarskap, skickas till länder såsom Kosovo eller Serbien utan någon garanti för deras säkerhet.

Vi är också oroade av att det internationella samarbetet i kampen mot terrorismen har lett till att skyddet av de grundläggande friheterna har försämrats. Detta är anledningen till att det i yttrandet från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor om detta betänkande krävs att alla de åtgärder som parlamentet föreslår ska genomföras, framför allt när det gäller CIA-flygningar och olaglig internering av misstänkta terrorister.

**Laima Liucija Andrikiienė**, *för PPE-DE-gruppen*. – (LT) Jag vill börja med att tacka mina kolleger, vars gemensamma insatser har underlättat utarbetandet av den årliga rapporten om de mänskliga rättigheterna i världen 2007 och EU:s politik. Stort tack till Marco Cappato. Vårt samarbete har varit produktivt och angenämt.

I vår resolution framhävs de mänskliga rättigheterna som den viktigaste prioriteringen och det viktigaste värdet. Min politiska familj, gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, har alltid betraktat de mänskliga rättigheterna som en ytterst viktig fråga. Högst upp på vår dagordning finns avskaffandet av dödsstraffet, betraktandet av tortyr som något oacceptabelt, kvinnors och barns rättigheter samt kampen mot diskriminering. PPE-DE-gruppen har alltid ägnat stor uppmärksamhet åt mänskliga



rättigheter i länder som Kina, Ryssland och Iran, och haft anledning att göra detta, eftersom den människorättsliga situationen i dessa länder ger upphov till stark oro.

Det är allmänt känt att EU har utformat och genomfört många åtgärder för att skydda de mänskliga rättigheterna och sprida demokrati. Några exempel är politisk dialog, démarcher och finansiella instrument – europeiska instrument för att skydda demokratin och de mänskliga rättigheterna, ramen och arbetet som utförts i de flernationella forumen.

Därför är en av målsättningarna med vår resolution att bedöma hur effektiv EU-politiken och de åtgärder som för närvarande genomförs är samt bedöma deras resultat och föreslå sätt att förbättra dessa åtgärder och samtidigt göra dem mer konsekventa och se till att de är öppna och synliga. Det är viktigt att betona att förbindelserna mellan EU och FN:s institutioner på området för skydd av de mänskliga rättigheterna har gett fantastiska resultat, vilket innebär att framtida insatser på detta område är nödvändiga.

Uppriktigt sagt tenderar vi i Europaparlamentet att på grund av våra olika övertygelser, erfarenheter och kulturer göra olika bedömningar av vissa frågor och problem, till exempel sexuell och reproduktiv hälsa. När det gäller sådana kontroversiella frågor är den människorättsliga normen den som är mest korrekt, framför allt barns och kvinnors rättigheter. Därför bör pedofili (försök har gjorts att dölja detta under begreppet "sexuell hälsa") inte tillåtas, oavsett vad vi kallar det.

Jag måste nämna hur betydelsefullt det civila samhället är eftersom politikernas ansträngningar ofta inte ger önskade resultat utan det civila samhällets och de icke-statliga organisationernas aktiva deltagande. Människorättsförvarare, oavsett vilket land de kommer från, Oswaldo Payá och Kvinnor i vitt från Kuba, Yuri Bandazhevsky från Vitryssland, Salih Mahmoud Osman från Sudan och hundratals andra, förtjänar vår respekt och vårt ökade stöd.

**Csaba Sándor Tabajdi**, för PSE-gruppen. – (HU) Herr talman! Som företrädare för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet vill jag tacka föredraganden Marco Cappato för ett balanserat och grundligt betänkande och för hans stora öppenhet och samarbetsvilja. Det är särskilt viktigt att ekonomiska och sociala rättigheter har fått större tyngd i betänkandet, efter en rekommendation från socialdemokraterna. Om vi, fränsett partipolitiska överväganden som medlemmar av Europeiska folkpartiet, liberalerna, de Gröna eller socialdemokraterna, är stolta över ett Europa med en social dimension, så är det extra viktigt och rätt att vi kräver av andra att de ska respektera de sociala rättigheterna. När det gäller till exempel Kina och Ryssland har hundratals miljoner bybor ingen socialförsäkring, ingen tillgång till grundläggande sjuk- och hälsovård och ingen pension. Detta är enligt min mening grundläggande mänskliga rättigheter och därför bör vi ägna mer uppmärksamhet åt den frågan i fortsättningen.

Vi är mycket stolta över att ni kräver ett förstärkt samarbete mellan Europeiska unionen och Europarådet på området minoriteternas rättigheter i ert betänkande. Köpenhamnskriterierna, ramkonventionen till skydd för nationella minoriteter och Europeiska stadgan för regionala språk och minoritetsspråk är trots allt grundläggande dokument för såväl EU som Europarådet. Men samtidigt tycker vi det är ett problem att det inte finns något separat betänkande, eller ens ett särskilt avsnitt, om nationella minoriteter, eftersom vi – och kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner där borta – kommer att bevaka Kosovo och vad som sker där när det gäller minoriteternas rättigheter. I vårt betänkande nämns enbart Kina och Ryssland. I framtiden skulle det därför vara bra om betänkandet om mänskliga rättigheter kunde innehålla ett särskilt avsnitt om etniska minoriteter, om romer och om migranter, med andra ord de nya minoriteterna. Tack för uppmärksamheten.

**Janusz Onyszkiewicz**, för ALDE-gruppen. – (PL) Låt mig för ett ögonblick koncentrera mig på kopplingen mellan mänskliga rättigheter och demokrati. Man anser allmänt att dessa rättigheter enbart kan respekteras fullt ut i en demokrati. Demokrati definieras i sin tur som majoritetsstyre som uppkommit genom val. Detta var den grekiska demokratin, där majoriteten bestämde om allt. Men genom det systemet med majoritetsomröstningar, dömdes Sokrates till döden.

Majoritetsviljan kan alltså inte alltid garantera de medborgerliga rättigheterna. Därför uppstod en viss osäkerhet i det politiska tänkandet under 1800-talet – en osäkerhet som vi har svårt att sätta oss in i idag – en rädsla för att utsträcka rösträtten till bredare sociala grupper, eftersom man antog att endast en upplyst minoritet kan respektera de mänskliga rättigheterna och friheterna.

I dag hamnar vi ofta i situationer där fullt respektabla val leder till diktatoriska regeringar, eller stöder sådana regeringar. Tänk bara på länder som Vitryssland, eller Hamasledningen på Gazaremsan. Man får heller inte glömma bort det berömda svaret från Egyptens president Hosni Mubarak, som när han uppmanades att

genomföra rättvisa val svarade att detta skulle resultera i att ledningen för Egypten togs över av radikala, fundamentalistiska islamister.

Helt klart är det svårt att säga vilket värde val har, och det är också därför de måste övervakas. Men egentligen är det kanske så att en regering som följer rättsstatens principer och ett verkligt oberoende rättsväsende i dag kan vara viktigare än val i många länder. Annars kan vi få en demokrati som inte är annat än en diktatur med valmandat, en diktatur där det inte finns några fristående institutioner som kan skapa ett komplicerat system av motvikter och garantier för att skydda medborgarna från godtyckliga åtgärder från myndigheternas sida. Demokratin måste vara en liberal demokrati, inte majoritetens diktatur. Vi måste därför fortsätta bevaka valen, men vi får inte begränsa oss till sådana åtgärder i vår kamp för att skapa en verkligt liberal demokrati. Detta betyder att vi måste ägna mer uppmärksamhet åt att bygga upp en demokratisk kultur och de institutioner som krävs i civilsamhället.

Sådana åtgärder kan inte räkna med stöd från autokratiska regimer. Därför måste vi utveckla bättre stödmekanismer, mekanismer som till och med är mer flexibla än de vi redan har. Syftet med vårt betänkande måste breddas genom att ge stöd åt de modiga individer som utsätts för olika former av förtryck på grund av sin verksamhet.

**Konrad Szymański (UEN).** – (PL) Herr talman! Enda förklaringen till att det saknas lämpliga formuleringar om religionsfriheten i världen i betänkandet om de mänskliga rättigheterna måste vara vänsterns, och kanske också föredragandens, fördomar.

Friheten att utöva och praktisera en viss religion är ett av de viktigaste inslagen i de mänskliga rättigheterna. Den friheten har befästs genom artikel 18 i FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna, i artikel 16 i OSSE:s slutdokument och i artikel 9 i Europakonventionen. Den friheten har kränkts i stor skala. Kristna är den mest förföljda religiösa gruppen i världen i dag och de kan inte utöva sin religion fritt i Kina, Saudiarabien eller Iran. I Irak har assyriska kristna, som har bott i landet under flera århundraden, tvingats fly från sina hem. I Ryssland blir det allt svårare för religiösa samfund som inte tillhör den ryska ortodoxa kyrkan att arbeta.

Dessvärre får vi inte lära oss något om detta i Marco Cappatos betänkande. Sådan censur leder direkt till att vi förlorar det som utgör den enda styrkan i systemet för skydd av de mänskliga rättigheterna: det leder till att vi förlorar vår trovärdighet.

**Hélène Flautre, för Verts/ALE-gruppen.** – (FR) Herr talman! De betänkanden som lagts fram är mycket stringenta och väldokumenterade. De ger en övertygande bild av parlamentets nuvarande förmåga att granska EU:s politik på området mänskliga rättigheter och demokrati. Instrument som riktlinjer, dialoger och samråd, handlingsplaner, människorättsklausulen och valobservatörsuppdrag utvärderas grundligt. De framsteg som fortfarande krävs beskrivs också tydligt, oavsett om det handlar om att utarbeta strategier för de mänskliga rättigheterna för varje enskilt land eller detaljerade indikatorer för att utvärdera olika situationer eller uppmana parlamentet att vidta lämpliga åtgärder för att människorättsklausulen ska tillämpas. Dessa syften är väl kända för såväl kommissionen som rådet, och kommer att finnas kvar på dagordningen för våra diskussioner.

Specifika frågor ställs också till medlemsstaterna. Framför allt beklagar vi att ett stort antal internationella konventioner och tilläggsprotokoll fortfarande inte har ratificerats av många av dem. Det gäller konventionen om skydd för alla migrerande arbetares och deras familjemedlemmars rättigheter, tilläggsprotokollet till konventionen mot tortyr, den internationella konventionen för skydd mot påtvingat försvinnande och andra instrument, till exempel ILO:s konvention 169. Att ratificera dem skulle hedra medlemsstaterna och EU som helhet.

Det finns också ett par ännu svårare, återkommande problem som på grund av den internationella situationen ständigt står i centrum för vår uppmärksamhet, frågor som gäller en heltäckande, integrerad strategi för de mänskliga rättigheterna i alla EU:s politiska program. Ja, det stämmer att asyl- och invandringspolitiken som bedrivs av EU och medlemsstaterna leder till massiva kränkningar av de mänskliga rättigheterna, framför allt vid våra yttre gränser. Ja, det stämmer att de europeiska länderna blundar för direkta attacker på arbetslagar eller rätten till en sund arbetsmiljö, eller till och med direkt orsakar dem. EU borde sträva efter en lagstiftning där unionens verksamhet och respekten för de mänskliga rättigheterna är förenliga. Ja, det stämmer att vår jordbruks- och energipolitik ifrågasätts till följd av livsmedelskrisen. Och återigen, det stämmer att klimatförändringen påverkar de mänskliga rättigheterna. Rätten till liv, hälsa, bostad och livsmedel står högst upp på listan över kränkningar.

Vårt mål är en heltäckande, integrerad politik. Arbetet med att genomföra Lissabonfördraget har påbörjats. Det kommer att bli ytterligare en milstolpe i vårt arbete för de mänskliga rättigheterna. Det engagemanget måste garanteras av stabilare och mer enhetliga organisationer och resurser när det gäller de mänskliga rättigheterna. Den europeiska tjänsten för externa åtgärder bör till exempel inkludera ett centrum som inriktas på de mänskliga rättigheternas gränsöverskridande karaktär. Europaparlamentet bör på egen hand ta tag i detta. Ett i alla avseenden fungerande parlamentariskt organ står högt upp på önskelistan i det sammanhanget.

**Vittorio Agnoletto**, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Att förespråka och försvara de mänskliga rättigheterna riskerar i dag att bli tomma gester, framför allt om principuttalandena inte följer på specifika händelser. Under en period har Europeiska unionen velat framstå som hjälplös mot regimer som kränker de mänskliga rättigheterna och enbart varit intresserad av att främja handel och ekonomiska förbindelser.

Kommissionens verksamhet och dess strategier för att främja de mänskliga rättigheterna i världen undergrävs allt mer av rådet och medlemsstaterna. Under en tid har vi sett en medveten åternationalisering av behörigheter när det gäller främjandet av de grundläggande rättigheterna. Aldrig tidigare har kommissionen stått så svag vad gäller mänskliga rättigheter och demokrati i världen, vilket till exempel visas av dess vägran att tillämpa den demokratiklausul som Europaparlamentet röstade igenom för två år sedan.

De mänskliga rättigheterna ställs återigen under ekonomisk och militär kontroll, vilket Bushadministrationens "krig mot terrorn" är ett bevis på. Därför är det viktigt att Europaparlamentet spelar en pådrivande roll inom detta område, till exempel genom betänkanden som det som lagts fram av Marco Cappato. Betänkandet inriktas naturligtvis enbart på en aspekt av de mänskliga rättigheterna, en aspekt som jag skulle vilja kalla "individuell".

Marco Cappato röstade själv mot våra ändringsförslag där vi ville visa att främjandet av mänsklig utveckling och sociala, ekonomiska och kulturella rättigheter, enligt FN:s definition, är en förutsättning för att man ska kunna åtnjuta individuella rättigheter. Det är just dessa idéer om rättigheternas inbördes beroende och odelbarhet som ligger bakom denna tanke.

Än en gång har föredraganden svartlistat länder där de gamla vanliga misstänkta attacker och de mäktigaste slipper kritik. Med våra ändringsförslag försökte vi till exempel uppmärksamma att Turkiet bedriver en politik som raderar ut kurdernas kulturella, politiska och sociala identitet. Detta förtryck drabbar miljontals människor, men inget har gjorts. Jag anser att kurdfrågan är helt avgörande om vi ska få ett demokratiskt Europa i framtiden. Tillsammans med allmänna och vaga formuleringar om mänskliga rättigheter ger detta ett intryck av hyckleri. Därför valde vår grupp att avstå i slutomröstningen.

**Talmannen**. – Den som väntar på ett inlägg från Georgios Georgiou från gruppen Självständighet/Demokrati kommer att bli besviken. Han är nämligen inte i kammaren.

**Frank Vanhecke (NI)**. – (NL) Tack, herr talman! Även om vissa aspekter av Marco Cappatos omfattande betänkande kan kritiseras, förs helt rätt diskriminering mot minoritetsreligioner i ett antal tredjeländer tydligt upp på dagordningen genom betänkandet – något som verkligen behövdes.

Vi måste ha modet att tala klarspråk. I första hand borde vi utan omskrivningar fördöma den fanatiska totalitarismen i de islamiska staterna. Faktum är att medan islam i Europa erkänns och behandlas som en likvärdig religion och muslimerna naturligtvis erkänns och behandlas som likvärdiga medborgare – i mitt land erkänns islam och får statligt stöd – betraktas kristna och icketroende i den islamiska världen öppet som andra klassens medborgare och diskrimineras till följd av detta.

Låt mig ge bara ett exempel. I det förmodat "moderna" Algeriet kan den som försöker få en muslim att konvertera dömas till ett femårigt fängelsestraff och skyhöga böter. Även i andra muslimska länder är diskriminering och förtryck av icke-muslimska minoriteter helt enkelt officiell politik. Det är med andra ord dags för EU att vidta kraftfulla åtgärder.

Jag konstaterar att Islamiska konferensen (OIC) ständigt hävdar att muslimer diskrimineras både här och där, medan EU håller absolut tyst om den mest oresonliga, systematiska, officiellt organiserade förföljelsen av personer som har en annan religiös övertygelse i de muslimska länderna. Detta ger ett intryck av att den officiella människorättsdialogen och människorättsklausulerna bara har blivit ett moraliskt svepskäl. Hur trovärdig kan till exempel Europeiska unionen vara om den slår upp portarna på vid gavel för ett land som Turkiet, där vi vet att polisen använder tortyr i oerhört stor omfattning?

Vad kan EU lära andra om yttrandefrihet och pressfrihet när man under årtal har fört hemliga och öppna anslutningsförhandlingar med ett land som Turkiet, som av Reportrar utan gränser beskrivs som ett av de värsta länderna när det gäller kränkningar av yttrandefriheten? Och vilka lärdomar kan unionen förmedla om religionsfrihet när den välkomnar ett land som Turkiet, som har massakrerat eller fördrivit personer som tillhört alla minoritetsreligioner som fanns tidigare och som öppet diskriminerar de som fortfarande finns kvar?

Men om vi ser bortom den officiella retoriken och officiella förklaringar och klausuler, ser vi i många fall att EU:s människorättspolitik präglas av dubbelmoral och en enorm klyfta mellan ord och handling.

En perfekt symbol för denna tvetydiga EU-politik är förresten den nuvarande kommissionsledamoten med ansvar för utveckling och humanitärt bistånd, Louis Michel. När han fortfarande var belgisk utrikesminister uppträdde han som ett slags världssamvete när han satte Österrike i karantän, samtidigt som han strök den ondskefulle diktatorn Fidel Castro medhårs. För ett par månader sedan förespråkade han en kraftig förbättring av förbindelserna med Kuba, trots att alla människorättsorganisationer bekräftar att den kubanska statsapparaten är långsiktigt inställd på att begränsa kubanernas rättigheter och friheter.

Sådana personer, sådana kommissionsledamöter är inte väl lämpade att föra en människorättspolitik. En annan sak är att det i betänkandet saknas en kraftfull vädjan om att återställa rätten till yttrandefrihet i ett antal av våra egna europeiska länder, inklusive Belgien. I Belgien är oppositionspartiet formligen belägrat av framställningar och förfaranden, och ett antal lagar har skärpts för att göra det omöjligt att tillämpa yttrandefriheten när man talar om invandringsproblemet. Det är hög tid att vi visar modet att se bjälken i vårt eget öga.

**Zbigniew Zaleski (PPE-DE).** – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Det faktum att val hålls av erkända institutioner förbättrar valklimatet och kan ibland också bidra till att konkretisera viktiga förändringsprocesser, vilket till exempel skedde under den orangefärgade revolutionen i Kiev. Valövervakning är naturligtvis kostnadskrävande, men det är värt mödan, eftersom vi å ena sidan lär ut demokrati och å andra sidan får en inblick i den politiska viljan och själen hos en viss nation.

Jag har ett par förslag på hur man kan göra valobservatörsuppdragen effektivare på ett kostnadseffektivt sätt. För det första borde vi skicka personer som talar det lokala språket. Om det inte är möjligt bör observatörsgruppen sättas samman så att ett enda språk används (franska eller engelska), till vilket alla översättningar görs, vilket i sin tur betyder att man tar med tolkar som kan översätta till det språket.

Det skulle vara en bra idé att i så stor utsträckning som möjligt rekrytera frivilliga från andra länder, till exempel studenter eller medlemmar i icke-statliga organisationer och studentorganisationer. Varför? Ju fler observatörer det finns, desto bättre går det. Även om vi ibland hör ironiska kommentarer, till exempel i Afrika, om att de inte behöver några fler kolonisationer, visar det sig att kontakter och samverkan med väljarna leder till att de erkänner uppdragets betydelse och samtidigt den formen av demokratiskt stöd.

När det gäller de mänskliga rättigheterna vidtar vi i Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater för vår del åtgärder för att garantera att människor som lever i känsliga områden i världen blir medvetna om sina rättigheter och kan kämpa för dem. För detta krävs en ständig utbildning. Det finns ingen annan utväg. Låt mig sluta med att säga att utan grundläggande mänskliga värden och rättigheter kan demokratin bli en bristfällig lösning, om inte till och med en karikatyr av hur man ska leda ett land.

**Józef Pinior (PSE).** – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Dagens diskussion gäller en av de viktigaste frågor som EU, och i synnerhet Europaparlamentet, är engagerat i: respekt för de mänskliga rättigheterna i världen och övervakning av situationen för demokratin just nu i världen. Jag tycker att dessa båda betänkanden är ett viktigt resultat från Europaparlamentet. Låt mig gratulera Marco Cappato, Véronique De Keyser och José Ignacio Salafrañca Sánchez-Neyra som har utarbetat dessa betänkanden.

I dessa situationer ställs vi alltid inför följande dilemma: hur kan vi försvara de mänskliga rättigheterna, tala om de rättsprinciper som vi vill förmedla till andra regioner i världen och samtidigt föra en effektiv EU-politik? Att kunna balansera dessa båda principer, att förmedla hela det människorättsliga perspektivet och samtidigt föra en effektiv politik, ligger till grund för dagens EU-politik. Detta är den nakna verklighet vi i dag står inför i Burma, i Kina, i Kaukasus och i många andra regioner i världen. Jag tycker att man i dessa båda betänkanden gör ett mycket gott försök att balansera dessa båda utmaningar som EU står inför.

En fråga till: jag vill utnyttja denna diskussion till att tacka kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner för hennes svar på frågan om att iaktta de mänskliga rättigheterna i Mongoliet. Min information visade sig vara korrekt. Mongoliet kan vara ett exempel på ett land där vi verkligen kan se en positiv trend i fråga om de mänskliga rättigheterna. Mongoliet kan vara ett exempel på hur situationen kan ändras till det bättre i detta avseende. Det är ett mycket viktigt asiatiskt land, som EU i framtiden kan hänvisa till som ett föredöme för andra centralasiatiska länder.

**Fiona Hall (ALDE).** – (EN) Herr talman! Valobservatörsuppdragen spelar en central och viktig roll i EU:s stöd för de mänskliga rättigheterna, demokratisering och gott styre. Jag vill här särskilt nämna observatörsuppdragen i Afrika, eftersom det finns ett särskilt partnerskap mellan EU och länderna i Afrika, Västindien och Stilla havet.

Ofta genomförs observatörsuppdragen i anslutning till utvecklingsstöd enligt Cotonouavtalet. I samband med valet i Demokratiska republiken Kongo 2006 gavs det till exempel omfattande tekniskt stöd för röstregistreringsprocessen och valobservatörsuppdragen bör också kunna ge stöd efter valet, vilket Véronique De Keyser understryker i sitt betänkande. Det finns ett enormt behov av praktisk, teknisk hjälp efter valet, till exempel utbildning av tjänstemän och olika former av direkt utbyte med andra parlamentsledamöter. Nyvalda parlament behöver stöd så att de kan stärka sin egen kapacitet att ställa sina regeringar till svars. Det krävs också en politisk uppföljning av valet, i första hand vad gäller valobservatörernas rekommendationer, som bör följas upp före nästa val.

Låt mig framföra ytterligare ett par synpunkter. Det stämmer att valobservatörsuppdragen är mycket speciella, eftersom de är fristående och helt avskärmade från den övriga processen. De är inte kommissionen. De har inget med yttre förbindelser att göra. Och även om det stämmer att observatörerna bör tala med den lokala delegationen från kommissionen, med medlemsstaternas ambassadörer och även med andra valövervakningsdelegationer, så är de inte ansvariga inför några av dessa och detta oberoende är dess styrka. Även om jag stöder kontakter och samordning, så tycker jag inte att vi ska ha gemensamma delegationer med andra organ, för det kan äventyra det mycket viktiga oberoendet för EU:s observatörsuppdrag.

Jag konstaterar att det finns en önskan att utöka observatörsuppdragen och göra dem mer aktiva i södra Medelhavet. Jag kan förstå detta, men det skulle ske på bekostnad av uppdragen i framväxande demokratier i Asien, Latinamerika och framför allt Afrika. Som flera talare har påpekat är uppdragen inte billiga, så om vi ska ha fler delegationer måste vi också ha en större budget.

**Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE).** – (ES) Herr talman! Låt mig först av allt gratulera Marco Cappato, både till hans arbete och till resultatet.

Jag skulle faktiskt vilja gratulera hela underutskottet för mänskliga rättigheter, för jag anser att detta betänkande visar att underutskottet nu sedan en tid tillbaka har blivit myndigt, men allt vad det innebär.

När det gäller betänkandet finns det emellertid ett par aspekter som vi skulle vilja ta upp igen, och vi hoppas att alla gör en sista ansträngning för att få dem erkända.

För det första måste vi inse och påminna om att de mänskliga rättigheterna är universella och odelbara, vilket aldrig sägs uttryckligen i texten och det skulle vi vilja att man gjorde. Därför har vi lagt fram ett ändringsförslag i det avseendet.

För det andra skulle det också vara bra för oss om vi kunde komma överens om att alla EU:s särskilda sändebud i framtiden har ett tydligt mandat avseende mänskliga rättigheter och framför allt när det gäller att se till att de människorättsliga riktlinjerna respekteras.

För det tredje anser jag att det är viktigt att komma ihåg något annat när det gäller dessa riktlinjer: även om kvinnornas rättigheter per definition är mänskliga rättigheter, anser vi att de särskilda faktorer som ofta är förknippade med vissa kränkningar av de rättigheterna ur ett jämställdhetsperspektiv innebär att det skulle vara lämpligt att så snart som möjligt anta nya riktlinjer som särskilt avser kvinnors rättigheter.

Till sist: även om det är sant att det finns många specifika fall som borde tas upp här, vilket vi inte kan göra på grund av bristen på utrymme och tid, så vill jag ändå utnyttja denna diskussion för att än en gång ta upp de kränkningar av de mänskliga rättigheterna som de marockanska myndigheterna gör sig skyldiga till i Västsahara, eftersom detta är ett tydligt exempel på ofullständig eller dåligt genomförd avkolonisering.

Därför har Spanien, och i förlängningen EU, en skyldighet att inte tåla i denna fråga, framför allt eftersom FN:s människorättsråd än en gång har krävt att konflikten ska avslutas genom en rättvis och varaktig lösning

som överensstämmer med internationell rätt och vi vet alla att detta framför allt betyder att rätten till självbestämmande ska tillämpas.

### ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

*Vice talman*

**Luisa Morgantini (GUE/NGL).** – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Marco Cappato och underutskottet för mänskliga rättigheter, men jag tänker inte tala om betänkandet. Jag hoppas att underutskottet för mänskliga rättigheter blir ett fullvärdigt utskott, snarare än ett underutskott. Jag vill också tacka Véronique De Keyser och José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra för deras detaljerade och stimulerande betänkande. Jag beklagar emellertid att betänkandet inte utarbetades tillsammans med utskottet för utrikesfrågor och utskottet för utveckling, eftersom ordförandena för dessa båda utskott gemensamt leder Europaparlamentets valobservatörsgrupp.

Jag vill tacka kommissionen, och framför allt Benita Ferrero-Waldner, för det engagemang och den beslutsamhet de visat i utvecklingen av Europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter (EIDHR) för att bidra till att främja de mänskliga rättigheterna genom valövervakning, väl medvetna om att demokrati och mänskliga rättigheter inte bara kräver fria och rättvisa val, utan utveckling och strategier för att bekämpa fattigdomen.

Jag har bara en minut till mitt förfogande, så jag vill understryka behovet av större konsekvens under perioden efter valet. Ta till exempel Palestina. Jag anser att konsekvens, och även kontinuitet när det gäller uppföljningen av rapporter och politiska program till stöd för nationella parlament, är av avgörande betydelse om EIDHR ska bli trovärdigt. Benita Ferrero-Waldners förslag om ett andra gemensamt seminarium om valövervakning är också viktigt, framför allt om vi lyckas engagera civilsamhället och lokala valobservatörer, som skulle bli en viktig kommunikationskanal för oss.

**Hélène Goudin (IND/DEM).** – Herr talman! EU är en värderingsunion som har sin grund i en gemensam överenskommelse att respektera de mänskliga rättigheterna. När dessa inte respekteras inom unionen eller i EU:s närområde bör EU agera. Det är dock olyckligt att detta parlament försöker använda sig av de mänskliga rättigheterna för att flytta fram sin egen position inom det utrikespolitiska området på bekostnad av medlemsländernas kompetens. Vi får inte glömma det faktum att flera av våra egna medlemsländer inte alltid respekterar de mänskliga rättigheterna, t.ex. då det kommer till HBT-rättigheter, när vi i vår iver självgoda slår oss för bröstet och kritiserar tredje länders politik.

**Jim Allister (NI).** – (EN) Herr talman! Jag måste fråga om denna diskussion bara är en årlig ritual för att putsa till vårt människorättsmedvetande eller om vi menar allvar i EU med att tvinga länder som ständigt överträder de mänskliga rättigheterna att genomföra verkliga förändringar.

Jovisst, EU protesterar. Men står våra åtgärder i omvänd proportion till den handelsmässiga betydelsen av de länder vi riktar in oss på? Ta Indien och Kina. Vi försöker ställa oss in hos båda dessa länder för att öka handeln. Hur seriösa är vi egentligen när vi hävdar att de måste respektera de mänskliga rättigheterna? Varför är våra handelsavtal så tandlösa när det gäller mänskliga rättigheter? Är det sant att handel är viktigare för EU än förtryck?

Ett exempel på detta är Indien med sin kastdiskriminering, sin vidriga tradition av tvångsarbete och sexhandel och omfattande kränkningar av religionsfriheten. Och sedan upptäcker jag att allt vi har är en ad hoc-dialog med Indien och att det saknas ett meningsfullt engagemang i människorättsfrågor. Det är knappast underligt att det inte blir bättre.

Jag måste också säga att vi ibland inriktar oss på fel saker. Inom ramen för utvecklingsbiståndet går EU ut hårt med människorättsfrågorna, bland annat genom att främja aborter, även om detta är stötande för den lokala kulturen, precis som i Kenya, där EU-finansierade icke-statliga organisationer använder pengarna till att finansiera aborter i strid mot lokal sedvänja och lag.

Borde vi inte inrikta oss på de grundläggande rättigheterna och borde inte våra utvecklingspengar kunna användas bättre genom att bidra till livsmedels- och vattenförsörjning, snarare än att försöka föra ut våra egna budskap, även om det sker i form av en hälsovårdspolitik?

**Ari Vatanen (PPE-DE).** – (EN) Herr talman! Jag anser att detta är rätt dag att diskutera betydelsen av val och observationsuppdrag. Just i morse fick vi en ny uppsättning resultat från USA. Där verkar det som om valet

har pågått i evigheter, och vi vet fortfarande inte vem som kommer att bli den demokratiska kandidaten i presidentvalet. Jag tror det blir Obama, men ingen kommer att fråga mig.

Medan detta har pågått i månader i USA har det varit val i Ryssland och i dag överlämnade Vladimir Putin, om man säger så, presidentskapet till Dimitrij Medvedev. Jag borde säga att Medvedev installerades, men det skulle egentligen inte vara rätt beskrivning, för hans valkampanj varade bara en enda dag – detta enligt pressmeddelandet från Kreml. Där stod till och med att han inte fick betalt den dagen. Hur kan man bedriva en valkampanj om man gör det under en enda dag? Det går, om man vet att man får 17 gånger mer tv-tid än alla de andra tre kandidaterna tillsammans. Sådan är den trista sanningen i Ryssland. Det ryska folket förtjänar mer än så. Detta är inte ett försök att ge sig på Kreml. Vi måste göra oss till tolk för det ryska folket och för folk i andra länder som ännu inte har demokrati så som vi definierar den.

Är dessa observatörsuppdrag viktiga? Ja, de är viktiga, för de handlar om att bygga upp demokratin, vilket är parlamentets allra viktigaste uppdrag. José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra och Véronique De Keyser har utarbetat ett mycket bra betänkande, men vi måste helt enkelt driva den här frågan. Vi kan inte vara tysta, för detta är något vi är skyldiga de människor som ännu inte lever i demokratier.

**Richard Howitt (PSE).** – (EN) Herr talman! Jag gratulerar Marco Cappato, som har varit en utmärkt föredragande, till hans betänkande om årsrapporten om de mänskliga rättigheterna.

Låt mig förklara två av den socialdemokratiska gruppens ändringsförslag. För det första respekterar jag hans och er ståndpunkt när det gäller Gandhi och ickevåld och jag anser att detta är en mycket viktig tradition och att det är bra att den uppmärksammas i parlamentet. Men vi vill stryka det stycket, helt enkelt eftersom det inte kan vara den enda styrande principen för EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik. Skapande och bevarande av fred innebär ibland att man måste tillgripa militära medel, men våra fredsinsatser är ändå hedervärda och detta är vad vi kan och måste göra för att skapa en fredligare och mer framgångsrik värld.

För det andra vill jag ta upp vårt ändringsförslag om FN:s människorättsråd. Eftersom jag tillsammans med mina kolleger i underutskottet regelbundet reser till Genève, så delar jag er oro. Det har varit nedslående att se den polarisering som fortfarande existerar när det gäller de ockuperade palestinska territorierna, den låsta mentaliteten, framför allt i den afrikanska gruppen, även om vi i Europa också måste akta oss för det. Ändå tycker jag att det är viktigt i år att vi fortsätter stödja andan i FN:s reformsträvanden, att vi inser den viktiga roll som EU:s medlemsstater spelar i människorättsrådet och att vi även inser att den inbördes utvärderingen bara har börjat och att det bästa sättet att stödja människorättsrådet är att göra det öppet, fullständigt och effektivt.

I skäl P och punkt 4 ber vi slutligen kommissionen och rådet att stödja förslaget om ett samförstånd när det gäller främjandet av demokratin i grannskapspolitiken, i Köpenhamnskriterierna, i våra regionala strategier i världen. Vi talar om att främja demokrati, men det finns ingen gemensam europeisk definition av det begreppet. Att vi skulle få kommissionen, medlemsstaterna och parlamentet att gemensamt definiera och engagera sig i att främja demokrati i världen på samma sätt som vi fick en gemensam uppslutning kring utvecklingsfrågorna, är en kraftfull tanke. Javier Solana stöder den, och jag hoppas att både rådet och framför allt kommissionen offentligt ska stödja den tanken här i kväll.

**Ona Juknevičienė (ALDE).** – (LT) Förra årets rapport bestod av 104 sidor, varav fyra ägnades åt de mänskliga rättigheterna. Årets siffror är 216 respektive 10. Uppgifter från förra årets rapport, såsom utvecklingen av byrån för de grundläggande rättigheterna och parlamentets arbete på området, upprepades. Trots detta ger rapporten en detaljerad beskrivning av hur vi européer försvarar folkens rättigheter i världen.

Men inte ett ord sägs i vare sig rapporten eller resolutionen om skyddet av de mänskliga rättigheterna eller om fall av överträdelse inom unionen. Finns det överhuvudtaget inga fall där de mänskliga rättigheterna har överträtts i EU eller, om de nu faktiskt inträffar, löser vi dem i så fall rättvist och skyndsamt? Ingenting av detta stämmer enligt min åsikt. Det verkar som om det är lättare att tala om andras synder än att erkänna våra egna.

Känner vi inte till att olagliga arbetsförmedlingar i London förvandlar invandrare från Litauen och Polen till slavar? Känner vi inte till att massaresteringar av "olagliga" personer sker i Paris på order av president Nicholas Sarkozy? Och hur är det med de olagliga åtgärderna mot rumäner i Rom? Naturligtvis kan den som drabbas vända sig till domstolen i Strasbourg. Och om ett antal år, när ärendena i den domstolen uppgår till flera tusen, kanske rättvisa kan skipas. Men varje dag och varje timme är viktig för de personer det gäller.

Vi har valts för att arbeta för våra folk, företräda dem och skydda deras rättigheter. Låt oss se dem i ansiktet. I Europa ska alla människor vara trygga. Då blir vi starkare och får bättre förutsättningar att hjälpa andra.

**Talmannen.** – Tack, fru Juknevičienė. Detta är ett exempel på att se grandet i någon annans öga men inte bjälken i sitt eget.

**Margrete Auken (Verts/ALE).** – (DA) Herr talman! Tack för ett utmärkt betänkande om de mänskliga rättigheterna. Det har emellertid ett mycket allvarligt fel. Världens största människorättsproblem – diskrimineringen av 260 miljoner kastlösa daliter – nämns bara i förbigående, och då endast i samband med en förteckning över faktorer som skulle kunna ge upphov till diskriminering. I februari förra året fattade vi ett viktigt beslut i frågan och det är därför oroande att det ändringsförslag som lades fram av gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen avvisades av utskottet för utrikesfrågor. Vi föreslog att EU tillsammans med FN skulle utarbeta riktlinjer för att bekämpa kastdiskrimineringen och ta upp problemet vid toppmöten med de berörda länderna. Har Indien och den brittiska regeringen varit igång igen, eftersom de var emot beslutet förra året, och har de lyckats den här gången?

Problemet finns i många sydasiatiska länder, men jag nämner Indien för det är ett demokratiskt land, något som framhålls som den mest betydelsefulla faktorn i samband med mänskliga rättigheter. Landet är demokratiskt och har till och med bra lagar mot kastdiskriminering. Men lagarna överträds hela tiden. Den indiska demokratin förtjänar att dessa lagar respekteras, och Indien borde bli en modell för andra. Det är emellertid också pinsamt att EU vänder ryggen åt daliternas lidande – liksom parlamentet! Detta kunde vi säga förra året. Vad är det som har hänt, eftersom vi inte kan säga det i dag? Har läget förbättrats för daliterna? Håller diskrimineringen på att försvinna? Nej, alla här vet att så inte är fallet. Varför skulle då inte dessa människors desperata situation uppmärksammas av EU?

**Willy Meyer Pleite (GUE/NGL).** – (ES) Herr talman! Tack så mycket. Mina damer och herrar, den 13 april arresterades Ennaama Asfari, en människorättsaktivist från Västsahara, i Marrakech. Ytterligare ett anhållande i Marocko.

Jag berättar detta för er eftersom vi inte får glömma bort att EU ansvarar för avkoloniseringsprocessen med stöd av FN. Vi har ansvaret, och därför borde det stå i alla människorättsrapporter att EU ska vara krävande och vaksam och måste följa resolutionerna från FN:s säkerhetsråd.

För det andra befinner vi oss i en situation under 2000-talet där befolkningen fattigare och hungrigare och sjukdomarna och ojämlikheten ökar. Under de senaste tio åren har Afrika enligt FN blivit fattigare. Jag vill därför kräva, föreslå och begära att man erkänner att de mänskliga rättigheterna omfattar alla rättigheter: ekonomiska, sociala, kulturella och politiska rättigheter. Om vi hade en skala skulle vi bli mycket förvånade över att se ranglistan för länder som inte respekterar de mänskliga rättigheterna. Jag tycker därför att vi måste vara betydligt medvetnare och ta upp alla frågor som gäller efterlevnad av de mänskliga rättigheterna.

**Kathy Sinnott (IND/DEM).** – (EN) Herr talman! Det är viktigt när vi diskuterar val och observatörsuppdrag att vi analyserar oss själva med utgångspunkt i Lissabonfördraget. Hur många av EU:s 500 miljoner människor utanför den innersta politiska cirkeln i rådet kommer att välja EU:s president? Ingen. Hur många personer ur allmänheten kommer att välja EU:s statsminister, dvs. kommissionens ordförande? Återigen ingen.

Kanske skulle vi göra större framsteg med att främja demokratin på andra håll i världen om EU själv kunde tillämpa demokratin. När Kinas president diskuterar demokratifrågor med EU:s kommande president och frågar med hur många rösters majoritet han eller hon valdes, så kommer det att bli ett mycket pinsamt ögonblick, som Jens-Peter Bonde har påpekat.

**Urszula Gacek (PPE-DE).** – (EN) Herr talman! Jag välkomnar det utmärkta betänkandet om Europaparlamentets roll i valobservatörsuppdragen. Valövervakning i nya demokratier under utveckling ses med all rätt som en prioriterad fråga för EU och ett tecken på EU:s engagemang för dessa nationer.

Jag kan emellertid se en ytterligare roll för våra medlemsstater, för våra så kallade "mogna demokratier", och det är att föregå med gott exempel.

Jag minns en upphetsad diskussion i Polen inför valet i oktober 2007. OSSE ville skicka en liten observatörsgrupp. Denna begäran möttes först av en negativ reaktion av många politiker som såg det som en ren förolämpning. Men det är det inte alls. Observatörsuppdrag har skickats till många av de gamla europeiska demokratierna. Det franska presidentvalet är bara ett exempel. I slutändan välkomnades observatörerna i Polen.



När vi ska övertyga framväxande eller nya demokratier att tillåta internationella observatörer måste vi visa att vi själva låter andra granska oss. Våra valförfaranden är inte helt problemfria. Britterna har kunnat styrka fall av valfusk i samband med poströstning och vi står alla inför nya utmaningar, såsom Internetröstning, i framtiden.

Låt oss därför vara öppna för granskning. Sådan öppenhet kan bara öka vår egen trovärdighet.

**Libor Rouček (PSE).** – (CS) I dag diskuterar vi två betänkanden som har ett nära samband med varandra: det årliga betänkandet om de mänskliga rättigheterna i världen och betänkandet om EU:s valobservatörsuppdrag. Fria val och rätten till demokrati är grundläggande mänskliga rättigheter. Bland annat finns de inskrivna i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter och även i FN:s millennieförklaring. Av de skälen är främjandet av demokrati ett av huvudmålen för EU:s utrikespolitik. För att stödet ska bli effektivt måste vi stärka vår gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik och se till att EU:s valobservatörsuppdrag blir effektivare.

Jag stöder därför rekommendationerna från våra föredragande. Jag anser till exempel också att valprocessen, inklusive för- och eftervalsfaserna, bör inkluderas i den politiska dialogen med berörda tredjeländer. Ett av målen med ett val, inte bara själva röstandet utan också för- och eftervalsfaserna, borde också vara att konsolidera de demokratiska institutionerna såsom rättsstatsprincipen, mediernas och domstolarnas oberoende, civilsamhället etc. Mina personliga erfarenheter av observatörsuppdragen har också övertygat mig om att Europaparlamentet både bör och kan spela en betydligt effektivare och mer betydelsefull roll i denna process.

Avslutningsvis vill jag bara som företrädare för Tjeckien säga ett par ord om ratificeringen av Romstadgan. Precis som förra året vill jag uppmana parlamentsledamöterna och senatorerna i Tjeckien att ratificera Romstadgan så snart som möjligt. Det faktum att Tjeckien, som kommer att vara ordförandeland under första halvåret nästa år, är den enda medlemsstat i EU som ännu inte ratificerat den är enligt min mening pinsamt för Tjeckien som, dessvärre i det här fallet, är mitt hemland.

**Sarah Ludford (ALDE).** – (EN) Herr talman! Jag säger för det första – och jag vänder mig direkt till kommissionen och rådet – att EU måste ge Internationella brottmålsdomstolens åklagare sitt kraftfulla stöd så att han kan genomföra processen mot de båda personer som enligt uppgift har kränkt de mänskliga rättigheterna i Darfur, den ena som minister i den sudanesiska regeringen. EU:s reaktioner har hittills varit svaga, vilket är tämligen ynkligt om man tänker på att vi tar åt oss äran – eller en stor del av äran – för att ha inrättat Internationella brottmålsdomstolen.

Vi riskerar till och med att bli omkörda av Förenta staterna. I ett intressant tal för fjorton dagar sedan sa John Bellinger, det amerikanska utrikesdepartementets högste jurist, att USA var villigt att praktiskt stödja Internationella brottmålsdomstolens arbete, utan att ändra sin ideologiska ståndpunkt, och han nämnde uttryckligen Darfur. Så jag tycker att det är dags att vi gör något när det gäller stödet till Internationella brottmålsdomstolens arbete med Darfur.

Apropå Förenta staterna har vi nu en möjlighet att få slut på överträdelserna – eller åtminstone de värsta överträdelserna – i kriget mot terrorismen, oavsett vem som vinner presidentvalet. Samtliga kandidater tänker stänga Guantánamo, men EU måste hjälpa till genom att följa upp sitt krav på nedläggning och leda ett internationellt initiativ för att återföra de fångar som inte kommer att få en rättvis rättegång till sina hemländer. Men dessutom – och jag håller med dem som säger att EU måste respektera de mänskliga rättigheterna internt för att vara trovärdigt i världen – måste vi ställa de europeiska regeringarna till svars för deras delaktighet i extraordinära överlämnanden, vilket översatt betyder kidnappning och tortyr, vilket vi fortfarande inte har gjort.

**Maria da Assunção Esteves (PPE-DE).** – (PT) Det är som det är. Dödsstraff, tortyr och svält är barbariska fenomen i världen, en värld som vi delvis leder. Men det kommer bara att fortsätta på det viset om vi låter det göra det. Upplysningens Europa, värdenas och värdighetens Europa, saknar politisk enighet. Europaparlamentet och rådet intar inte alltid exakt samma ståndpunkter på detta område, men det finns bara en väg att gå, och det är att EU-institutionerna måste agera konsekvent och enhälligt i alla sina inre och yttre politiska åtgärder. Vi har stora förväntningar på den nya byrån för yttre åtgärder enligt Lissabonfördraget när det gäller mänskliga rättigheter.

Men låt oss se på världen och de exempel som ger oss anledning till oro: Förenta staterna, liksom Afrika, har dödsstraff. Kina har inte bara Tibet, utan också slavarbete, tortyr och summariska avrättningar. Sådana exempel borde få oss att göra något åt den bristande konsekvensen. EU behöver en aktiv människorättspolitik.

Det är viktigt att mobilisera civilsamhället, men vi får inte glömma att kampen för rättigheter i första hand är en fråga för medlemsstaterna och deras diplomati. Den franske presidenten gjorde rätt när han sa att han inte tänkte besöka olympiska spelen i Peking. Och det borde inte heller EU:s övriga ledare göra. Unionen är en enhet som bygger på värderingar. Det räcker inte att EU gör uttalanden och utfärdar resolutioner. Europeiska unionen får inte sälja sin själ.

**Genowefa Grabowska (PSE).** – (PL) Fru kommissionsledamot! Samtidigt som jag gratulerar de tre föredragandena vill jag särskilt framhålla vikten av ett absolut och självklart beaktande av kvinnornas rättigheter i alla delar av det offentliga livet, i sociala relationer och i rent mänskliga, privata relationer. Och inte bara i teorin, utan även i praktiken.

Detta kräver framför allt att man avskaffar alla former av diskriminering och våld mot kvinnor och flickor. Men det räcker inte. Låt oss se på Europa. Europeiska unionen förbereder ett antal resolutioner för att uppmana medlemsstaterna att behandla kvinnor och män lika. Sedan kommer man att kontrollera om och hur de principerna omsätts i handling. Jag är emellertid mycket nyfiken, fru kommissionsledamot, på att se om principen om integrering av jämställdhetsperspektivet kommer att tillämpas i EU:s interna strukturer. När nya EU-institutioner inrättas och de fyra högsta posterna ska tillsättas – unionens president, kommissionens ordförande och parlamentets talman samt EU:s höga representant för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken – kommer det då att finnas regler som återspeglar den principen?

Detta kommer att bli sanningens minut, där det kommer att visa sig om vår inställning till kvinnornas rättigheter verkligen är vad vi säger att den är.

**Maria-Eleni Koppa (PSE).** – (EL) Herr talman! Det betänkande som vi behandlar i dag är det viktigaste uttrycket för Europaparlamentets politik för mänskliga rättigheter i världen. Utmaningarna är stora, och parlamentet kan och måste agera som garant för demokrati och mänsklig värdighet.

Det är viktigt att EU visar upp en fast och enhetlig attityd i dessa frågor. Det är enda sättet att bidra till att stärka och förbättra våra gemensamma åtgärders effektivitet.

Vi får inte ha dubbla måttstockar när det gäller de här frågorna. Vi måste inkludera avskaffandet av dödsstraff och tortyr och skyddet av barn som hamnar i väpnade konflikter bland huvudmålen för vår politik. Skyddet av mänskliga rättigheter måste genomsyra alla förbindelser och avtal med tredjeländer. Ingen avvikelse från detta eller opportunistik bör tolereras.

De mänskliga rättigheterna måste vara vägledande för alla våra politiska val.

Låt mig avsluta genom att tacka föredraganden för hans utmärkta och detaljerade betänkande.

**Marios Matsakis (ALDE).** – (EN) Herr talman! När EU talar om kränkningar av de mänskliga rättigheterna i tredjeländer måste samtliga medlemsstater i unionen själva vara helt fläckfria när det gäller att respektera de rättigheterna om man ska vara tillräckligt övertygande.

Som andra talare redan har sagt så förhåller det sig dessvärre inte så. Låt mig bara ta ett exempel, som gäller Storbritannien. Storbritannien har, i strid mot internationella konventioner, fortfarande två kolonier i en annan medlemsstat, nämligen Cypern. I de två kolonierna, Akrotiri och Dhekelia, bor det cirka 10 000 cypriotiska civila som är EU-medborgare, trots att deras hem ligger på mark som Storbritannien, av uppenbara skäl, har undantagit från EU. Dessa människor åtnjuter inte ens den grundläggande mänskliga rättigheten att få välja sin egen regering. De styrs av en guvernör som är brittisk armégeneral och som utsetts av den engelska drottningen och de har inte rätt att ha ett valt parlament. Lagarna som gäller för dessa kolonier tolkas helt av guvernören, i själva verket lever dessa EU-medborgare under en brittisk militärdiktatur.

Det är verkligen skamligt att Europaparlamentet, kommissionen och rådet alltid blundar inför denna situation.

Kanske har andra medlemsstater sin egen smutsiga byk som de inte vill få uppvisad. Eller kanske dessa institutioner inte tror på de principer om demokrati och rättvisa som de hävdar att de står för. Eller det kanske är så att EU enbart bryr sig om de mänskliga rättigheterna när det inte gäller de egna medlemmarna.

Hur som helst, en sak är säker: den fortsatta brittiska koloniseringen av Cypern gör att alla EU:s rapporter om de mänskliga rättigheterna i världen förlorar i trovärdighet och får dåligt rykte.

**Corina Crețu (PSE).** – (RO) Herr talman, fru kommissionsledamot, kära kolleger! Låt mig först av allt tacka Véronique De Keyser och ansluta mig till dem som här har talat om kopplingen mellan mänskliga rättigheter, val och demokrati. Jag kommer från ett land, Rumänien, som har upplevt många år av diktatur och vi som

fortfarande minns dessa tider borde kanske tydligare understryka betydelsen av att anordna demokratiska, fria och korrekta val.

En berömd amerikansk professor, Larry Diamond, har nyligen riktat uppmärksamheten på något som han kallar "demokratisk recession". Som de nyligen publicerade rapporterna från Freedom House visar var 2007 det värsta året för friheten i världen sedan kalla krigets slut.

Under sådana förhållanden håller jag med om att kommissionens, Europaparlamentets och EU-medlemsstaternas viktigaste uppgift före, under och efter ett val är att utarbeta en gemensam och global strategi för att främja demokrati. Jag stöder idén att hjälpa nyvalda parlament att i så hög grad som möjligt stärka sitt lagstiftningsuppdrag och utföra det enligt etablerade demokratiska normer.

Men jag vill också understryka att inte alla organisatoriska brister är ett försök till bedrägeri, och att det är viktigt att slå fast i vilken utsträckning de rättsliga ramarna kan erbjuda en rättvis och öppen valprocess.

**Talmannen.** – Nästa punkt är förfarandet "catch the eye". Låt mig säga att i dagens möte med högnivågruppen för jämställdhet mellan könen och mångfald kritiserades en vice talman kraftigt för att han sagt att enbart manliga parlamentsledamöter utnyttjade "catch the eye"-förfarandet och att kvinnliga ledamöter inte gjorde det. Låt mig säga att i det här fallet kommer det att bli mycket enkelt för mig, eftersom alla som har bett om ordet är kvinnor. Vi kommer därför inte att drabbas av den kritik som riktades mot oss för bara en timme sedan.

**Marianne Mikko (PSE).** – (ET) Mina damer och herrar! Marco Cappatos betänkande om de mänskliga rättigheterna förtjänar stort beröm. Jag håller med om att Europeiska unionen måste göra kraftfulla insatser för att bedriva en konsekvent, stark politik för att främja de mänskliga rättigheterna i världen. Det är sant att övervakningen av skyddet av de mänskliga rättigheterna måste vara effektivare.

Jag stöder EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik. Genom att föra ut samma budskap kan vi reagera på alla typer av kränkningar av de mänskliga rättigheterna i världen på ett effektivt sätt. Detta kan innebära att tusentals människoliv räddas. Jag stöder förslaget om att sammankalla en europeisk konferens om ickevåld 2009.

Att Europaparlamentets ledamöter engageras i valobservatörsuppdragen är oerhört viktigt. Men de måste uppträda opartiskt, vilket understryks av föredragandena Véronique De Keyser och José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra. Hur kan deltagandet av Europaparlamentets grupper i valövervakningen och EU:s valobservatörsdelegationers arbete bli effektivare utan att man äventyrar någondera? Vi måste hitta en gemensam lösning.

EU engagerar sig allt mer i människorättsliga frågor. Och världen kan se att solidaritet och skydd av de grundläggande rättigheterna är en av våra grundprinciper, utan vilken inget land kan skapa välstånd.

**Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE).** – (FR) Herr talman! Tack för ert försvar av jämställdheten mellan kvinnor och män. Personligen skulle jag också vilja gratulera föredragandena till de tre betänkandena, men jag vill också understryka betydelsen av de valobservatörsuppdrag som vi genomför i hela världen. Det är värt att upprepa att detta är särskilt positiva åtgärder som verkligen bör främjas bland våra medborgare, framför allt kanske under valrörelserna.

Låt mig också hylla samtliga observatörer. Till syvende och sist, även om vi som huvudobservatörer är närvarande ute på fältet, även om vi också reser på observatörsuppdrag, så har vi hundratals experter – unga och inte så unga – över hela världen, som generöst arbetar för att stödja demokratin i andra länder. Jag anser inte att vi nämner detta tillräckligt ofta. Utan detta nätverk av observatörer skulle vi inte ha dessa fantastiska observatörsuppdrag. Jag vill även nämna den entusiasm med vilken befolkningen välkomnar dessa observatörer, framför allt de som stannar i landet under en längre tidsperiod.

Jag är emellertid besviken över att mina kolleger i parlamentet inte stödde mitt ändringsförslag om att öka budgeten. Ju fler experter vi har i valuppdragen desto mer efterfrågat kommer EU att bli. Det skulle verkligen vara synd om en brist på resurser skulle hindra oss från att bemöta dessa förfrågningar från olika länder.

**Katrin Saks (PSE).** – (ET) Jag bad om ordet för att kräva att de mänskliga rättigheterna i Afghanistan får mer uppmärksamhet. EU och medlemsstaterna har lämnat betydande bidrag till Afghanistan.

Jag besökte Afghanistan förra veckan som en av deltagarna i Europaparlamentets delegation och jag skulle vilja berätta om två personer.

Perwiz Kambakhsh, en ung journalist som dömdes till döden för att ha laddat ned material från Internet om kvinnornas ställning i islam. Hans öde vilar nu i händerna på president Hamid Karzai.

Det andra namnet är Malalai Joya, en ung, kvinnlig parlamentsledamot som efter att ha kritiserat krigsherrarnas makt i regeringen och parlamentet helt enkelt kastades ut från parlamentet. Hon berövades sina rättigheter på ett olagligt sätt. Det finns inga lagar som stöder detta.

I dag handlar det inte bara om att hon inte kunde hävda sina rättigheter och sitt mandat i domstolen, utan dessutom att hennes liv är i fara. Vi träffade henne, och hon behöver verkligen vårt stöd och att vi ingriper.

EU borde ägna mer uppmärksamhet åt vilket slags stat vi bygger upp i Afghanistan, framför allt mot bakgrund av den internationella konferensen i Paris, där ökat stöd till Afghanistan kommer att diskuteras.

**Janez Lenarčič**, rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Tyvärr har den tid som avsatts för företrädaren för rådet i denna debatt redan löpt ut och därför kommer jag att vara disciplinerad och ytterst kortfattad. Låt mig bara gratulera samtliga föredragande till deras betänkanden, som är mycket användbara och håller en hög kvalitet. Jag vill tacka alla som deltagit i denna diskussion för deras synpunkter. Som företrädare för ordförandeskapet kan jag försäkra er om att vi kommer att försöka ta hänsyn till dem i så stor utsträckning som möjligt i rådets framtida arbete.

**Talmannen**. – Tack, herr minister! I den här debatten har faktiskt varken rådet eller kommissionen någon fast talartid, hur underligt det än kan låta. Ni har därför överträffat er själv när det gällde att respektera den tid som ni hade till ert förfogande. Tack så mycket för att ni utnyttjade tiden så försiktigt i ert andra inlägg. Nu är det vår kära kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner som har ordet.

**Benita Ferrero-Waldner**, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Eftersom jag inte talade om människorätsfrågor tidigare kommer jag nu att försöka presentera ett par idéer. Låt mig lägga till något om de mänskliga rättigheterna.

Människorättsdialogerna har blivit ett allt viktigare inslag i EU:s verksamhet för att främja de mänskliga rättigheterna över hela världen. I linje med riktlinjerna för människorättsdialogerna från i december 2001 har EU inlett ett 30-tal dialoger, och andra – till exempel med Centralasien, södra Kaukasus, Sydafrika och eventuellt också vissa viktiga partner i Latinamerika – övervägs för närvarande. Civilsamhället, och framför allt icke-statliga människorättsorganisationer från de berörda länderna, deltar i regel i förberedelserna inför mötena. Vi har också haft mycket bra och konstruktiva resultat från några av våra grannskapspartner och, det måste sägas, en del mer blandade resultat, som till exempel i dialogen med Ryssland nyligen. Ryssland var förresten det första landet där kommissionen och rådets sekretariat hade ett informationsmöte med ett begränsat antal parlamentsledamöter som en uppföljning av Valencianobetänkandet för att uppfylla era förväntningar på en bättre samordning och information. Jag hoppas att alla berörda parter tycker att detta är till nytta.

Det nya europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter genomförs nu också fullt ut, med två förslagsinfordringar för Mål 1 – de svåra länderna – och en för människorättsförsvare som för närvarande utvärderas av kommissionens tjänsteavdelningar. De flesta av de landbaserade stödprogrammen har offentliggjorts och utvärderas just nu av våra delegationer på landsnivå, så jag hoppas att de flesta projekten kommer att ha inletts ute på fältet till sommaren.

Vi arbetar också aktivt med att integrera de mänskliga rättigheterna och mänsklig trygghet i alla relevanta frågor och politiska program. I framtiden kommer den nya europeiska säkerhetsstrategin naturligtvis att inrättas och jag hoppas att vi kan utarbeta en stark, människocentrerad strategi för trygghet, eftersom syftet just är att även omfatta de mänskliga rättigheterna, säkerhet och utveckling. Båda finns där – frihet från rädsla och frihet från fattigdom.

Jag vill särskilt rikta er uppmärksamhet på ett par saker. De mänskliga rättigheterna inom EU har nämnts av flera talare. Europaparlamentet har inte lagt fram något betänkande sedan 2004 om den frågan. Naturligtvis är det viktigt att ta itu med problemen, och vi har två viktiga instrument för att göra det. Det ena är Europarådet och det andra är den människorättsbyrå som just har inrättats i Wien för att övervaka situationen i medlemsstaterna och som kommer att utarbeta årsrapporter.

Jag vill också tala om något som även nämndes av en kollega som dessvärre har lämnat kammaren, nämligen skyddet av de kristna i tredjeländer. EU motsätter sig kraftigt all diskriminering som drabbar religiösa grupper. I vår dialog med tredjeländer tar vi upp detta när vi finner det lämpligt och vi försöker verkligen framhålla detta tydligt.

Jag vill också säga ett par ord om valobservatörsuppdragen. Många av de som talat har redan varit chefsobservatörer och har gjort ett utmärkt arbete. Jag kan bara upprepa betydelsen av att EU:s valobservatörsuppdrag är helt fristående, att de är konsekventa i sitt arbete och bland aktörerna och framför allt deras professionalism. Det är i den riktningen vi vill fortsätta i framtiden.

Nu till kvinnofrågorna – jag är ju själv kvinna, vilket innebär att jag alltid tar jämställdhetsfrågor på allvar. Så sent som den 6 mars anordnade jag en kvinnokonferens som vi naturligtvis vill följa upp med ytterligare en konferens. Alla åtgärder utvärderas ur ett integrations- och jämställdhetsperspektiv. I riktlinjerna för valobservatörsuppdragen finns det ett särskilt avsnitt om kvinnor. FN:s säkerhetsråd har utfärdat en viktig resolution, 1325, om kvinnor i konfliktområden som kräver övervakning. Vi kommer också snart att offentliggöra projekt om kvinnors utveckling. Jag vill bara påpeka att i Barrosokommissionen, där jag själv arbetar, är en tredjedel kvinnor. Det är i och för sig inte alltid andelen, utan också kvaliteten, som är viktig. I det sammanhanget vill jag bara säga att kommissionen främjar ett sunt och reproduktivt liv. Det är viktigt för kvinnors och barns liv. Detta är ett av de projekt i Kenya som nämndes, men det täcker naturligtvis också hela världen och jag tycker det är viktigt att nämna det.

En annan mycket speciell punkt är Internationella brottmålsdomstolen, som har ett mycket starkt stöd från kommissionen. Vi avsätter fyra miljoner euro inom ramen för Europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter. Klausulen om Internationella brottmålsdomstolen ingår i våra avtal. Vi har utfärdat démarcher om att Internationella brottmålsdomstolen ska accepteras av våra partner och sedan finns det internationella domstolar, om man tänker på Kambodja och många andra – så där arbetar vi verkligen mycket omsorgsfullt.

Låt mig sluta med att besvara Richard Howitts vädjan om att förstärka de demokratifrämjande insatserna, vilket även andra har gjort. Detta är naturligtvis själva kärnan i vårt arbete. Kommissionen erkänns som den viktigaste institutionen när det gäller att främja demokrati genom våra europeiska valobservatörsuppdrag och andra åtgärder för att stödja val och genom vårt omfattande stöd till tredjeländers demokratiska insatser och för internationella organisationer som FN, OSSE och Europarådet. Ni kan lita på att vi tar främjandet av demokrati på lika stort allvar som alla andra i EU.

**Sarah Ludford (ALDE).** – (EN) Herr talman! Jag vill bara ställa följande fråga till kommissionsledamoten innan hon slutar: hon nämnde Internationella brottmålsdomstolen och det stöd som kommissionen ger, men skulle hon kunna besvara min specifika fråga och berätta i detalj vad EU, och i hennes fall kommissionen, tänker göra för att verkställa åtal mot människorna i Sudan?

Hon besvarade inte den frågan, och jag skulle vara tacksam ...

(Talmannen avbröt talaren.)

**Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen.** – (EN) Herr talman! Som jag sa, så stöder vi naturligtvis Internationella brottmålsdomstolen generellt, men det är sedan brottmålsdomstolen som har ansvaret för att se till vem den skyddar och vilka mål den ska ta upp.

Detta hör naturligtvis till brottmålsdomstolens dagordning, inte vår.

**Marco Cappato, föredragande.** – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill svara ett par ledamöter som inte är närvarande, men jag vill gärna göra ett förtydligande: i betänkandet tar jag upp minoriteternas rättigheter och religionsfrihet. Det sägs inget om respekten för de mänskliga rättigheterna i EU helt enkelt eftersom det inte ingår i mandatet för detta betänkande.

Men jag anser ändå att vi på något sätt har täckt detta, eftersom vi inte bara har kritiserat andra, utan även har talat om oss i EU, om hur vi använder de tillgängliga instrumenten och respekten för EU:s lagstiftning, mer eller mindre framgångsrikt. När vi säger att människorättsklausulerna inte tillämpas korrekt så talar vi om oss själva! Därför tycker jag inte att betänkandet kan kritiseras i den aspekten.

Janez Lenarčič talade länge om de instrument som borde utnyttjas. Det råd jag vill ge, och som ingår i betänkandet, är att tala mer om att bedöma resultaten än om de enskilda instrument som uppnås.

Vittorio Agnoletto kritiserade oss för att inte säga tillräckligt mycket om de mänskliga rättigheternas kollektiva dimension. I själva verket anser jag att de grundläggande mänskliga rättigheterna i första hand baseras på individuella rättigheter. Till och med när det gäller folkmord, det mest kollektiva och fruktansvärda av brott, kan enskilda individer i dag väcka talan i Internationella brottmålsdomstolen för att därigenom skydda sina

individuella rättigheter. Rätten till demokrati är nu en grundläggande mänsklig rättighet, och detta är ett viktigt instrument att använda.

Jag anser att integrationen borde inriktas mer på respekten för de mänskliga rättigheterna i samband med invandring och narkotikapolitik. Låt mig sluta genom att svara Richard Howitt. Vi hävdar inte i betänkandet att ickevåld är det enda sättet att främja de mänskliga rättigheterna, utan att det är det lämpligaste sättet. Vi argumenterar för ickevåld, inte bara som frånvaron av våld, utan som en aktiv kampanj av olydnad och sabotage mot auktoritära regimer och diktaturer. I det avseendet föreslår vi att EU ska främja olika tekniker och tekniska lösningar för ickevåld i samband med de mänskliga rättigheterna och främjandet av demokrati. Jag hoppas att det stycket kommer att finnas kvar efter morgondagens omröstning.

**Véronique De Keyser**, *föredragande*. – (FR) Herr talman! Jag vill tacka alla mina kolleger som har talat och säga hur mycket de varma ord som yttrades av till exempel Marie Anne Isler Béguin, återspeglar entusiasmen hos dem som deltar i valobservatörsuppdrag. Även om det kan verka som om detta betänkande i hög grad bygger på överenskommelser och, som det har sagts i vissa rapporter som jag har läst, inte är särskilt intressant för medierna, inte väckte mycket intern konflikt, inte mycket extern konflikt, inte särskilt mycket av någonting, så är det sannerligen viktigt för länder med unga demokratier som ska hålla val.

Jag skulle vilja svara två av mina kolleger i första hand. För det första vill jag svara Janusz Onyszkiewicz, som tog upp en mycket allvarlig fråga, nämligen minoriteter. Jag vill säga till honom att trots min uppfattning – och jag förstår mycket väl att valövervakning inte automatiskt innebär demokrati – så kan jag inte instämma i hans filosofi, som egentligen innebär en upplyst despotism eller revolutionär avantgardism, där till och med Condorcet talar om minoriteter. Vi kan inte följa honom längs den vägen. Självklart är inte demokratin perfekt. Det skulle vara underbart om den vore det. Det är demokratin som gjorde det möjligt för Frank Vanhecke att hålla ett ondskefullt, islamofobiskt och rasistiskt anförande i dag. Frank Vanhecke företräder 30 procent av väljarna i mitt land, i Flandern. Tyvärr kan vi inte radera ut Frank Vanheckes parti och 30 procent av Flandern. Herr Onyszkiewicz – han kanske inte är kvar längre – vi kan inte radera ut 50 procent av palestinierna som röstade för Hamas. Demokratin ställer frågor och det är de frågorna vi måste besvara. När vi talar om en politisk uppföljning, om de frågor som valobservatörerna tar upp och om utmaningarna, så är det de här sakerna vi måste ta itu med.

**José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra**, *föredragande*. – (ES) Herr talman! Jag vill också tacka mina kolleger i parlamentet för deras uppskattande ord om betänkandet som jag utarbetade tillsammans med Véronique De Keyser om valobservatörsuppdrag, som inte bara gäller valdagen, utan också valsystemet, rättssystemet, lika möjligheter och lika tillgång till medierna, till finansieringen av politiska partier, systemet för tvistlösning etc., etc.

Men det jag tycker är viktigast är att påpeka att detta betänkande om valobservatörsuppdragen, liksom det betänkande som Marco Cappato har utarbetat om de mänskliga rättigheterna i världen, inte har något abstrakt syfte, utan snarare ett konkret uppdrag, nämligen det åtagande vi har gjort i EU, och framför allt i Europaparlamentet, att främja en hel uppsättning värderingar: demokrati, frihet, rättstatsprincipen och framför allt respekt för de mänskliga rättigheterna.

Europaparlamentet är EU:s demokratiska puls, och därför måste vi alltid uttrycka oss mycket tydligt och mycket kraftfullt, sända en tydlig och klar signal om det fullständiga och varaktiga åtagande som vi har gjort för de mänskliga rättigheterna som, vilket vi har fått höra i parlamentet i dag, inte avser eller predikas av endast en viss region eller kontinent, utan är universella och världsomfattande, och vi måste börja visa detta genom att föregå med gott exempel på vår egen hemmaplan.

**Talmannen**. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 11.00.

### **Skriftliga förklaringar (artikel 142)**

**Slavi Binev (NI)**, *skriftlig*. – (BG) Herr talman, kära kolleger, herr Cappato!

När vi nu diskuterar årsrapporten om de mänskliga rättigheterna i världen, låt oss då även uppmärksamma följande: i slutet av april beslutade myndigheterna i Skopje att arresterade journalisten Victor Kuzurov mitt i natten utan att några anklagelser hade riktats mot honom. Victor Kuzurovs enda synd är att han under flera år har kämpat med helt lagliga medel för sin egen rätt och rätten för ett mycket stort antal av sina landsmän att kalla sig bulgarer.

Efter att ha suttit arresterad i 24 timmar tilläts Victor Kanzurov återvända hem, men hans pass beslagtogs. Följaktligen är han i praktiken fortfarande i husarrest utan att några officiella anklagelser har riktats mot honom.

Jag är övertygad om att myndigheternas åtgärder i Makedonien är fullständigt oacceptabla och att de kränker en grundläggande mänsklig rättighet, nämligen yttrandefriheten, framför allt om man betraktar händelserna mot bakgrund av den moderna, dynamiska utvecklingen i vårt gemensamma europeiska hem. Jag är också övertygad om att vi inte får stå likgiltiga inför ett egenmäktigt förfarande som förflyttar oss decennier tillbaka i tiden till ett mörkt, totalitärt samhälle som vi borde ha lämnat för länge sedan.

Tack!

**Titus Corlăţean (PSE), skriftlig. – (RO)** År 2009 kommer det att hållas parlamentsval i Republiken Moldavien. I samband med valet kommer parlamentet att välja president. Moldavien ligger vid EU:s östra gräns och det är nödvändigt för de demokratiska reformerna att Moldavien närmar sig EU-medlemsstaternas demokratiska värderingar. Detta bör bland annat uppnås inom ramen för EU:s grannskapspolitik.

Uppdraget att observera valet i Moldavien är nödvändigt och lämpligt, men övervakningen måste börja redan under perioden före valet och man måste beakta behovet av att korrigera de allvarliga överträdelserna av pressfriheten från Chisinaus kommunistregim, de upprepade överträdelserna av principen om rättsystemets fristående ställning och de ändringar av vallagen som nyligen gjordes av Moldaviens parlament, som domineras av kommunistpartiet.

Den 10 april 2008 gjordes en hel rad ändringar av vallagen, som allvarligt kränker europeiska demokratiska regler och rutiner. Ändringarna rör bland annat förbud mot valallianser, höjning av tröskeln för att komma in i parlamentet från 4 till 6 procent, orealistiska och odemokratiska trösklar i förhållande till den faktiska politiska situationen i Moldavien, förbud för personer med dubbelt medborgarskap, inklusive vissa parlamentsledamöter, att inneha offentliga befattningar etc.

**Hanna Foltyn-Kubicka (UEN), skriftlig. – (PL)** I det nyligen undertecknade Lissabonfördraget åtar sig EU:s medlemsstater att stärka de mänskliga rättigheterna och friheterna och den demokratiska ordningen i världen. Detta är helt klart huvudsyftet med EU:s utrikespolitik.

Samtidigt är det helt uppenbart att ordförande José Manuel Barroso och andra kommissionsledamöter under besöket i Folkrepubliken Kina nyligen genom sitt agerande och uttalande att Tibetfrågan är en inre angelägenhet för Kina har uppträtt på ett sätt som klart strider mot den idé som inte bara skrivits in i Lissabonfördraget, utan som vi dessutom försöker tillämpa i praktiken varje dag, framför allt här i Europaparlamentet – idén att de mänskliga rättigheterna alltid ska komma först.

Mot bakgrund av detta är det svårt att förstå att EU behandlar Ryssland som en demokratisk partner och glömmer att de ryska myndigheterna inte bara gör sig skyldiga till upprepade kränkningar av våra grundläggande idéer, utan dessutom öppet hånar dem. Varför blundar vi för den ständigt pågående utrotningen av tjetjener och att den ryska pressen beläggs med munkavle?

Kanske beror det på att även EU brister i respekten för de mänskliga rättigheterna. Jag beklagar att rätten för föräldrar och barn att samtala på det språk de själva väljer inte respekteras i Tyskland, i enlighet med nuvarande praxis hos domstolar och myndigheter med ansvar för ungdomsfrågor.

Vi måste försöka besvara frågan om vilket vårt mål är. Är det verkligen meningen att våra resolutioner och ändlösa diskussioner ska bidra till att skapa en bättre värld, eller är det bara ett sätt att maskera vårt hyckleri, så att EU-politikerna kan känna sig nöjda med sig själva?

**Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI)** De mänskliga rättigheterna är ett viktigt inslag i unionens gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik. De människorättsliga frågorna handlar också om säkerhetspolitik. När vi stöder de mänskliga rättigheterna stöder vi säkerheten. När vi stöder de mänskliga rättigheterna på olika håll i världen stöder vi säkerheten i Europa.

Nya utmaningar, såsom klimatförändringar, ökenspridning och den livsmedelsbrist som kan bli följderna, är hot mot människors säkerhet och de mänskliga rättigheterna. De mänskliga rättigheterna handlar inte bara om politiska rättigheter, utan också om rätten till ren mat och rent vatten, som är en prioriterad fråga i människors vardag. När människornas grundförutsättningar är acceptabla är också sannolikheten störst för att de ska rösta för sansade politiska ledare och kräva politiska rättigheter. En varaktig grund för de mänskliga rättigheterna byggs på idealen demokrati och frihet, samt social och ekonomisk rättvisa.

I betänkandet om de mänskliga rättigheterna nämns Gandhi och den ickevåldspolitik som han förespråkade. Mänskliga rättigheter och friheter kan inte främjas genom krig och våld. Den rätta vägen framåt är att agera i överensstämmelse med de värden som ingår i de mänskliga rättigheterna.

Om vi främjar de mänskliga rättigheterna, främjar vi säkerheten. De mänskliga rättigheterna är inte enbart ett verktyg för att uppnå andra politiska mål. De är ett värde i sig. De mänskliga rättigheterna är universella värden. Av den anledningen behöver EU stärka sin människorättspolitik. De mänskliga rättigheterna är inte en öde ö, avskuren från andra politikområden, vilket lyfts fram på ett bra sätt i betänkandet om de mänskliga rättigheterna.

**Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI)** Jag vill tacka Marco Cappato för hans omfattande och heltäckande betänkande, där man med all rätt kräver att EU tillämpar en mer konsekvent människorättspolitik och effektivare metoder för att övervaka dess effekter. Mycket återstår fortfarande att göra innan unionen har utvecklat en tydlig och konsekvent politik med ett bredare inflytande på detta område.

Vi ska inte bara stödja, utan helt enkelt insistera på respekten för de mänskliga rättigheterna, såväl inom EU som i de yttre förbindelserna. Som Marco Cappato tydligt visar i sitt betänkande bör till exempel kvinnors rättigheter integreras i alla EU:s människorättsdialoger.

I betänkandet behandlas parlamentets avgörande roll i EU:s människorättspolitik på ett mycket tillfredsställande sätt, till exempel parlamentets regelbundna debatterna om aktuella och brådskande frågor. I de resolutioner som blir resultatet av dessa debatter har man kunnat lyfta fram allvarliga brister i politiken i samband med enskilda och mer allmänna kriser, vilket är en allvarlig kränkning av människors värdighet. För att standardisera diskussionerna och förbättra övervakningen bör de parlamentariska delegationerna under alla omständigheter se till att uppföljningssamtal om de mänskliga rättigheterna blir en fast punkt på dagordningen inför besöken till de berörda länderna i framtiden.

Slutligen är en väl riktad finansiering av grundläggande betydelse om EU:s människorättspolitik ska fungera på lämpligt sätt och ge resultat. Styrkan hos Europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter (EIDHR) som finansiellt verktyg är att det kan användas för att rikta resurser direkt och snabbt till kritiska situationer under svåra förhållanden. Det är viktigt att dessa medel även görs tillgängliga för de lokala människorättsorganisationernas arbete så effektivt som möjligt. Nya sätt att utnyttja finansieringsinstrumentet bör undersökas för länder där det är olagligt för icke-statliga organisationer att arbeta.

**Katalin Lévai (PSE), skriftlig. – (HU)** Det är chockerande att 82 procent av alla personer med funktionshinder i utvecklingsländerna fortfarande lever under fattigdomsgränsen och utsätts för de grövsta människorättskränkningar. De nekas t.ex. rätten till liv, behandlas illa och förnedras. Situationen för barn med funktionshinder är speciellt alarmerande.

EU är fortfarande långt ifrån att genomföra en enhetlig och effektiv politik för att skydda och främja de mänskliga rättigheterna över hela världen. För att få större effektivitet behöver vi göra stora framsteg mot en rigorös efterlevnad av de befintliga EU-bestämmelserna om de mänskliga rättigheterna. På grund av den bristande efterlevnaden kan många kvinnor än i dag utsättas för negativ diskriminering på arbetsplatsen. Situationen för romska kvinnor är ännu svårare och de diskrimineras på två sätt. I det här sammanhanget vore en EU-strategi för romer och en samordnande roll för kommissionen en stort steg framåt.

Jag tycker det är synd att man i betänkandet inte tar upp en europeisk reform om rätten till mötesfrihet, och jag föreslår därför detta. Noggrant utformade föreskrifter behövs för att undvika juridiska kryphål som kan utnyttjas av de allt mer spridda politiska extremistgrupperna, och samtidigt låta minoriteterna utöva sina rättigheter utan ingripanden på ett sätt som inte stör lugnet hos den tysta majoriteten. En noggrann formulering bidrar till att både mötesdeltagare och ordningsmakt exakt vet vilka verksamheter som strider mot lagen. Jag menar att det både är hög tid och nödvändigt att reglera bland annat de spontana men fredliga demonstrationer som myndigheterna inte fått vetskap om i förväg.

**Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL)** Detta betänkande fastställer cyniskt EU:s imperialistiska politik. EU hyllas som "försvararen" av de mänskliga rättigheterna och demokratins "ambassadör" i världen. EU:s "respekt" för de mänskliga rättigheterna och för demokratin har fått tragiska konsekvenser för människorna i det forna Jugoslavien, Afghanistan, Irak och Palestina, där den förvandlades till blodbad av det imperialistiska EU, Förenta Staterna och Nato i de mänskliga rättigheternas namn.

EU utnyttjar de mänskliga rättigheterna enbart som en förevändning för att utöva påtryckningar och utpressning på länder som av olika anledningar motsätter sig imperialismen, som t.ex. Kuba, Vietnam,



Nordkorea, Vitryssland och Iran. EU påstår sig vara en global domare för de mänskliga rättigheterna men säger samtidigt inte ett ord om Israels folkmord på palestinierna eller om massakern på irakier utförd av de ockuperande styrkorna från det imperialistiska Förenta staterna och dess allierade inom EU. Betänkandets hänvisningar till fattigdom, miljön, arbetarnas rättigheter, hälsa med mera är en förolämpning mot de människor som lider under imperialismens överhöghet och kapitalismens exploatering.

Greklands kommunistiska parti (KKE) röstar mot betänkandet. Partiet fördömer EU:s provocerande hyckleri och dess selektiva utnyttjande av de mänskliga rättigheterna som en förevändning att använda imperialistiska påtryckningar och till och med föra krig mot människor.

**Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN)** Jag gratulerar min kollega Marco Cappato till hans heltäckande betänkande där förra årets mest aktuella människorättsliga frågor behandlas. Jag håller fullkomligt med om att dialogen mellan EU och Kina om de mänskliga rättigheterna måste intensifieras, speciellt med tanke på de kommande olympiska spelen i Peking.

Det är sorgligt att Kina inte har förbättrat situationen för de mänskliga rättigheterna avsevärt efter beslutet 2001 att OS ska hållas i Peking. Men detta är absolut ingen anledning att ge upp hoppet om Kina. Som det påpekas i betänkandet innebär de olympiska spelen "en viktig historisk möjlighet att förbättra de mänskliga rättigheterna i Kina" och därför måste vi oförtröttligt påminna de kinesiska myndigheterna om de utfästelser de har gjort.

Men vi bör undvika att uttala hotelser som leder till större isolering och motstånd i Kina, vilket nyligen hände och orsakade flera demonstrationer mot västvärlden i landet. Vi måste vara försiktiga så att vi inte skapar en opposition mot demokratiska reformer bland det kinesiska folket. Vi bör i stället koncentrera oss på att skapa en dialog som ger oss en chans att klargöra vår ståndpunkt utan att behandla den andra parten med förakt.

## 16. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

**Talmannen.** – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

**Mairead McGuinness (PPE-DE).** – Herr talman! (EN) Som ni vet pågår en debatt i Irland om Lissabonfördraget eftersom vi har förmånen att rösta om detta fördrag. Men det pågår också ett ordkrig, vilket intensifierades i dag. Ett ordkrig mellan jordbrukets livsmedelsindustri och vår kommissionsledamot med ansvar för handel, Peter Mandelson, som i dag tyvärr fördjupades så att det har blivit nästan omöjligt att skilja problemen med världshandelsdiskussionerna från omröstningen om Lissabonfördraget.

Personligen tror jag att vi kan återgå till det tidigare läget men bara om människor får alla fakta. Det jag verkligen vill betona här i kväll, då man har sagt att Europaparlamentet är demokratins och EU:s hjärta, är att vi som valda företrädare måste förses med fakta av kommissionen. Jag har skrivit till kommissionsledamoten. Jag har nu väntat i sex veckor på att få ett svar. Jag har sagt nog. Men Lissabonfördraget är viktigt och det är synd att dessa två frågor kopplas samman.

**Marianne Mikko (PSE).** – (ET) Mina damer och herrar! Yttrandefriheten är demokratins viktigaste kännetecken. Den är något man inte kan kompromissa om.

Den 2 maj, bara en dag före Pressfrihetens dag, frös man enligt domstolsbeslut bankkontot för den moldaviska tidningen "Jurnal de Chisnau". Motiveringen var att tidningen rapporterat om våldtäktsanklagelser mot den allmänne åklagaren. Jag upprepar: tidningen rapporterade eller gav en översikt, den gjorde vad medierna ska göra.

Som journalist sedan tjugo år tillbaka och nuvarande ordförande för den moldaviska delegationen fördömer jag reservationslöst denna handling. Flera internationella journalistorganisationer har också uttryckt sin oro. Domstolsbeslutet är inget annat än ett nytt sätt att kränka yttrandefriheten i Moldavien.

EU måste fortsätta att ge omfattande stöd till Moldavien. Europa på 2000-talet är ett yttrandefrihetens Europa. Allt annat skulle innebära att demokratin svävade i fara. Vi får inte sitta och vänta tills det blir riktigt illa. Tvärtom, i demokratins namn borde vi utsätta var och en som trampar på våra viktigaste värderingar för en verbal anstormning. Demokrati och yttrandefrihet är oersättliga.

**Danutė Budreikaitė (ALDE).** – (LT) Jag kommer fortfarande ihåg när jag läste informationen om EU där man påstod att medlemsstaternas solidaritet är ett av Europas viktigaste värden, med de små länderna, som

t.ex. Benelux-länderna, som den verkliga drivkraften bakom EU:s inre marknad. Alla länders intressen var lika viktiga.

I dag har emellertid de största ländernas energiintressen krympt alla EU:s värderingar så pass mycket att det finns fara för att de blir "energiöar" för evigt. Om Ryssland stoppar oljetransporterna till Litauen kommer de stora medlemsstaterna tillsammans med Ryssland att skylla på att Litauen har gjort Europa till gisslan för de postsovjetiska ländernas energiintressen. Med andra ord inför de postsovjetiska länderna en agenda som inte är representativ för förbindelserna mellan Ryssland och EU, vilket i sin tur förhindrar ett strategiskt samarbete.

EU verkar inte ha märkt att Gazproms oljeledningar redan täcker så gott som hela EU och mycket snart lär vi få reda på vem som styr energitillgången i Europa.

Jag uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att inte inleda förhandlingar med Ryssland förrän alla medlemsstater är eniga, stora som små. EU:s dubbla måttstockar är sedan länge en skamfläck.

**Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE).** – (ES) Herr talman! I går lade kommissionen fram en not som meddelade att den särskilda skatt som kallas "särskild skatt på återförsäljning av vissa bränslen" inte följer gemenskapslagstiftningen.

Bland annat anser kommissionen att skattens huvudsyfte är att stärka regionernas självstyre och ge dem möjlighet att generera skatteintäkter.

I morgon, den 8 maj, kommer generaladvokaten i Luxemburg att säga sin mening i ärendet, och därmed fastställa om Baskiens provinsstyrelser eller territorier har lagstiftande befogenheter.

Eftersom kommissionen betraktar all snedvridning av skattesatser som statligt stöd kan man säga att kommissionen är emot att någon enhet förutom staten har befogenhet att fastställa sina egna skattesatser.

Jag uppmanar därför parlamentet att överväga saken och be kommissionen att ändra sin politiska linje, eftersom det kan sluta med att det beviljade självstyret i många territorier som inte är medlemsstater begränsas.

**Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN).** – (PL) Herr talman! Jag är glad över att se att översynen av den gemensamma jordbrukspolitikerna och de första krisbekämpningsåtgärderna har vidtagits inom livsmedelsekonomin.

De slutsatser man för fram och de beslut som har tagits är tyvärr oklara och ofullständiga. Det måste sägas klart och tydligt att den gemensamma jordbrukspolitikerna i sin nuvarande form leder till att den biologiska säkerheten går förlorad inom EU och att den globala livsmedelskrisen förvärras. Restriktioner för jordbruksproduktionen, förelägganden, förbud, kvoteringar och kontingenter leder till att livsmedelsreserverna krymper ännu mer, speciellt i de nya medlemsländerna. Till exempel producerade Polen dubbelt så mycket livsmedel före EU-integrationen än man gör i dag. Vi skulle kunna producera mycket mer om vi fick.

Slutsatsen är mycket enkel: om det råder brist på livsmedel, låt dem som har potentialen att producera göra det, vilket betyder de nya medlemsstaterna.

**Diamanto Manolakou (GUE/NGL).** – (EL) Herr talman! Över 30 000 poliser med särskilda militärstyrkor, vattenkanoner och tårgas har slagit ned och slaktat arbetare på gatorna runt Taksimtorget i Istanbul och vid fackförbundet DISK:s huvudkontor. Över 500 demonstranter arresterades och skadades.

Vi uttrycker vår solidaritet med arbetarklassen och med alla arbetare i Turkiet. Vi kräver ett slut på förföljelser på grund av politisk och facklig verksamhet. Arbetarklassen har en omistlig rätt att strejka och demonstrera den 1 maj. Denna dag minns vi de arbetare som föll i klasskampen för att försvara och bygga vidare på vad de hade uppnått och få slut på all exploatering av människor.

Vi vill fördöma den turkiska regeringens oacceptabla förbud och det brutala förtrycket. Samtidigt stöder vi fackföreningarnas och de politiska partiernas rätt att anordna 1 maj-möten på det historiska Taksimtorget i Istanbul där 34 arbetare mördades den 1 maj 1977.

**ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS***Vice talman*

**Csaba Sándor Tabajdi (PSE).** – (HU) Herr talman! Det är med äkta värme och högaktning som jag gratulerar förbundskansler Angela Merkel till att ha blivit tilldelad årets Karl den store-pris. Hon har på ett enastående sätt bidragit till att stödja Lissabonfördraget och underlätta integrationen av de nya medlemsstaterna. Jag välkomnar också att Karl den stores ungdomspris i år delades ut för första gången. Jag är speciellt glad och stolt över att detta allra första Karl den stores ungdomspris gick till Ungern, till ett fantastiskt team med unga ungrare, stiftelsen Ferenc Rákóczi II, för deras projekt "Studenter utan gränser". Jag gratulerar det ungerska teamet varmt, liksom silvermedaljörerna från Storbritannien och bronsmedaljörerna från Grekland. Det ungerska projektet "Studenter utan gränser" är unikt genom att det ger en möjlighet för unga människor från ungerska etniska minoritetssamhällen i de deltagande länderna Slovakien, Rumänien, Ukraina och Serbien, att utbyta tankar om utbildning och kultur i Europa. Det är en milstolpe att ett så förnämligt europeiskt pris delas ut som ett erkännande för arbetet med att utveckla länkar mellan olika delar av en etnisk grupp som dels bor i hemlandet och dels i andra länder.

**Talmannen.** – Tack så mycket, herr Tabajdi. Ni blir säkert glad över att höra att jag hade äran att delta i den jury som tilldelade Karl den stores ungdomspris. Jag säger detta så att ni ska veta att vi fattade rätt beslut.

**Marco Pannella (ALDE).** – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! De troende bör veta detta bättre än jag som inte är troende, men det verkar som om Vietnam firar en viktig buddistisk högtid under perioden 13–17 maj: Wesak, eller Buddhas födelse. Det ser verkligen ut som om överpatriarken för den förenade buddistiska kyrkan i Vietnam (Unified Buddhist Church of Vietnam), Thich Huyen Quang, som suttit i husarrest i sitt kloster i 26 år, och Thich Quang Do, hans ställföreträdare, den kandidat som nominerats av många av oss, inte ens kommer att kunna fira denna högtid i frihet. Herr talman, under de senaste 26 åren har vi, liksom parlamentet, krävt deras frigivning 15 gånger. Jag inser att tiden är ute men Europas tid att skämmas är inte ute, den har kommit tillbaka, så se upp, mina damer och herrar.

**Ilda Figueiredo (GUE/NGL).** – (PT) Den krissituation som råder i stora delar av norra Portugal, antingen på grund av att många små och medelstora företag har stängts, att multinationella företag har flyttat eller till och med på grund av de ytterst låga löner som erbjuds, har på senare år tvingat över 100 000 arbetstagare att flytta till Spanien eller andra EU-länder, oftast för att arbeta inom byggindustrin. I många fall har emellertid dessa arbetstagare hamnat i besvärliga situationer: arbetet tog slut, några upptäckte att avtalen inte hölls och löften inte uppfylldes, lönerna låg under lagstadgad miniminivå eller så var arbetstiderna orimligt långa. Kort sagt, de företag som anställde dem uppfyllde i allmänhet inte sina skyldigheter. Vi betonar därför att en effektiv uppföljning omedelbart krävs i länder med liknande situation och att åtgärder omedelbart måste vidtas mot dessa olagliga verksamheter. Fackföreningarna har till exempel föreslagit att byggföretag som inte respekterar arbetstagarnas rättigheter eller kraven på att varje månad visa upp en fullständig förteckning över alla arbetstagare som erhållit lön, även de som har omlokaliseras, eller företag som inte uppfyller sina skyldigheter, ska få sitt tillstånd indraget.

**Silvia-Adriana Țicău (PSE).** – (RO) Herr talman! Den 9 maj 2008 firar vi femtioårsdagen av bildandet av Europeiska unionen. För alla medborgare är detta ett bra tillfälle att med tillförsikt och engagemang se framåt.

I dag diskuterar vi på EU-nivå reformeringen av jordbrukspolitiken, framtidens gemensamma energipolitik, utvidgningen av de transeuropeiska nätverken inom sektorerna transport, telekommunikation och energi, klimatförändringarna och unionens budgetreform.

Lissabonfördraget har redan ratificerats av elva medlemsstaters parlament, till exempel Rumäniens. I det nya fördraget betonas vikten av den sociala marknadsekonomin med en hög konkurrensnivå för en hållbar utveckling i Europa. Den inre marknaden gynnar också harmoniseringen av de befintliga sociala systemen i medlemsstaterna. Stadgan om de grundläggande mänskliga rättigheterna, som är rättsligt bindande, stadfäster de grundläggande rättigheterna. Med början i de gemensamma värderingarna – social rättvisa, jämlikhet och välfärd för alla – strävar de europeiska socialisterna efter att bygga upp socialdemokratien, ett samhälle där ingen utesluts och där alla medborgare har samma möjligheter. Kärnan i den socialdemokratiska strategin är uppbyggnaden av ett socialt Europa.

**Marco Cappato (ALDE).** – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Precis som min kollega Marco Pannella vill även jag fästa er uppmärksamhet på händelserna i Vietnam, inte bara ledaren för den förenade buddistkyrkan, som är över 80 år gammal och har suttit i husarrest i över 20 år, utan också förföljelserna av montagnarderna som bor på det centrala vietnamesiska höglandet.

Vi får nyheter från Kok Ksor och Montagnardstiftelsen, till exempel den 28 april när Y-Tao Eban dödades av vietnamesisk polis och säkerhetsstyrkor, och den 15 april när två montagnard-/degarbarn dödades av fyra vietnamesiska polismän. Vi ber om stöd för de brev som cirkulerat runt till alla ledamöter adresserade till Vietnams regering och uppmanar världssamfundet och Europas institutioner att göra något åt situationen i Vietnam.

**Pedro Guerreiro (GUE/NGL).** – (PT) Med tanke på Marockos sorgliga och ständiga försök att stoppa och skapa dödläge i förhandlingarna om förverkligandet av det västahariska folkets omistliga rätt till självbestämmande, som just nu pågår under FN-beskydd, vill jag ta tillfället i akt och betona vikten av fullständig respekt för det västahariska folkets rätt till självbestämmande. Det är den enda realistiska, rättvisa och långsiktiga lösningen på konflikten för att få ett slut på den skamliga kolonisationen. Vi måste också insistera på att internationell rätt och FN-resolutioner efterföljs, fördöma Marockos brutala förtryck i de ockuperade områdena mot västahariska patrioter som motsätter sig koloniseringen och kämpar för sitt folks legitima rätt till självbestämmande, fördöma de humanitära förhållanden som det västahariska folket tvingas leva under när de måste bo utanför sitt land i flyktingläger, och vi måste uppmana till omedelbart och lämpligt internationellt humanitärt bistånd.

**Marios Matsakis (ALDE).** – (EN) Herr talman! Cyklonen som drabbade Burma i lördags förde med sig ödeläggelse och lidande för människorna i landet.

Aktuella rapporter talar om 22 000 döda, 40 000 saknade, hundratusentals skadade och en miljon hemlösa. Och ändå, trots att det verkar ologiskt och grymt, har den internationella hjälpen hindrats av den militärdiktatoriska regimen i Burma.

Ett exempel är att ännu fyra dagar efter katastrofen utfärdas inte visum för utländska hjälparbetare i tid. Generalerna i Burma kommer med löjligt barnsliga ursäkter som ingen intelligent person kan ta på allvar.

Skulle talmannen, förutom det uttryck för sympati som han läste upp tidigare i dag, kunna skicka en mycket allvarlig varning till juntan i Burma och indirekt till deras beskyddare i Peking och uppmana dem att sluta motarbeta de internationella hjälpförsöken och åtminstone försöka uppföra sig, om inte demokratiskt så åtminstone human, mot sin egen befolkning?

**Genowefa Grabowska (PSE).** – (PL) Herr talman! EU:s invånare blir allt äldre. Demografiska prognoser målar upp en alarmerande bild av en minskad arbetskraft med så många som 20 miljoner år 2030.

Det är inte bra att vi befinner oss i denna situation och vi måste därför stödja en ökning, också en naturlig ökning. Vi har problem med infertilitet och med sterilitet. Världshälsoorganisationen har bedömt infertilitet som en sjukdom, för vilken ett behandlingsalternativ är *in vitro*-metoden (s.k. provrörsbefruktning). Antalet par vars enda chans att få barn är genom denna metod växer för varje år. Men metoden är kostsam, och det är inte alla länder som bidrar till kostnaden. För många par är kostnaderna ett hinder som gör det omöjligt för dem att genomgå behandlingen. Det är en paradox att alkoholism, lungcancer och aids behandlas i Europa medan infertilitet inte behandlas i alla länder.

Därför vill jag fästa er uppmärksamhet vid detta faktum, och jag skulle vilja att alla EU-medborgare hade samma chanser och en garanterad möjlighet att få *in vitro*-behandling på samma villkor och enligt principen om lika tillgång till sjuk- och hälsovård.

**Csaba Sógor (PPE-DE).** – (HU) Tack, herr talman! Mina damer och herrar! Denna vecka diskuterar vi i parlamentet bland annat frågor som rör sport. Det är ett aktuellt ämne, och frågan har en speciell komplexitet i Rumänien. Årets final i fotbollsligan närmar sig, och det har varit ett enormt tryck de senaste veckorna på lag och spelare som kan komma att påverka utgången av finalen. Det har förekommit tv-sända dispyter, intriger, bråk och inställda matcher, och allt detta på grund av att några personer tyckt att det är otänkbart att ett lag som inte kommer från huvudstaden skulle kunna vinna. I den avgörande matchen höll laget från Cluj-Napoca kvar sin ledning. Låt oss hoppas att det största problemet inte var att det bara finns ett fåtal etniskt rumänska spelare i Cluj-Napoca-laget, eller att det ägs av en ungrare. Sammandrabbningen mellan polis och fans skedde i den stad där ungrare har slagits ner med nästan förutsägbar regelbundenhet under de sista två månaderna för att de har talat på sitt modersmål. Allt detta har ett samband med de minoritetsfientliga åsikter som hela tiden underblåses av extremistpolitiker. Inom såväl sport som politik måste vi vänja oss vid att en eller två inflytelserika eller centrala politiker kan försöka styra beslut och resultat, men den faktiska utgången är ett resultat av gemensamt lagarbete, hängivenhet och fair play. Tack.

**Czesław Adam Siekierski (PPE-DE).** – (PL) Herr talman! Vid den senaste plenarsessionen i parlamentet diskuterade vi problemet med de stigande livsmedelspriserna. Samtidigt pågick en allvarlig diskussion om en översyn av den gemensamma jordbrukspolitikerna.

I dag, när vi står inför problemet med en livsmedelskris över hela världen, måste vi fråga oss själva vad orsakerna till detta är och var vi gjorde fel.

Under mer än 30 år var EU:s livsmedelsmarknad relativt stabil, vilket ledde till att vår vaksamhet mattades av. Under denna period fanns det ingen riktig uppföljning av vad som skedde, och inga analyser gjordes av sambandet mellan ökad livsmedelsproduktion och den allmänna ekonomiska utvecklingen, mellan vissa samhällens ökade välbefinnande och den ökande efterfrågan. Snabb ekonomisk utveckling som i Kina och Indien har lett till ökad konsumtion med en efterföljande stor ökning av efterfrågan på livsmedel på grund av det stora antalet människor. På senare tid har också produktionskostnaderna ökat, speciellt bränsle- och energipriserna.

**Talmannen.** – Punkten är avslutad.

## 17. Handel och ekonomiska förbindelser med länderna i Sydostasien (Asean) (debatt)

**Talmannen.** – Nästa punkt är ett betänkande av Glyn Ford, för utskottet för internationell handel, om handel och ekonomiska förbindelser med Sydostasiatiska nationers förbund (Asean) (2007/2265(INI)) (A6-0151/2008).

**Glyn Ford, föredragande.** – (EN) Herr talman! Först vill jag tacka kommissionsledamoten och hans personal, utskottets personal, min grupppersonal och min egen personal för det arbete som har lagts ner på detta betänkande. Jag vill också tacka skuggföredragandena för de stora politiska grupperna, som i god samarbetsanda har gjort detta betänkande till vad det är i dag. Jag tar det fulla ansvaret för betänkandet, men alla ovannämnda har lämnat sina politiska avtryck på dess sidor.

På sätt och vis önskar vi att denna förhandling mellan EU och Asean inte skulle behövas. Mitt eget utskotts prioritet är mycket tydlig: vi vill ha ett framgångsrikt avslut på Doharundan, som tyvärr just nu verkar ha sugits in i det svarta hålet som utgör USA:s val av presidentkandidater och president.

Förhoppningsvis dyker det upp igen förhållandevis helskinnat om sex eller tolv månader när president Clinton, McCain eller Obama har installerats och USA äntligen har en ny handelstalesman på plats för att fortsätta dialogen. Men fram till dess ser det ut som om vi får förhandla med Korea, där min kollega David Martin var parlamentets rapportör, med Asean och med Indien om bilaterala avtal eller EU-frihandelsavtal.

Rådets mandat att inleda förhandlingar med Asean, som är EU:s femte största handelspartner, gällde endast sju av de tio medlemmarna i Asean eftersom Asean är en mycket skiftande region med allt ifrån ekonomier vars BNP är jämförbart med vissa EU-länders till tre mindre utvecklade länder, varav två ingår i initiativet "Allt utom vapen" och en är Burmas undersäte, vilket vi har hört så mycket om i dag.

Det står klart att ett frihandelsavtal skulle kunna vara till gagn för båda sidor, öka flödet av varor och tjänster, påskynda innovationer och stärka den ekonomiska tillväxten.

Vi välkomnar undertecknandet av Asean-stadgan den 20 november i följande vid det 13:e Asean-mötet i Singapore, och ser fram emot en snabb ratificering. Den bör bidra till att stärka den ekonomiska integrationen med Asean-länderna och i mitt betänkande uppmanar vi kommissionen att tillhandahålla teknisk och annan hjälp för att underlätta processen.

Förhandlingarna om offentlig upphandling, konkurrens och investeringar, immateriell äganderätt och statligt stöd måste vara öppna. Vi måste diskutera avskaffandet av såväl icke-tariffära hinder som andra tullhinder, speciellt när det rör bankverksamhet, försäkringstjänster och juridiska tjänster.

Från vår sida är det viktigt att förenkla ursprungsreglerna. Harmonisering av standarder för t.ex. produktsäkerhet, skydd av barn och djurskydd är ytterligare punkter vi bör eftersträva.

Vi måste skydda oss mot falska läkemedel, men samtidigt menar utskottet att det är viktigt att vi inte skadar flexibiliteten i Trips-avtalet.

Utskottet för internationell handel anser att en viktig del av ett kommande avtal är ett kapitel om hållbar utveckling inklusive en bedömning av konsekvenserna för hållbar utveckling. Dessutom behöver vi en

parallell överenskommelse om politiskt samarbete med bindande sociala bestämmelser och miljöbestämmelser som tvingar båda sidor att ratificera Internationella arbetsorganisationens (ILO) grundläggande konventioner, och även de vanliga partnerskaps- och samarbetsavtalen om mänskliga rättigheter och demokrati.

Forum för handel och hållbar utveckling bör upprättas med arbetsgivare, anställda och medborgarorganisationer som faktiskt kan påverka inte bara förhandlingarna utan också hur avtalet senare genomförs, vilket är ännu viktigare.

I betänkandet föreslås att vi bör överväga om miljövänliga och rättvisemärkta varor ska ha företräde till EU och att tulltaxorna för dessa skulle tas bort snabbare. Men om det ska kunna genomföras måste vi naturligtvis be kommissionen att ändra tullnomenklaturen.

Det finns en del problem som rör specifika länder. I Singapore har vi problem med banksekretessen, vilket blev tydligt när utskottet var på besök och talade med parlamentsledamöter i landet. Vi välkomnar återuppbyggnaden av demokrati i Thailand. Och naturligtvis har vi gått med på att Burma ska delta i förhandlingarna, eller i varje fall sitta med, även om det står absolut klart från vår sida att det inte kan bli fråga om att skriva under något avtal med Burma förrän den nuvarande regimen är borta.

Vår tanke är att ha ett ramavtal för alla som tillåter enskilda länder inom Asean att handla på basis av sin egen aktuella situation, och öppna särskilda sektorer i en takt som är anpassad för dem. Så småningom – och jag betonar så småningom – kommer vi att ha ett gemensamt och fullständigt avtal med alla.

Så samtidigt som vi välkomnar Vietnam som ledare för processen har hela uppbyggnaden på grund av en kombination av bristande energi och vilja från vissa Asean-länder framskridit långsammare än förväntat och önskat.

Låt mig säga det rent ut. EU borde inte tillåta att enskilda Asean-stater släpar fötterna efter sig för att hindra utvecklingen. Om inget annat alternativ finns kan rådet, kommissionen och parlamentet som en sista utväg överväga möjligheten till bilaterala snarare än multilaterala avtal. Jag hoppas att regeringarna och civilsamhällena i Asean uppfattar parlamentets inställning här i dag som en uppmuntran att gå framåt, och att gå framåt snabbt.

**Peter Mandelson**, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag är mycket tacksam för Glyn Fords betänkande och för det allmänna stöd som uttrycks i betänkandet för kommissionens linje i förhandlingarna om frihandelsavtal med Asean-länderna.

Sydostasien förtjänar vår fulla uppmärksamhet. Förståeligt nog dras våra blickar på Asien hela tiden till Kina, men vårt partnerskap med Asean bör inte vara mindre engagerat vare sig det handlar om frågor om hållbar utveckling, samhället eller handeln. Det var därför Asean valdes ut som partner i ett av de nya frihandelsavtalen i "Europa i världen".

Asean-ländernas dynamiska ekonomier innebär verkligen en stor möjlighet för Europa. Möjligheterna är dock i stor utsträckning fortfarande potentiella snarare än reella. Företag inom EU som vill bedriva affärer med eller investera i Sydostasien stöter fortfarande på tulltaxor och icke-tariffära hinder och marknader med en negativ syn på utländska tjänsteleverantörer, speciellt när det gäller offentlig upphandling. Samma sak gäller utländska direktinvesteringar i allmänhet. De upptäcker också att deras immateriella äganderätt fortfarande har för dåligt skydd, och att öppenheten på vissa marknader är relativt begränsad.

Dessa argument talar starkt för ett frihandelsavtal som är djupgående snarare än snabbt och lätt. Jag tror inte på frihandelsavtal som en snabb, politisk lösning. Handelsstrategin "Europa i världen" handlar om nya handelsmöjligheter, nya exportområden och nya arbetstillfällen. Förhandlingarna inleddes efter tecken på att vi kunde uppnå detta om vi var ambitiösa.

Vi gör rätt i att avvisa tanken på ett frihandelsavtal som bara täcker vissa tulltaxor. Jag kan bara hålla med betänkandets uppmaning om ambitionsnivån i dessa förhandlingar. Vi har medvetet valt att tillämpa en strategi med interregionala förhandlingar. Jag tror att vi valde rätt. Jag anser att de bilaterala avtalen kan bli byggstenar i ett multilateralt system, där de uppmuntrar regional integration och tillväxt av regionala marknader. Vi kan betrakta dessa förhandlingar som ett bidrag till Asean-planen om en ekonomisk gemenskap.

Men, vilket helt riktigt påpekas i betänkandet, att förhandla om en så ambitiös agenda mellan två regioner är inte det enklaste, eller det snabbaste, sättet. Varje gång ett Asean-land inte kan uppfylla en viss punkt står vi inför ett resultat som bestäms av den minsta gemensamma nämnaren. Det är inte rättvist mot de andra. Det finns också resursproblem, eftersom Asean-ländernas kapacitet är ansträngd av det stora antal

frihandelsavtal som de håller på att förhandla om just nu. Därför är det svårt att se att tidsramen för ett fullständigt avtal mellan regionerna skulle vara kortare än tre till fyra år, och också att vi ska kunna bevara den höga ambitionsnivån.

Samtidigt befäster våra största konkurrenter sina kontakter med enskilda länder i regionen, det ena efter det andra. Japan, Australien och USA är alla aktiva. Jag noterar speciellt den punkt i betänkandet som handlar om att arbeta bilateralt om den regionala strategin visar sig vara för svår. Jag vill inte ge upp den regionala strategin ännu, men vi håller på att införa en viss flexibilitet i det regionala ramverket, en dos variabel geometri som tar hänsyn till de olika utvecklingsnivåerna inom Asean och som kan tillåta oss att gå fortare fram med en del Asean-länder. Detta skulle vara ekonomiskt riktigt och kan bana väg för andra att gå med senare.

Faktum är att våra förhandlingsriktlinjer tillåter att vi sluter avtal med färre än 10 medlemmar eftersom de minst utvecklade Asean-länderna, Laos, Kambodja och Burma/Myanmar, inte behöver binda sig till något villkor i frihandelsavtalet men kommer att följa förhandlingsprocessen. Laos och Kambodja arbetar för tillfället med Världshandelsorganisationens anslutningsfrågor och de drar i vilket fall som helst redan fördel av företrädet till EU:s marknader genom programmet "Allt utom vapen". Men de har sin logiska plats i det långsiktiga avtalet, anser jag. När det gäller Burma återspeglar betänkandet EU:s inställning att även om landet ingår i Asean så förhandlar vi inte om frihandelsavtal med Burma.

Slutligen ett par ord om hållbar utveckling. Vi hoppas kunna inkludera miljöaspekter och sociala aspekter i våra förhandlingar med Asean, och vi kommer att göra detta i en samarbetsvillig anda. Vi har också anlitat en extern konsult som ska göra en bedömning av konsekvenserna för hållbar utveckling för att analysera den troliga effekten av det tilltänkta avtalet inom olika områden, t.ex. miljö och sociala förhållanden. Undersökningen bör åtfölja förhandlingsprocessen under de kommande 18 månaderna. Förra veckan bjöd vi också in civilsamhället att bidra till våra tankar om de tre Asean-förhandlingarna om frihandelsavtal. Vi har inte märkt av några direkta meningsskiljaktigheter från deras sida. Genom att ta hänsyn till dessa problem i avtalen redan från början kan vi se till att de åtgärdas tidigt, och kanske redan innan de uppkommer.

Jag ser fram emot att arbeta tillsammans med parlamentet när vi går vidare i dessa förhandlingar. Jag kommer naturligtvis att hålla utskottet för internationell handel uppdaterat kontinuerligt. Jag är mycket tacksam för detta betänkande. Det håller den kvalitet jag förväntar mig från utskottet för internationell handel och jag förlitar mig på utskottets kunskaper och bedömningar av komplicerade handelspolitiska frågor.

**Francisco José Millán Mon**, *föredragande för yttrandet från utskottet för utrikesfrågor*. – (ES) Herr talman! Tack vara Nuremberg-planen och det första mötet mellan EU och Asean i fjol har förbindelserna återupptagits.

Till exempel pågår, som vi har hört berättas, förhandlingar om ett frihandelsavtal, bilateralt partnerskap och samarbetsavtal, även om det sker långsamt.

Vi i utskottet för utrikesfrågor stödde de intensifierade förbindelserna, även inom handel och ekonomi.

Asean handlar om regional integration vilket vi välkomnar och vilket blir allt viktigare. Det sammanför över 500 miljoner invånare i tio länder som är mycket olika, som Glyn Ford sa, och som i allmänhet har en stor tillväxtpotential.

EU är Aseans näst största handelspartner. Vi borde öka försäljningen och även investeringar som görs av våra företag, och frihandelsavtalet är ett utmärkt instrument för att göra detta. Andra länder inom och utanför Europa vill ha något liknande, vilket kommissionsledamoten nämnde.

Avtalet bör vara brett och inte begränsas till enbart handelsfrågor. Det bör åtföljas av bilaterala partnerskaps- och samarbetsavtal som innefattar frågan om respekt för de mänskliga rättigheterna.

De bilaterala avtalen kan logiskt sett endast ingås med de Asean-länder som uppfyller de nödvändiga politiska och ekonomiska villkoren och det gör naturligtvis inte alla länder, särskilt inte Burma/Myanmar vars regering är föremål för restriktioner som antagits av rådet och stöds av parlamentet.

Om inte de politiska förhållandena i landet förändras står det klart att det inte kan bli något bilateralt avtal med Burma, och Burma kan inte heller ingå i frihandelsavtalet. I april upprepade parlamentet sitt fördömande av den politiska situationen och krävde frisläppande av politiska fångar.

På tal om Burma vill jag ta tillfället i akt och uttrycka mitt beklagande över de många offren i cyklonen. Jag upprepar vad talmannen sa i början av eftermiddagen.

Avslutningsvis måste EU fortsätta sina framsteg i förbindelserna med Asean. Vi erbjuder ett starkare politiskt partnerskap, nära ekonomiska förbindelser i gemensamt intresse och samarbete inom många områden. Naturligtvis stöder vi det steg som togs 2007 i integrationsprocessen, Asean-stadgan. Vi vill att de åtaganden om mänskliga rättigheter och demokrati som finns i denna stadga blir verklighet, särskilt i Burma men även i andra länder i regionen. På denna grund kommer våra förbindelser att stärkas. Tack så mycket.

**John Purvis, föredragande för yttrandet från utskottet för industri, forskning och energi.** – (EN) Herr talman! Glyn Fords betänkande är i sin helhet vad mitt utskott ville ha. Vi är särskilt nöjda med att alla våra huvudpunkter har tagits med. Vi betonar att framtidens tillväxt för EU:s näringsliv är beroende av vår öppenhet inför utlandshandel och investeringar som regleras genom rättvisa bestämmelser. Vi betonar också att vår konkurrenskraft gentemot Asean-länderna beror på oss själva – om vi kan förbättra vår egen nivå på utbildning, yrkesutbildning, forskning, företagande och innovation.

Vi ser det vetenskapliga och tekniska samarbetet och skyddet av immateriella rättigheter som bärande inslag i framgångsrika förbindelser. Vi förväntar oss framför allt ett samarbete inom bekämpningen av piratkopior. Vi strävar efter bättre ursprungsbestämmelser, harmonisering av standarder, produktsäkerhet, barnskydd och djurens välfärd. Inom de byråkratiska rutinerna efterlyser vi insyn i statliga stöd och tullfria hinder och vi vill undanröja diskriminerande skatter.

Vi förväntar oss att man tar upp frågan om att undvika miljöskador på grund av avskogning och utvinning av palmolja. Vi inser att vi behöver ett antidumpingssystem, men hade hellre sluppit det genom föregripande interventioner och förhandlingar.

Vi strävar efter gemensamma insatser med Asean på energisidan och efter att kommissionen genom etableringar i regionen stimulerar gemensamma forskningsprojekt.

I samma anda ser vi fram mot en ömsesidigt gynnsam och framgångsrik handel och ekonomiska förbindelser med Asean-länderna.

**Peter Šťastný, för PPE-DE-gruppen.** – (EN) Herr talman! Först vill jag gratulera min kollega Glyn Ford som är föredragande för betänkandet. Förslaget till handelsavtal med Asean ingår i en bred strategi för bilaterala och interregionala förhandlingar med EU:s handelspartner.

Om vi ser Asean som en enhet skulle det vara EU:s femte största handelspartner, före Japan. Asean är en oerhört differentierad region där tre länder är låginkomstländer, medan en del andra har högre inkomst per capita än många EU-medlemsstater. Jag och mina kolleger i utskottet för internationell handel ger kommissionens första alternativ vårt fulla stöd, det vill säga att förhandla med regionen som helhet och stärka den regionala ekonomiska integrationen mellan Asean-länderna.

I betänkandet betonas vikten av interregionala handelsavtal som vanligtvis kan komplettera det multilaterala systemet – under förutsättning att de har bredd, är ambitiösa och går en bra bit längre än enbart sänkta tullavgifter – och av att införa sociala och miljömässiga standarder. I betänkandet uppmanas parterna att gradvis minska eller undanröja alla hinder för varor och tjänster samtidigt som de fullt ut beaktar de olika ekonomiska förhållandena inom Asean-regionen. Kommissionen uppmanas också att garantera insyn i bestämmelserna om offentlig upphandling – immateriella rättigheter, statliga stöd och annat stöd.

Jag vill sammanfattningsvis också tacka föredraganden för hans positiva samarbete, vilket återspeglas i ett antal kompromissändringsförslag som lägger betänkandets huvudsakliga tyngdpunkt på handel och handelsrelaterade frågor, parallellt med frågor som mänskliga rättigheter och hållbar utveckling. När dessa och andra ändringar antogs blev betänkandet mer nyanserat.

**David Martin, för PSE-gruppen.** – (EN) Herr talman! Låt mig för det första framföra mina gratulationer till min vän och kollega Glyn Ford för ett utmärkt betänkande. Jag vill också framföra till kommissionen att jag anser att kommissionsledamoten hade helt rätt då han för några år sedan inledde undersökningar om förutsättningarna för ett frihandelsavtal med Asean för att sedan fatta beslut på grundval av denna. Asean är, vilket redan har påpekats, en viktig region för oss i ekonomiskt hänseende; det är en av de regioner som har störst tillväxtpotential om vi verkligen kan uppnå våra mål för frihandeln. I likhet med Peter Šťastný håller jag med om att det var helt rätt strategi att göra detta utifrån en regional utgångspunkt, trots de komplikationer som följer av att försöka detta.

Glyn Fords betänkande är en tydlig och konsekvent signal till kommissionen om att parlamentet vill ha ett starkt avsnitt om hållbar utveckling i alla nya generationer av frihandelsavtal.



I betänkandet finns många hänvisningar till klausuler som inte gäller handel och som glädjande nog ligger i linje med vad jag tog upp i mitt betänkande om Sydkorea. Jag gläds särskilt över att man i betänkandet betonar starka klausuler om miljö och sociala frågor.

Jag tycker det är viktigt att inte bara medlemmarna i Asean ratificerar de åtta centrala ILO-konventionerna – vilket bara Kambodja, Indonesien och Filippinerna har gjort hittills – utan också att vi inför mekanismer för att se till att de genomförs på rätt sätt.

Fackföreningarnas och arbetstagarorganisationernas roll bör formaliseras mer och jag är glad över att föredraganden har föreslagit att ett forum inrättas för handel och hållbar utveckling som kan övervaka standarder och rapportera om eventuella överträdelser.

När det gäller miljöstandarder har utskottet för internationell handel i flera av sina senaste betänkanden – till exempel Lipietzbetänkandet om klimatförändring och mitt betänkande om Sydkorea – lyft fram att internationell handel bör bidra till att underlätta spridningen av miljövänlig teknik. Jag påminner än en gång om att kommissionsledamot Peter Mandelson vid flera tillfällen har visat ett engagemang för att sänka tullavgifterna på miljövänlig teknik. Jag hoppas att kommissionsledamoten därför godkänner föredragandens förslag om att detta ska tas upp i Asean-förhandlingarna.

Alla överträdelser av sociala standarder och miljöstandarder måste föras vidare till tvistlösningsmekanismen. Med tanke på att USA har lovat att göra detta för alla sina frihandelsavtal måste EU följa liknande strikta genomförandeåtgärder.

Slutligen konstaterar jag att jag vet att vi inte kommer att ingå något frihandelsavtal med Burma, men jag hoppas ändå att Burma inte gynnas av avtalet indirekt. En eventuell utökad handel med övriga Asean-länder kan leda till att Burma ökar sin handel inom gruppen och indirekt gynnas av ett frihandelsavtal med EU. Jag hoppas därför att vi kan hitta vägar så att handelssanktionerna mot den nuvarande regimen i Burma genomförs med kraft.

**Nathalie Griesbeck, för ALDE-gruppen.** – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vid en tidpunkt när vi talar en hel del om Asien på grund av Kina och de problem vi känner till där, och om ett annat slags döds katastrof i Burma, utgör det betänkande vi debatterar i kväll i huvudsak EU-medborgarnas svar, via parlamentet, på kommissionens meddelande om den nya strategin för EU:s bilaterala och interregionala handelsförhandlingar. Asean är uppenbart tio länder med väldigt olika utvecklingsnivåer, både politiskt och ekonomiskt – vilket föredraganden nyss har påpekat. Handelsavtalet vi debatterar gäller en marknad som är värd 57 miljarder euro och med en årlig tillväxt på 4,9 procent, vilket är en mycket stor utvecklingspotential. Även om EU:s handelspolitik med handelsavtal mellan våra båda regioner kan verka självklar behöver vi tillsammans stimulera tillväxt och skapandet av sysselsättning, och vi måste fortfarande se realistiskt på svårigheterna.

Även om ekonomins globalisering bör ses som en möjlighet är våra medborgare ofta mycket oroade över vår kontinents ekonomi, på samma sätt som andra oroas över sina ekonomier. Globalieringens negativa och marginella effekter – alltför många för den som verkligen måste leva med dem – skymmer ofta de fördelar som borde följa av intelligentt framförhandlade handelsavtal.

Betänkandet syftar därför till att sända en stark signal till kommissionen om att faktiskt ta hänsyn till medborgarnas oro vid förhandlingarna med Asean. Vi behöver därför skapa balans så att våra partner kan få en tillfredsställande nivå för sin ekonomiska, sociala och politiska utveckling utan att stimulera snedvridning av konkurrensen eller dumpning.

Det finns tre punkter jag vill lyfta fram och som jag anser är prioriterade. För det första bör det ur en strikt affärsmässig synvinkel påpekas att alla handelsavtal måste ingås inom en ram av ömsesidig respekt för de internationella handelsbestämmelserna. Detta innebär att man följer bestämmelserna i konkurrenslagstiftningen och i upphovsrättslagstiftningen. Ett exempel bland många är att vi i våra förhandlingar framför allt måste hitta lösningar för att till exempel bekämpa piratläkemedel, samtidigt som vi garanterar tillgången till hälso- och sjukvård för alla medborgare i enlighet med andan och syftet i Dohaavtalet.

För det andra kan man i avtalen inte bortse från de skillnader som finns inom arbetsrätten. Våra partner måste gå med på att uppfylla ILO:s miniminormer, framför allt bekämpa barnarbete och förbättra arbets- och lönevillkoren.

För det tredje och sista är det förstås också mycket viktigt att påpeka, vilket har gjorts i flera anföranden i kväll, att nödvändiga krav på ekonomi och hållbar utveckling måste ingå i alla handelsavtal. Sydostasien är en ädelsten på vår planet och tillsammans måste vi skydda dess flora och fauna. Kommissionen är skyldig att se till att det finns garantier mot olaglig skogsverksamhet och i hanteringen av fiskekvoter, vilket kommissionsledamoten påpekade för bara någon minut sedan.

**Leopold Józef Rutowicz**, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! I Glyn Fords betänkande betonas vikten av samarbete mellan EU och Asean inom handel och ekonomiska förbindelser.

I förhållande till yta och befolkning liknar de här staterna EU. Länderna är en viktig försäljningsmarknad för EU och de exporterar en rad viktiga produkter till vår marknad. Länderna har olika slags politiska strukturer och ekonomisk potential, vilket syns på BNP-siffrorna per capita, som i Burma uppgår till 211 US-dollar och i Singapore till 31 400 US-dollar.

Detta skapar vissa problem för samarbetet mellan Asean och EU, vilket föredraganden också betonar. Att utveckla handeln med stater från den här regionen kräver harmoniserade standarder, särskilt inom säkerhet och folkhälsoskydd. De ekonomiska och immateriella förbindelserna med Asean-länderna kan leda till ökat välbefinnande och fred i regionen.

**Bastiaan Belder**, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Glyn Fords betänkande visar hur tungrodda förhandlingarna mellan EU och Asean är – vilket inte är förvånande med tanke på hur heterogen regionen är. Det europeiska näringslivet har starka intressen – till exempel i fråga om tillträde till marknader – och kräver en snabbare tidtabell.

Frågan är därför huruvida EU bör fortsätta med de multilaterala förhandlingarna eller övergå till bilaterala förhandlingar. Förslaget ligger i viss mån indirekt i ändringsförslag 5 från Glyn Ford och Erika Mann. Jag uppmanar därför kommissionen att lägga största möjliga engagemang på multilateral nivå för att få en framgångsrik avslutning av Doha-rundan. Förhandlingarna kan därefter fortsätta på bilateral nivå med enskilda Asean-länder om det visar sig att de multilaterala förhandlingarna tar för lång tid.

Detta betyder givetvis inte att jag motsätter mig ytterligare regional integration i Sydostasien. Integrationen har stor betydelse. Jag tänker här på den viktiga funktion Asean och Asean+3 kan fylla för att ytterligare integrera Myanmar i regionen. Landet som drabbades så hårt av cyklonen Nargis förra helgen behöver akut hjälp från regionen. Särskilt Asean+3 som också omfattar grannlandet Kina måste aktivt arbeta för att påverka juntan att öppna landets dörrar för omvärlden, förbättra skyddet av de mänskliga rättigheterna och skapa större manöverutrymme för oppositionen. Tack så mycket.

**Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE)**. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först vill jag lyckönska föredraganden Glyn Ford till ett bra arbete och slutresultat. Med bidragen från utskottet för internationell handel och övriga utskott visade sig betänkandet bli mycket nyanserat.

Först vill jag påpeka att man i betänkandet lyfter fram den stora möjligheten att fördjupa våra handelsförbindelser och ekonomiska förbindelser med denna region, som har ekonomisk utvecklingspotential och god befolkningstillväxt. De enorma skillnaderna mellan Asean-blockets olika medlemsstater understryks också i betänkandet.

Jag vill betona vikten av att öppna tjänstesektorn för båda parter. Det är avgörande för både unionen och Asean: båda måste kunna kräva effektivare tjänster av högre kvalitet till bättre priser och därmed dra fördel av EU:s konkurrensfördelar och erfarenhet.

När det gäller näringslivet påpekade vi i våra ändringsförslag som har tagits med i betänkandet det dubbla behovet av att följa minimikraven för hygien- och hälsoskyddsbestämmelser. Detta är något som EU:s näringsliv kräver och som också bör krävas av den andra sidan för att stävja illojal konkurrens.

Det är också viktigt att följa internationella avtal i sociala frågor, arbetsrätt och miljö. Här vill vi också särskilt betona kampen mot barnarbete.

Vi har uppmärksammat den känsliga fiskberedningsindustrin, eftersom båda problemen finns där. Därför kan vi inte förstå socialdemokraternas ändringsförslag 11 och 12 som tunnar ut och förminskar något som redan hade antagits av utskottet. I ändringsförslaget som rör punkterna 16 och 17 stryks den särskilda hänvisningen till tonfiskbranschen som verkligen berörs av den illojala konkurrens som uppstår, liksom hänvisningen till Europaparlamentets eget betänkande om denna bransch – ett betänkande som har fått och får stöd av kommissionen.

För att bevara det samförstånd som funnits kring betänkandet som helhet ber vi därför föredraganden och Europaparlamentets socialdemokratiska grupp att diskutera saken och överväga att dra tillbaka ändringsförslag 11 och 12, som vår grupp inte kan stödja. Kort sagt så tror jag att om så sker kan vi behålla de ändringsförslag vi har. De är mer heltäckande och bättre än dem som socialdemokraterna försöker införa.

**Antolín Sánchez Presedo (PSE).** – (ES) Herr talman! Som en reaktion på den tragedi som drabbat Burma till följd av cyklonen vill jag först framföra mitt deltagande med alla offer. Jag uppmanar landets myndigheter att bevilja tillträde för internationellt bistånd och inleda en trovärdig demokratiseringsprocess som kan bryta landets isolering och ge dess befolkning nytt framtidshopp.

Asean är en region med en enorm ekonomisk potential och med ungefär samma invånarantal som EU. I sammanslutningen ingår tio mycket olika länder. Trots att den här mångfalden gör förhandlingarna om ett frihandelsavtal mer komplicerade får detta inte hindra oss från att ta fram instrument som ger ömsidiga fördelar och kompletterar WTO:s multilaterala system. Detta gäller också förutsättningarna för att få en bra avslutning av utvecklingsagendan från Doha, vilket båda parter betraktar som en prioritet.

De mindre utvecklade länderna i regionen bör kunna behålla sina preferenser och till och med få möjlighet att omfattas av avtalet i framtiden.

Handel och ekonomiska förbindelser ingår i en bredare strategi för att konsolidera de övergripande förbindelserna mellan de båda regionerna.

Vi måste uppmontra ytterligare framsteg inom det politiska samarbetet och säkerhetssamarbetet. Här har framför allt terrorismbekämpning och kris-/katastrofhantering betonats. Vi måste också främja samarbetet inom energisektorn, inom forskning och utveckling, miljön, klimatförändringar och hållbar utveckling, liksom på det sociokulturella området och inom utvecklingssamarbetet. Särskilt viktigt är samarbetet på folkhälsoområdet eftersom det bör bidra till att säkra livsmedelshygienen och häsovillkoren, vilka är avgörande för konsumtionen och för att utveckla handeln. Civilsamhällets medverkan och stöd är mycket viktigt i hela denna process.

Jag gratulerar föredraganden Glyn Ford till ett betänkande där det förklaras att mänskliga rättigheter och demokrati är centrala värderingar för EU och där man kräver att de ska utgöra en del av förhandlingarna och infogas i de partnerskaps- och samarbetsavtal som bör ingås parallellt med handelsavtalet. Med tanke på att förhandlingarna utgör ett stort steg framåt för förbindelserna mellan EU och Asean hoppas vi att de blir framgångsrika.

**Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN).** – (PL) Herr talman, herr kommissinsledamot! När jag tar ordet i den här debatten vill jag uppmärksamma er på följande frågor. För det första sammanför Asean tio länder som utvecklingsmässigt är mycket olika sinsemellan – från det rika Singapore till de mycket fattiga länderna Burma, Kambodja och Laos – och som rymmer närmare 500 miljoner människor. Detta är EU:s femte största handelspartner och här finns förutsättningar för att vidareutveckla de ekonomiska förbindelserna och handelsförbindelserna med EU.

För det andra kommer ett frihandelsavtal med Asean-länderna med all säkerhet att ge dessa länder större fördelar än vad det ger EU. Det är därför mycket viktigt att enas om arrangemang med länderna som går utöver handelsavtalet där dessa länder samtycker till att följa sociala och miljömässiga standarder och konsumentskyddsstandarder.

För det tredje och sista är detta den enda strategi som ger oss möjlighet att skapa en rättvis konkurrens mellan företag från Asean-länderna och EU. Först då kan dessa företag börja inkludera de sammanlagda kostnaderna för arbetskraft, miljöskydd och konsumentskydd i sina tillverkningskostnader. Detta kommer att leda till att deras produktpriser återspeglar alla kostnader för tillverkningen.

**Jerzy Buzek (PPE-DE).** – (PL) Herr talman! Jag vill gratulera kommissionsledamoten för att han har hållit i förhandlingarna och föredraganden Glyn Ford till hans betänkande. Vi diskuterar hur vi ska övervinna hindren och kunna förhandla fram ett bra frihandelsavtal med länderna i Asean. Vi betonar skillnaderna mellan dessa länder.

Jag skulle bara vilja rikta uppmärksamheten på en aspekt av dessa förhandlingar som vi inte var medvetna om för fyra år sedan. Kampen mot den globala uppvärmningen har blivit en prioritering inom EU, och EU har blivit världsledande på detta område. Vi måste öka tonvikten på denna aspekt i förhandlingarna. Även här kommer det att finnas skillnader: vi kan inte begära vad som helst av de fattigaste länderna, men när

ekonomierna i de rika länderna växer snabbt måste vi uppnå en intressegemenskap när det gäller att bekämpa klimatförändringarna.

Två EU-länder, Polen och Danmark, har ansvaret för förhandlingarna om ett avtal efter Kyoto. Detta kommer att ske i år i Poznan och nästa år i Köpenhamn. Detta håller också på att bli ett ansvarsområde inom EU. Om vi inte kan förhandla fram ett gemensamt avtal fram till slutet av 2009, kommer vi att tvingas ändra vår ambitiösa politik när det gäller kampen mot klimatförändringarna. Detta vill vi inte råka ut för, för det är tydligt att vi inte kan hantera dessa förändringar och det globala hotet på egen hand. Därför är det viktigt för oss att utnyttja alla EU-förhandlingar med tredjeländer för att betona denna aspekt – ett gemensamt avtal om att bekämpa klimatförändringarna på global nivå.

**Pierre Pribetich (PSE).** – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi vill jag gratulera föredraganden Glyn Ford, för det första för hans ... (ohörbart) på två aspekter som bör betonas enligt min åsikt. Den första gäller förfalskningar, särskilt när det gäller läkemedel, vilket är en reell fara, i första hand för framstegen och det fredliga klimatet för de ekonomiska förbindelserna och handelsförbindelserna med länderna i Sydostasien, men också särskilt för konsumenterna, både när det gäller säkerhet och produktkvalitet. Därför är det nödvändigt att understryka och belysa behovet av att förhindra alla former av förfalskningar genom att använda avtalens restriktiva verktyg. Jag vill än en gång understryka vikten av att bekämpa förfalskningar av läkemedel av dessa två skäl: för att garantera konsumenternas säkerhet och skydda läkemedelssektorn från orättvis konkurrens som inte respekterar miljöbestämmelser eller bestämmelser om hälsa och säkerhet. Endast ett effektivt samarbete mellan alla berörda parter kommer att kunna garantera ett skydd för konsumenterna över hela världen, och särskilt dem i Europa.

Den andra aspekten handlar om utvecklingen av lagstiftning för att stimulera företagen att minska sina koldioxidutsläpp, särskilt ömsesidiga avtal om handeln med utsläppsrätter. Vi måste tänka på att EU bör undvika att bestraffa företag genom att tvinga dem att tillämpa lämpliga och logiska bestämmelser grundade på nya miljönormer som en del av klimatplanen, utan att kräva att andra länder ska anta liknande bestämmelser i gengäld.

Om vi gör dessa två punkter till en väsentlig del av våra förbindelser – både till formen och till innehållet – skulle vi kunna bibehålla de europeiska företagens konkurrenskraft samtidigt som konsumenterna skyddas, självfallet utan att klimatskyddet glöms bort. Kort sagt är det utan tvivel en fråga om att hitta en perfekt balans i våra förbindelser.

**Mairead McGuinness (PPE-DE).** – (EN) Herr talman! Jag välkomnar möjligheten att få delta i denna debatt, även om frågan inte tillhör mina käpphästar.

Jag var dock tvungen att skynda mig från kontoret när jag hörde att det talades om normer, och jag anser att punkt 10 är av särskild vikt i denna resolution, och att vi bör läsa den och kanske göra tillägg till den. Vi kanske bör lägga till livsmedelssäkerhet och spårbarhetsnormer.

Jag instämmer i kommentarerna om förfalskade mediciner, vilket är en allvarlig fråga.

Jag har just kommit tillbaka från Brasilien, och i en köttfabrik letade jag överallt efter någon sorts varningsskylt. Det fanns ingen: med andra ord fanns det inga synliga skyltar om säkerhetsbestämmelser på arbetsplatsen. Besöken på bioetanolfabrikerna gjorde mig tämligen nervös eftersom arbetstagarnas säkerhet inte heller här tillmättes någon betydelse.

Det handlar inte om att klandra andra länder. Det handlar om att vi som européer har höga standarder, och vi måste försöka få alla andra att nå upp till vår standard.

Får jag bara säga att jag vet att kommissionsledamot Peter Mandelson har hört talas om mig förut, och att han förekommer i tidningarna på Irland i dag? Om han vill kommentera dessa rapporter är jag intresserad av att lyssna.

**Czesław Adam Siekierski (PPE-DE).** – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Både EU och Asean har en stor potential som kommer att göra det möjligt att vidta åtgärder för att bekämpa globala utmaningar som klimatförändringarna, energiförsörjningen, kampen mot terrorismen och kampen mot fattigdomen och undernäringen bland miljoner invånare i Asien.

EU:s och Aseans företrädare bör därför intensifiera sin dialog och tillsammans försöka finna lösningar på dessa svåra frågor. De bör också skapa nya former av ekonomiskt samarbete och vidta åtgärder för att öka

den ömsesidiga och gynnsamma handeln. EU bör också dela med sig av sina erfarenheter och sina resultat i den regionala integrationsprocessen. Låt oss dock inte glömma att EU bör sträcka sig längre än till de ekonomiska frågorna och fortsätta att kräva respekt för de mänskliga rättigheterna och demokratin.

**Stavros Arnautakis (PSE).** – (EL) Herr talman! Handelsavtal kan bidra till att stabilisera förbindelserna mellan båda sidor. Samtidigt måste man dock ta hänsyn till vissa grundläggande krav och värderingar i förhandlingarna om ett frihandelsavtal.

Låt mig föreslå följande: respekt för de mänskliga rättigheterna, varje lands ekonomiska möjligheter, skydd av immateriell äganderätt och geografiska beteckningar, harmonisering av standarder för produktsäkerhet samt samarbete i miljöfrågor och i kampen mot sjukdomar och epidemier.

**Jean-Pierre Audy (PPE-DE).** – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Först vill jag säga att jag instämmer i berömmet till min utmärkta kollega Glyn Ford, och jag kommer att ägna största delen av min talartid åt att välkomna Hartmut Nassauer, som är ordförande för vår delegation för förbindelser med länderna i Sydostasien.

Jag tänker på när jag var i Filippinerna. Det slår mig att vi på grund av allt detta kanske förbiser utvecklingen i dessa frågor. Jag minns resan till Kidapawan i Cotabato-provinsen på ön Mindanao, där vi såg nästan 500 jordbrukare med cirka 1,5 hektar mark som, tack vare ett ingripande från EU, kunde överleva på det som de producerade under agrara förhållanden som liknade självhushåll. Vi såg entusiasm och tacksamhet, och jag anser att vi måste ta hänsyn till denna utveckling i hela Europeiska unionens politik.

**Glyn Ford, föredragande.** – (EN) Herr talman! Jag vill tacka alla ledamöter som har deltagit i debatten i kväll. Jag är medveten om behovet, som Jean-Pierre Audy just påpekade, av att se till att utvecklingsfrågorna inte förbises när det gäller flera länder, inte bara Filippinerna. Eftersom jag känner till Indonesien bättre än Filippinerna är jag medveten om att det finns många delar av Indonesien som inte är som Jakarta, det är ett utvecklingsland och vi måste vara uppmärksamma på vad som händer där.

Jag vill tacka Peter Mandelson för hans kommentarer, och jag vill säga att jag i en anda av samarbete och samförstånd just har talat med Daniel Varela Suanzes-Carpegna, och jag har gått med på att dra tillbaka ändringsförslag 11 – vi kommer att ta upp detta i morgon – i utbyte mot att han stöder de nya delarna av mitt ändringsförslag 12. Vi har således ett ännu större samförstånd nu än när vi inledde debatten.

**Talmannen.** – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

### **Skriftliga förklaringar (artikel 142)**

**Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig.** – (PL) Med tanke på att Europeiska gemenskapen i sina förhandlingar med Asean om att sluta ett andra generationens frihandelsavtal bör prioritera det multilaterala handelssystem som upprättades av Världshandelsorganisationen, är det viktigt att tänka på att Asean omfattar länder med stora skillnader sinsemellan: ett av länderna tillhör de lägst utvecklade nationerna, medan andra är högt utvecklade. Detta är huvudskälet till att dessa ojämlikheter spelar en viktig roll när det gäller att sluta ett frihandelsavtal.

En prioriterad fråga vid ingåendet av frihandelsavtal är undertecknandet av ett partnerskaps- och samarbetsavtal som innehåller människorättsklausuler som också kan genomdrivas, eftersom mänskliga rättigheter och demokrati är grundläggande EU-värderingar. Vi måste ägna uppmärksamhet åt avtalets konsekvenser för regionens små lantbrukare och att övervaka och garantera att familj jordbruken och det hållbara jordbruket stärks.

Lokala myndigheter bör också göras medvetna om kampen mot klimatförändringarna genom att motverka avskogningen och skydda de tropiska skogarna. Handeln med biobränslen bör därför begränsas enbart till de biobränslen som inte rubbar balansen i miljön. Vikten av ett fortsatt samarbete om kampen mot terrorismen och hanteringen av kriser och katastrofer bör också betonas.

Ett ramavtal mellan EU och Asean skulle kunna bidra till att främja framtida industriell tillväxt i EU, men det bör baseras på öppenhetsprincipen samt på bestämmelser om konkurrens och investeringar, immateriella rättigheter och statligt stöd.

**Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), skriftlig.** – (PL) Herr talman! Många ekonomer påpekar att den sydasiatiska regionen har potential att bli ett ekonomiskt centrum i framtiden. Detta är en farlig trend, särskilt för EU, som skulle kunna förlora en betydande del av världshandeln. I EU däremot fortsätter vi dock att strama åt förhållandena för företag och jordbrukare och att handla med länder som inte ens respekterar upphovsrätten. Kan vi i ljuset av detta tala om fri och rättvis konkurrens?

Naturligtvis måste vi sträva efter att främja respekten för de mänskliga rättigheterna i de asiatiska länderna, men vi får inte göra det på samma gång som vi låter europeiska marknader svämmas över av varor som tillverkas under förhållanden som inte uppfyller europeiska konkurrensstandarder.

Just nu är vi väldigt koncentrerade på den ekonomiska konkurrensen inom EU. Här gör vi ett misstag och handlar dessutom dåraktigt. Under tiden blir vi ekonomiskt försvagade på grund av Asien, på samma sätt som Europa tidigare har försvagat Asien militärt och politiskt.

## 18. Stödsystem för jordbrukare (bomullsstöd) (debatt)

**Talmannen.** – Nästa punkt är ett betänkande av Ioannis Gklavakis, för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1782/2003 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare när det gäller bomullsstödet (KOM(2007)0701 – C6-0447/2007 – 2007/0242(CNS)) (A6-0166/2008)

**Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen.** – (EN) Herr talman! Innan jag går in på betänkandets innehåll vill jag tacka föredraganden Ioannis Gklavakis och ledamöterna i jordbruksutskottet för det mycket bra arbete de har utfört i denna mycket känsliga fråga om bomullsreformen.

Som ni vet ogiltigförklarade EG-domstolen den bomullsreform som vi enades om 2004, eftersom den ansåg att reformen bröt mot proportionalitetsprincipen. Domstolen beslutade också att ett nytt system bör antas inom rimlig tid. Därför svarade kommissionen omedelbart på domen genom att beställa ett flertal studier, inleda ett heltäckande samrådsförfarande och göra konsekvensbedömningar.

På grundval av detta föreslår kommissionen att 35 procent av stödet även i fortsättningen ska vara kopplat, vilket räcker för att bibehålla bomullsproduktionen och respektera Greklands, Portugals och Spaniens anslutningsfördrag. Samtidigt ligger en frikoppling av 65 procent i linje med reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) och EU:s åtaganden gentemot sina internationella partner, särskilt i utvecklingsländerna.

Mot denna bakgrund välkomnar jag varmt stödet i betänkandet för 35 procents kopplat stöd som en balanserad väg framåt. I ert betänkande uppmärksammar ni helt riktigt den omstruktureringsprocess som bomullssektorn i Europeiska unionen genomgår. Jag förstår sektorns behov och därför är jag positiv till ändringsförslag om att stödja denna process, till exempel genom att minska den nationella basarealen och därigenom öka det kopplade stödet per hektar. På denna punkt tycker jag att era förslag är mycket förnuftiga.

Dock kräver ni också ett ökat stöd per hektar när bomullsarealen understiger den fastställda arealen på nationell nivå, och detta innebär ett problem. Jag måste säga att detta faktiskt är ett kontracykliskt system som skulle göra stödet inom den europeiska bomullssektorn mer handelssnedvridande och uppenbart strida mot vårt mandat för de multilaterala handelsförhandlingarna inom ramen för utvecklingsrundan från Doha.

Jag kan stödja ändringsförslagen om ett nationellt anslag. Jag välkomnar särskilt den åtgärd som syftar till att omstrukturera rensningsindustrin och förbättra produktionskvaliteten. Alla omstruktureringsåtgärder bör vara förenliga med WTO:s gröna box och inte sammanfalla med åtgärder som redan finns inom politiken för landsbygdsutveckling.

Slutligen kanske det inte kommer som någon överraskning att jag är emot ett överförande av stödet för bomullsregioner från andra pelaren till första pelaren. Jag tycker att det är uppenbart – och jag har fått tillfälle att uttrycka denna åsikt vid flera tillfällen här i parlamentet – att vi måste stärka vår politik för landsbygdsutveckling. Jag vill understryka att program för landsbygdsutveckling faktiskt används på ett effektivt sätt i Spanien och Grekland, till exempel de olika miljöprogrammen för jordbruket.

Jag ser fram emot en givande diskussion om denna mycket viktiga fråga.

**Ioannis Gklavakis, föredragande.** – (EL) Herr talman! Jag har lyssnat noga på kommissionsledamoten.

I EU finns det fyra länder som odlar bomull: Grekland, Spanien, Bulgarien och, i mycket liten skala, Portugal. När jag påbörjade detta betänkande samarbetade jag nära med ett stort antal personer, fick rekommendationer och deltog i diskussioner, så jag kan säga att detta är resultatet av ett långt och ingående samarbete.

Jag arbetade med ledamöter i mitt eget utskott, som jag vill tacka, med spanska företrädare för tillverknings- och bomullsrensningsektorerna, och naturligtvis med mina landsmän från Grekland.

Jag skulle vilja påpeka att betänkandet antogs av jordbruksutskottet med 28 röster mot 6. Detta visar en hög acceptansnivå.

Låt mig helt kort nämna förslaget från 2004 om att stödja bomullssektorn. Det ogiltigförklarades av EG-domstolen. Den krävde 35 procent kopplat stöd och 65 procent frikopplat stöd. Under de efterföljande åren minskade bomullsproduktionen, och det slutade med en 50-procentig minskning i Spanien och en 20-procentig minskning i Grekland. De spanska bomullsodlingarna krympte med 25 procent och de grekiska med 11 procent.

Syftet med detta betänkande är att bomull även i fortsättningen ska kunna odlas i Europa: EU som helhet står bara för 2 procent av världsproduktionen. Därför har vi kommit överens om att den finansiering som har öronmärkts för de bomullsodlande medlemsstaterna ska bibehållas i sin helhet.

Naturligtvis har vi begärt en liten ökning av finansieringen per hektar för att undvika risken för att bomullsodlingen ska råka ut för en nedgång eller bli olönsam, och det gläder mig att höra att ni godtar detta. En nödvändig konsekvens av detta är att den odlade arealen kommer att minska även om den totala summan förblir oförändrad. Det innebär självfallet inte att det uppstår problem om en medlemsstat skulle vilja öka den odlade arealen så mycket den själv vill utan någon fastställd övre gräns.

Förhållandet mellan kopplat och frikopplat stöd kommer fortfarande att vara 35 respektive 65 procent. Vi har dock begärt att medlemsstaterna ska ha möjlighet att ändra procentandelen för det kopplade stödet så länge inte den nedre gränsen på 35 procent underskrids.

Här vill jag dock klargöra en sak. Den nya arealen kommer inte att som förut motsvara en fastslagen taknivå vars överskridande leder till sanktioner. Tvärtom är det ett sätt att säkra det nuvarande totala stödet till sektorn. Vi anser nämligen att den föreslagna ökningen av stödet kommer att utgöra ett starkt incitament för att bibehålla grödan.

Vi föreslår också att ett nationellt anslag på 1 procent införs, vilket finansieras genom en minskning av det kopplade stödet, genom outnyttjade anslag samt genom de 22 miljoner euro som har överförts till den andra pelaren.

Vad är då syftet med det nationella anslaget? För det första är målen med anslaget ambitiösa: till exempel kommer stöd att ges till forskning om nya underarter som kräver mindre vatten och bekämpningsmedel, vilket gynnar miljön. För det andra kommer kvaliteten på den producerade bomullen att förbättras, och rensningsindustrin kommer att moderniseras.

I förslaget till betänkande tillgodoses behoven hos medlemsstaternas bomullsodlare samtidigt som det överensstämmer med EU:s mål. I förslaget hanteras frågan om den egentliga finansieringen, och samtidigt innehåller det miljöåtgärder, vilket är mycket viktigt inom EU.

Låt mig till sist nämna det utmärkte samarbete jag har haft med alla kolleger och det stöd jag har fått från dem under utarbetandet av betänkandet, vilket har gjort det möjligt för oss att införa nya idéer och rekommendationer.

Jag är övertygad om att genomförandet av den nya ordningen kommer att bidra till bevarandet av en blomstrande bomullsproducerande sektor i EU och en livskraftig rensningsindustri.

Slutligen vill jag än en gång tacka kommissionen för dess konstruktiva sätt att bemöta behoven hos de bomullsproducerande länderna. Vi har äntligen uppnått ett resultat, och vi kommer att kunna leda rådet på rätt väg.

**Carmen Fraga Estévez**, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman! Det är förvånande att kommissionens svar på EG-domstolens dom var ett nytt förslag till ändring av bomullsstödet, vilket praktiskt taget är identiskt med det tidigare, förutom när det gäller kopplingen mellan stödet och den skördade bomullen.

Därför välkomnar vi varmt Ioannis Gklavakis utmärkta betänkande, där han sätter fingret på de huvudsakliga problemen inom produktions- och beredningssektorn.

För det första är kommissionens förslag att behålla det kopplade stödet på 35 procent fullständigt olämpligt, vilket produktionen i t.ex. Spanien har visat under senare år, och därför anser vi att den lösning som föreslås i betänkandet, nämligen att lämna maxgränsen åt subsidiaritetsprincipen, är den mest lämpliga.

Ioannis Gklavakis har gett oss några siffror, och jag kan säga er, fru kommissionsledamot, att Andalusien, som är den viktigaste bomullsproducerande regionen i mitt land, har förlorat 65 procent av sin produktion under de senaste tre åren.

Dessutom anser jag tvärtemot vad ni sa, och jag är ledsen att behöva säga emot er, att ändringsförslag 17, som jag lade fram själv och som finns med i betänkandet, är mycket positivt eftersom det korrekt påpekas att stödet till producenterna kan öka om den odlade arealen är mindre än basarealen för produktion, vilket jag verkligen anser kommer att gynna sektorn genom att den ekonomiska neutraliteten bibehålls, samtidigt som det innebär att resurserna används till fullt och uppenbarligen skänker stor flexibilitet till sektorn.

Till sist vill jag påpeka när det gäller rensningsindustrin, som enligt min mening var den sektor som förbisågs mest i reformen från 2004 och vars omstrukturering är ett odiskutabelt faktum, att det är nödvändigt att inrätta en omstruktureringsfond, vilket nämns i Ioannis Gklavakis betänkande.

Dessutom anser jag att ändringsförslag 39, som vi lade fram på PPE-DE-gruppens vägnar, genom artikel 69 skulle kunna bidra till ett ökat stöd för denna processindustri.

Slutligen vill jag uttrycka mitt ogillande mot den överenskommelse som nåddes denna vecka av Särskilda jordbrukskommittén, eftersom jag anser att den fortfarande inte innehåller något lämplig lösning på problemen inom sektorn, och framför allt inte på problemen inom rensningsindustrin, och jag måste påpeka att jag i dag fick en skrivelse från den spanska rensningsindustrin där det står att de 27 rensningsfabrikerna måste lägga ned sin verksamhet om inte rådet ändrar sitt förslag.

Jag hoppas att rådet kommer att ändra alla dessa saker, och jag tackar kommissionsledamoten för att hon är närvarande.

**María Isabel Salinas García**, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag vill också instämma i de välförtjänta gratulationerna till föredraganden, och jag tackar honom för hans tillgänglighet och samarbete i alla lägen, och i synnerhet för att han träffade alla producenter i min region, Andalusien.

Jag vill först säga att anledningen till att vi arbetar med en ny reform av bomullssektorn är att mitt land Spanien, och särskilt min region Andalusien, överklagade den förra reformen i EG-domstolen, och jag vill påpeka att detta är första gången som en reform från kommissionen har ogiltigförklarats.

Det förbluffande är att, som tidigare har nämnts, kommissionen som svar på denna situation på ett oförklarligt sätt har lagt fram ett förslag som liknar det förra samtidigt som Spaniens ståndpunkt naturligtvis är oförändrad. De spanska bomullsodlarna vill – vi vill – fortsätta odla bomull. De allvarliga skador som har tillfogats min region har redan nämnts.

Vad vi behöver är en reform som skiljer sig från den förra och som kan hjälpa oss att fortsätta odla bomull. Därför anser jag att Ioannis Gklavakis betänkande är vettigt och innehåller en lösning som man måste ta hänsyn till.

Betänkandet innehåller förslag på en flexibel kopplingsnivå för det mer omfattande stödet och en ökad subsidiaritet för medlemsstaterna. Jag tycker att föredraganden har förstått den annorlunda situationen för sektorn i Grekland och Spanien. Därför anser jag att den lösning som föreslås i betänkandet kan bidra till att bomullsodlingen kan fortsätta i de två huvudsakliga producentländerna.

Det är också tydligt att vi behöver en plan för omstruktureringen av industrin. Förra gången tog inte kommissionen hänsyn till detta, som parlamentet hade bett om.

Industrin funderar på kompensation för de skador som har tillfogats, vilka är kvantifierbara, och det vore bra om man kunde ta hänsyn till detta.

Slutligen är det viktigt att stödja PSE-gruppens ändringsförslag som innehåller en begäran om en övergångsperiod för anpassning till den nya situationen. Det handlar inte om att bibehålla den rådande



situationen, som är ohållbar. Jag vill påminna er om att detta inte är en GOM (gemensam organisation av marknaden). Vi måste nå en överenskommelse för att kunna fortsätta producera bomull i EU.

Även om vi tyvärr fortfarande inte har något medbeslutande hoppas jag att det arbete som har utförts och parlamentets ståndpunkt kommer att beaktas denna gång. I annat fall, och till följd av de rapporter som kommer från rådet, utesluter Spanien inte möjligheten att väcka revisionstalan mot domen om parlamentets ståndpunkt inte beaktas.

**Diamanto Manolakou**, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Herr talman! EU har ett underskott på 70 procent när det gäller bomull. Sektorn bör därför få mer stöd. Detta skulle också bidra till att hjälpa hela industrin, från bomullsodling till tillverkning av tyg och kläder. I stället har vi på grund av alla kvoter och medansvarsavgifter fått en minskning av produktionen, jordbruksinkomsterna och arbetstillfällena.

Efter den senaste GJP-reformen har konsekvenserna av denna nedgång blivit mer kännbara till följd av införandet av den partiella frikopplingen från produktionsvolymen vid 65 procent. I Grekland, ett år efter genomförandet av den nya gemensamma organisationen av marknaden för bomull, har produktionen sjunkit med 20 procent, och i Spanien har den sjunkit med mer än 50 procent.

I Grekland har 11 procent av de små och medelstora jordbruken försvunnit, i Spanien är siffran 25 procent. Ett stort antal rensningsfabriker är olönsamma och håller på att stängas, och många arbetstillfällen har förlorats. Ökningen av produktionskostnaderna borde ha motsvarats av en ökning av stödet, vilket i stället har minskat.

Trots de positiva förslag Ioannis Gklavakis rekommendation innehåller löser detta inte problemet, man godtar endast kommissionens förslag. Vi håller inte med om att kvoten i Grekland bör minskas för att det ska bli en ökning av det kopplade stödet per hektar. Detta kommer att leda till att ännu fler små och medelstora bomullsodlare försvinner. Ingen annan kan räkna med att hitta en definitiv lösning på deras problem.

**Nils Lundgren**, för IND/DEM-gruppen. – Herr talman! När helst vi kommer in på EU:s jordbrukspolitik i denna kammare, påminns den förnuftiga medborgaren om hur orimlig den fortfarande är, trots vissa förbättringar under senare år. Vi möter ständiga krav från intressegrupper på fortsatt skydd mot utländsk konkurrens. Regelsystemen har varit i kraft så länge att det har snedvridit till och med sättet att tänka och tala om dessa frågor. Det är därför föredraganden kan säga följande utan att darra på manschetten: Det är viktigt att gemenskapens bomullsproduktion förblir lönsam, med tillräckligt höga produktionsnivåer för att rensningsindustrin som sysselsätter 3 200 personer i Grekland och 920 personer i Spanien ska vara lönsam.

Om vi resonerade så på andra områden skulle Europa vara på väg mot undergången. Sanningen är ju att Spanien är ett mycket framgångsrikt industriland med en arbetskraft på omkring 20 miljoner människor. Ett sådant land kan inte ha några problem med att lotsa 920 personer från bomullsrensning till annan mer produktiv verksamhet. Föredraganden använder också utan att tveka uttryck som "det är absolut nödvändigt att bevara bomullsodlingen, som är en lönsam del av gemenskapens jordbruk". Detta är ett extremt exempel på *contradictio in adjecto*. Sunda förnuftet säger att om bomullsodlingen är lönsam, behöver den inget stöd. Den bistra sanningen är att bomullsproduktionen i EU är olönsam och därför bör läggas ned. Sådan anpassning kan vara besvärlig och kräva statligt stöd, men stödet ska då gå till förändring och inte till att skydda produktion som tydligen bäst bedrivs i andra länder utanför EU.

**Katerina Batzeli (PSE)**. – (EL) Herr talman! Låt mig först gratulera föredraganden till hans arbete, och skuggföredragandena, som har samarbetat med föredraganden i utarbetandet av detta betänkande.

Tyvärr har det betänkande vi diskuterar i dag kommit till stånd till följd av EG-domstolens dom, och inte av en politisk önskan att garantera ett långsiktigt och stabilt system för bomullssektorn fram till 2013, eller för att skapa en reform som respekterar WTO:s och den gemensamma jordbrukspolitikens villkor och regler.

Det är svårt att acceptera att den stödberättigade arealen i Grekland ska minska till 270 000 hektar från förra årets 340 000 hektar uppodlad areal. Den minskade arealen kommer att leda till en ytterligare minskning av stödet. Det är också svårt att godta att rensningsfabriker ska erhålla stöd enligt den första pelaren. Vi kanske stöder en förbättring av kvaliteten, men inte för åtgärder som finns med i den andra pelaren.

Vi skulle naturligtvis föredra stabilitet, så att både det frikopplade och det kopplade stödet samt landsbygdsutvecklingen hamnar under den första pelaren och faller inom ramen för det nationella anslaget enligt bilaga VIII till rådets förordning (EG) nr 1782/2003, enligt vilken medlemsstaterna tillåts mer flexibilitet vid tillämpningen av detta direktiv.

Slutligen vill jag särskilt tacka den spanska regeringen för att den tog upp bomullsfrågan i EG-domstolen, vilket den grekiska regeringen borde ha gjort i fallet med tobaken.

**Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE).** – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Skulle ni vilja klargöra i ert svar att när det talas om 65 och 35 handlar det inte om att de 65 procenten ska strykas, utan om att företagen ska få dessa pengar? Om ingen mer bomull odlas enligt denna fördelning med 35 procent blir det mer lönsamt att enbart ta de 65 procenten och odla någonting annat, eller rentav inte odla någonting alls, för den 35-procentiga andelen räcker inte för att täcka produktionskostnaderna på ett sådant sätt att bomullen kan säljas till de priser som industrin betalar.

Om det är en fråga om arbetstillfällen i det område där produkterna bearbetas måste man utan tvekan än en gång diskutera med industrin om huruvida den har möjlighet att betala odlarna ett rimligt pris för bomullen så att bomullsodlingen blir lönsam.

Naturligtvis är det viktigt att den 65-procentiga andel som är frikopplad betalas ut till producenterna, oavsett om de odlar eller inte. Så fungerar systemet med frikoppling. Det verkar som om detta har blandats ihop något under de tidigare anförandena.

**Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen.** – (EN) Herr talman! Jag har lyssnat noga på de olika farhågorna och de olika idéerna som ni har tagit upp. Jag tycker inte att vi står så långt ifrån varandra och jag är säker på att det i slutändan kommer att bli möjligt att nå en godtagbar kompromiss.

Jag menar att vi måste ha i åtanke att EG-domstolen, när den annullerade bomullsreformen, inte ifrågasatte den kopplade/frikopplade delen (35/65): inte alls. Skälet till domstolens ståndpunkt var att den drog slutsatsen att vi behövde göra en mer ingående konsekvensbedömning. Det är precis det vi nu har gjort. Detta innebär dock inte att vi har sett några skäl till att ändra den kopplade/frikopplade delen, och om jordbrukarna upphör med produktionen kommer de naturligtvis inte att använda den frikopplade delen. De kan fortsätta med sina pengar även om de inte producerar bomull i framtiden.

Jag tror att vi kan hamna i ett visst läge här, eftersom vissa av de svårigheter som sektorn har drabbats av faktiskt fanns före tiden för bomullsreformen 2004. Jag hoppas dock att resultatet av denna reform blir att vi får en bomullssektor. Det kommer förmodligen att ske med den utveckling som vi har sett – den kommer att bli mindre, men jag hoppas att den också blir mer konkurrenskraftig.

Jag anser att man kan göra en hel del – detta togs upp av Katerina Batzeli – för att förbättra kvaliteten på produktionen. Vi bidrar till att ge produkten mervärde genom ursprungsmärkningen. Jag anser att de bomullsproducerande medlemsstaterna här bör dra nytta av denna möjlighet att få ett bättre pris för sina produkter, så att vi kan bevara en blomstrande, konkurrenskraftig bomullssektor i EU.

**Ioannis Gklavakis, föredragande.** – (EL) Herr talman! Såvitt jag förstår håller alla med om att bomullsodlingen måste fortsätta i EU. Vad annat kan vi göra? EU har ett underskott på 70 procent när det gäller bomull. Om bomullsproduktionen fortsätter att minska på alla nivåer, kommer det att råda underskott på allt i EU.

I EU odlar vi bara 2 procent av världsproduktionen, vilket vi måste skydda till varje pris. Vi får inte glömma bort att bomullen bara står för 0,15 procent av EU:s jordbruksproduktion. Man gör dessutom en särskild insats genom detta betänkande. Det viktigaste är att producenterna själva, i de bomullsodlande länder jag har besökt, har försäkrat mig om att de gärna producerar kvalitetsbomull.

Alla de förslag som har lagts fram bör bädda för avsevärda resultat. Jag måste dock återigen påpeka något som jag har insett att alla inte har förstått. Markarealen har minskats för att man ska kunna öka stödet, och det totala finansieringsbeloppet per land är oförändrat. Det finns inget förbud mot att öka odlingsarealen även om detta naturligtvis skulle ske till priset av minskad finansiering per hektar.

När det gäller Grekland har vi alltså ändrat från 370 000 hektar med ett stöd på 594 euro per hektar till 270 000 hektar med ett stöd på 750 euro, men om vi odlar mer än 270 000 hektar, med möjlighet upp till 370 000 hektar, som är vår fulla rätt, så kan ingen komma och säga till oss, som man brukade göra, att det finns en övre gräns eller sanktioner. Detta innebär att det i det stora hela inte finns något förbud.

(Inpass från vissa håll)

Var vänlig och ta upp saken i kammaren och förklara er. Om ni läser betänkandet kan ni se att detta är fullständigt korrekt, därför att om vi odlar mer än 270 000 hektar kommer vi att få en mindre summa än 750 euro. Ni kan själv läsa detta i betänkandet.

**ORDFÖRANDESKAP: ONESTA***Vice talman*

**Talmannen.** – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 11.00.

**19. Förvaltningen av djuphavsbestånd (debatt)**

**Talmannen.** – Nästa punkt är ett betänkande av Rosa Migueléz Ramos, för fiskeriutskottet, om förvaltningen av djuphavsbestånd (2007/2110(INI)) (A6-0103/2008).

**Struan Stevenson (PPE-DE).** – (EN) Herr talman! Jag vill helt kort ta upp en ordningsfråga innan vi börjar. Det handlar om att debatterna om jordbruks- och fiskerifrågor hålls så sent. Detta sker ständigt. Vi har alltid de sista debatterna på kvällarna, både här i Bryssel och i Strasbourg.

Jag tycker att det är djupt orättvist. När Lissabonfördraget införs kommer vi att få medbeslutandebefogenheter i både jordbruks- och fiskeriutskottet. Detta innebär att vi får samma ställning som alla andra utskott i parlamentet, men ändå är det utskottet för utrikesfrågor som alltid får eftermiddagssessionerna och vi tvingas alltid att debattera sent på kvällen då våra kolleger i utskottet för utrikesfrågor kan äta en tidig middag och gå tidigt till sängs.

Jag kan inte förstå lämpligheten i detta och jag vädjar till er, herr talman, att vidarebefordra detta klagomål till talmanskonferensen – till ordförandeskapet för detta parlament – från alla ledamöter i fiskeri- och jordbruksutskotten som protesterar mot detta och vill se rättvisa i framtiden. Ibland är vi beredda att ha sena debatter, men ibland vill vi få förtur och debattera tidigt på eftermiddagen. Jag hoppas att ni uppmärksammar detta.

**Talmannen.** – Mina damer och herrar! Jag ska naturligtvis vidarebefordra er kommentar till parlamentets talman, men också uppmana er att lämna den till ordförandena för era respektive grupper, eftersom det inte kan ha undgått er att det är talmanskonferensen som fastställer föredragningslistan och den ordning som betänkandena behandlas i. Jag ska därför vidarebefordra frågan och uppmanar er att göra detsamma.

**Rosa Migueléz Ramos, föredragande.** – (ES) Som Struan Stevenson just har sagt finns det en allmän känsla som vi alla delar därför att vi alla har insett att vi under många år har debatterat vid denna sena timme.

Jag tycker att till och med kommissionsledamöterna bör protestera. Jag uppmanar Joe Borg och Mariann Fischer Boel att också protestera så att dessa debatter schemaläggs på lämpligare tider; inte bara för vår bekvämlighets skull, utan även för att det är mycket enklare för allmänheten och de berörda branscherna.

I kväll ska vi emellertid tala om djuphavsarter och jag vill nu påminna er om att flottor från EU började fiska dessa bestånd på 1990-talet när bestånden av djuphavs fisk höll på att minska och när särskilt torsken höll på att försvinna, och att kommissionen genom sitt meddelande, som jag hänvisar till i mitt betänkande, har som mål att bedöma förordningarnas effektivitet ur två synvinklar: tillräcklighet och genomförande.

Saken är den, som jag skriver i mitt betänkande, att den inledande tilldelningen av kvoter till medlemsstaterna gjordes och till och med utökades innan vi hade tillräcklig biologisk information, vilket resulterade i att tilldelningarna grundades på uppgifter som inte var helt pålitliga. Vissa medlemsstater utnyttjade därför inte fullt ut de kvoter de hade fått, samtidigt som andra fick se sina kvoter ta slut under årets inledande månader.

Bristen på kunskap om dessa arters geografiska struktur och bristen på pålitliga vetenskapliga uppgifter innebar också att den totala tillåtna fångstmängden och kvoterna fastställdes för oerhört omfattande förvaltningsområden och att de också var alltför restriktiva, genom att de till och med gick längre än de villkor som angetts för arter som kontrolleras med hjälp av återhämtningsplaner.

Saken är också den, och det måste vi inse, att klassificeringen lämnar mycket i övrigt att önska eftersom djuphavsarter betraktas vara arter som lever på djup större än 400 meter, vilket innebär att man slår ihop en stor mängd olika arter som inte har något gemensamt när det gäller biologiska, områdesmässiga eller morfologiska egenskaper.

Jag skulle vilja säga till kommissionen att det naturligtvis verkar nödvändigt att skilja tydligare mellan arter som kräver skydd – och det finns många sådana arter – och andra arter som är ett alternativ till djuphavsarter och för vilka man bör ange långsiktiga fångstmål.

Saken är den att kommissionen redan har tvingats ta bort arter från förteckningen och erkänna att de bara tas som bifångst på grundare vatten. På ett förslag från Storbritannien togs t.ex. lubb bort från förteckningen över djuphavsarter och beryxkvoten räknas inte när den fiskas med flyttrål.

Jag anser att kommissionen bör eliminera alla olikheter i behandlingen av de olika arterna som inte är fullständigt berättigade på grund av ett akut läge, och jag vill också påpeka att man har gjort framsteg inom detta fiske och att gemenskapsflottan redan håller på att genomföra många åtgärder som emellertid inte genomförs av andra flottor från länder utanför EU som fiskar i samma områden.

Vår flotta har begränsat sin fiskeansträngning, både genom minskade totala tillåtna fångstmängder och genom kapacitetsbegränsning samt upprättande av skyddade områden.

Det finns andra frågor som har att göra med dessa arter, t.ex. de totala tillåtna fångstmängdernas och kvotsystemets lämplighet när det gäller att förvalta dessa bestånd, vilket är oerhört svårt eftersom det handlar om blandad fiskeriverksamhet.

En annan fråga handlar om behovet av att ta itu med fångst som kastas överbord och att förbättra förvaltningen på detta område. Ytterligare ett problem som måste åtgärdas är förvaltningen av fiskeansträngningen, eftersom kommissionen gjorde misstaget att inbegripa alla fartyg med djuphavslicenser i definitionen av fartyg som kräver särskilda tillstånd, vilket har lett till stor förvirring.

Jag avslutar här för att i stället lyssna till er alla och kommissionen.

**Joe Borg**, ledamot av kommissionen. – (EN) Först och främst, som svar på vad Struan Stevenson och Rosa Miguélez Ramos sa angående valet av tidpunkt, måste jag betona att kommissionen – respektfullt och resignerat – godtar de tider som parlamentet har fastställt för debatterna.

Jag vill tacka föredraganden Rosa Miguélez Ramos och alla ledamöter i fiskeriutskottet för ett mycket grundligt betänkande.

Som ni vet är EU en viktig aktör inom djuphavsfisket. De medlemsstater som främst sysslar med denna typ av fiske är Estland, Frankrike, Irland, Lettland, Litauen, Polen, Portugal och Spanien. Deras fångster utgör den största andelen av de fångster som rapporteras i hela världen.

Totalt sett är den ekonomiska och sociala betydelsen hos gemenskapens djuphavsflottor ganska liten i jämförelse med EU:s fiskerisektor som helhet. I vissa länder och regioner – främst i Spanien och Portugal – är den dock mycket viktig för fångsterna, sysselsättningen och mervärdet på lokal nivå.

Djuphavsfisket inleddes under det sena 1970-talet och har utvecklats snabbt från 1990-talet och framåt som ett resultat av tre faktorer. För det första avsevärda minskningar av fiskemöjligheterna på grundare vatten till följd av minskade bestånd och utvidgningen av den nationella domsrätten enligt FN:s havsrättskonvention på 1970-talet. För det andra det höga värdet på vissa djuphavsarter och för det tredje utvecklingen av fisketekniken som möjliggör fiske på större djup.

Genom vår förordning om djuphavsfiske försöker vi upprätta särskilda tillgångskriterier och villkor för att man ska få fiska bland djuphavsbestånd. Vissa framsteg har faktiskt gjorts med hänsyn till de tidigare förhållandena i sammanhanget då det inte fanns några regler.

Våra senaste förslag om fastställande av totala tillåtna fångstmängder och begränsningar av ansträngningarna har i allt högre grad grundats på vetenskapliga uppgifter, eftersom dessa blir allt mer tillgängliga. Vi kan dock vara säkra på att tillståndet för dessa bestånd har försämrats under de senaste åren. Forskarna vill ha ännu mer uppgifter både om kvantitet och kvalitet. I vårt nya förslag om uppgiftsinsamling, som för närvarande diskuteras i rådet, beaktar vi också dessa frågor. Nya undersökningar som omfattar platser för djuphavsfiske kommer att inbegripas som en del av medlemsstaternas skyldigheter, och kompletterande biologiska prover kommer att begäras i vårt genomförandeförslag för uppgiftsinsamling.

Det är emellertid tydligt att bestämmelserna i vår förordning om djuphavsfiske måste ses över. I vårt meddelande analyseras dess nackdelar och vi tar upp de problem som måste angripas.

Vi hoppas kunna inleda en översyn av denna förordning, då vi med er värdefulla hjälp fastställer specifika tillträdeskrav och villkor för djuphavsfisket. Vi planerar även att genomföra ett ingående samråd med alla intressenter 2009 för att överväga strängare bestämmelser för denna typ av fiskeverksamhet.

Av ert betänkande att döma är det tydligt att vi delar samma intressen och mål, och vi hoppas att vi kan ha ett närmare samarbete för att snabbt kunna vidta åtgärder för att skydda bestånden.

**Marios Matsakis**, *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.* – (EN) Herr talman! Många gratulationer till föredraganden för hennes utmärkta arbete. Det är nödvändigt med en lämplig förvaltning av djuphavsbestånden för att främja hållbarheten vid utnyttjandet av havet och skydda de marina ekosystemen.

Med dessa principer i åtanke utarbetades vårt yttrande, som fick kraftigt stöd av miljöutskottets ledamöter. Detta yttrande bestod av ett litet antal förslag som syftade till att komplettera Rosa Miguélez Ramos' betänkande och förbättra dess effektivitet och tillämplighet. I yttrandet betonades bland annat behovet av att minska de totala tillåtna fångstmängderna i enlighet med de relevanta forskarrönen, och att noggrannare följa Internationella havsforskningsrådets (ICES) rekommendationer. I yttrandet tog vi också upp vår oro över ineffektiviteten och det dåliga genomförandet av de gällande förordningarna, särskilt med hänsyn till övervaknings- och kontrollförfarandena i medlemsstaterna. Vi betonade slutligen fördelarna med att inrätta ett nätverk av skyddade havsområden inom Natura 2000-systemet.

I detta yttrande hänvisas också till behovet av att ta fram gemensamma riktlinjer, utbyta bästa metoder, förbättra användningen av tillgänglig teknik och anlita tankesmedjor och icke-statliga organisationer för ett bättre genomförande av åtgärder för att minska det olagliga fisket och försäljningen av olagliga fångster på europeiska marknader. Vi nämnde även nödvändigheten av att främja mer miljövänliga fångstmetoder som inte skadar miljön och den biologiska mångfalden. Betänkandet, efter komplettering med de godkända rekommendationerna från yttrandet, stöds helt och fullt av min grupp. Vi kan emellertid inte stödja de tre inlämnade ändringsförslagen, eftersom vi anser att dessa inte är förenliga med behovet av ett korrekt och effektivt skydd av våra marina ekosystem.

**Struan Stevenson**, *för PPE-DE-gruppen.* – (EN) Herr talman! Låt mig först och främst gratulera Rosa Miguélez Ramos till hennes utmärkta arbete med sammanställningen av detta betänkande.

Forskningen om djuphavsbestånd är ännu inte helt utvecklad. Vi vet emellertid att dessa arter lever på stora djup – vi har hört uppgifter på 400 meter till över 2 000 meter eller ännu djupare. Vi känner till att de växer långsamt och ibland inte uppnår fortplantningsåldern förrän de är minst 25 år gamla och att de har en mycket låg reproduktiv förmåga. Vi vet att det finns miljontals olika arter som lever på dessa stora djup och att endast mycket få är ätbara. Som ett resultat av detta känner vi till att yrkesfiskarna i samband med djuphavsfiske kastar tillbaka omkring 55 procent av fångsten. Vi vet att den typ av fiske som är vanlig i känsliga ekosystem på djupt vatten kan vara hemskt destruktiv – kallvattenkoraller, undervattensberg och hydrotermiska skorstenar kan förstöras. Bottenrälare används på ett sätt som skulle kräva en omfattande miljökonsekvensbedömning i vilken annan bransch som helst som bedriver verksamhet i djuphavsområden.

Vi måste alltså tillämpa stränga kontroller för den typ av utrustning som används vid djuphavsfiske. Vi måste undvika destruktiv utrustning. Vi måste se till att sådan fiskeverksamhet bara tillåts i områden där vi kan vara säkra på att det inte kommer att bli några skador. Vi måste undvika situationer där man tappar nät och de fortsätter att spökfiska i årtionden. Jag har uppmärksammat det småskaliga fisket utanför Portugal och omkring Azorerna, där det sker på ett hållbart sätt. Jag godtar att vi inte bör belasta denna typ av fiskeverksamhet med alltför mycket kontroller.

Vi tar sålunda itu med detta mot en bakgrund av dålig befintlig lagstiftning, dålig övervakning, undermålig forskning, dålig feedback från medlemsstaterna och en brist på övergripande trovärdig information. Jag kan bara hoppas att detta betänkande banar väg för stora förbättringar.

**Paulo Casaca**, *för PSE-gruppen.* – (PT) Jag skulle också vilja gratulera föredraganden och alla dem som, i likhet med Struan Stevenson, har hjälpt till med att förbättra detta betänkande. Jag vill främst vädja om att vi undviker att skapa liknande dramatiska situationer på havsbotten som dem som vi har sett under de senaste årtiondena när det gäller fiske av torsk och andra pelagiska arter. Det är nödvändigt att iakttä försiktighetsprincipen och principen för ekosystemförvaltning. Detta är nödvändigt om vi ska få ett hållbart fiske.

I punkt 8 i betänkandet finns ett förslag som verkar ha ett övergripande gott syfte men som inbegriper ett förslag att förbjuda fiske över undervattensberg, vilket skulle vara ogörligt kring Azorerna eftersom nästan allt djuphavsfiske bedrivs över undervattensberg. Vi kan därför inte stödja denna punkt i sin nuvarande lydelse och vi kommer naturligtvis att rösta för PSE-gruppens förslag att ändra denna punkt. När det kommer till kritan anser jag dock, när det handlar om havsbotten – en miljö som är mycket känsligare än havsytan – att vi måste komma ihåg att vi inte kan upprepa de misstag som vi har gjort tidigare.

Som redan har nämnts mognar arter som lever på havsbotten mycket långsammare, skadorna är mycket svårare att reparera och vi kan därför inte göra samma sak som vi gör längre upp. Jag uppmanar därför kommissionen att uppmärksamma detta i så hög grad som möjligt.

**Pedro Guerreiro, för GUE/NGL-gruppen.** – (PT) Vi gratulerar föredraganden till hennes arbete och stöder rent allmänt betänkandet, förutom när det gäller ett fåtal punkter. Eftersom målet är att säkra ett hållbart utnyttjande av bestånden välkomnar vi att man i betänkandet tar upp behovet av att investera i forskning om fiskeri genom att satsa mer personalresurser och ekonomiska resurser på denna forskning, behovet att anta lämpliga socioekonomiska åtgärder för att kompensera yrkesfiskarna för kostnaderna för minskningen av verksamheten med koppling till planerna för beståndens återhämtning och behovet att låta yrkesfiskarna delta i fastställandet av åtgärder för skydd av havsmiljön och resursförvaltningen. Slutligen betonar vi behovet av att hitta annorlunda och lämpliga lösningar för olika arter, med hänsyn till den fiskeutrustning som används i respektive region.

**Carmen Fraga Estévez (PPE-DE).** – (ES) Herr talman! Jag anser också att det finns gott om skäl att stödja ändringsförslagen till detta betänkande och att betänkandet är mycket värdefullt.

När det gäller det förbud som diskuteras här mot fiske på djup som är större än 1 000 meter, har fiskerikutskottet redan förtydligat detta i ett annat betänkande som var mycket mer direkt kopplat till sårbara marina ekosystem än vad detta är, i vilket en koppling av djup till känsliga ekosystem förkastades av en stor majoritet.

Om man hittar sårbara livsmiljöer så måste dessa skyddas, oavsett om de finns på 1 000, 600 eller 200 meters djup, och detta ska inte grundas på om de hamnar på ena eller andra sidan av en konstgjord linje som ritas på ett kontor i Bryssel.

Detta är också doktrinen från FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO), som i sitt arbete i samband med riktlinjerna för skydd av sårbara ekosystem utslöt en användning av djup som ett kriterium just därför att man ansåg det vara godtyckligt och saknade vetenskaplig grund och att det helt enkelt var orealistiskt. Eftersom man inte, som jag har sagt, skyddar koraller eller undervattensberg på mindre djup skulle detta leda till ett omedelbart upphörande av fiskeverksamhet som har bedrivits under en viss period utan några problem, t.ex. verksamhet som inriktas på hårtjärt omkring Azorerna eller liten hälleflundra i området som regleras av Nordvästatlantiska fiskeriorganisationen (Nafo). Detta är bara två exempel.

Genom att stödja ändringsförslagen skulle vi emellertid införa en större följdriktighet i lagstiftningsförandet, då vi nu är i färd med att utarbeta den framtida lagstiftningen om fångster som kastas överbord som ska gälla alla fartyg från gemenskapen.

Jag anser därför inte att detta är rätt tidpunkt att äventyra vissa fartygsflottor med föreskrifter om fångster som kastas överbord som i slutändan skulle kunna bli oförenliga med de allmänna bestämmelserna, vilket strider mot praxisen med bättre lagstiftning till nytta för allmänheten.

**Zdzisław Kazimierz Chmielewski (PPE-DE).** – (PL) Herr talman! Med hänsyn till beståndens och det marina ekosystemets särskilda karaktär utgör djuphavsfisket ett unikt mikroklimat, en mikro värld som på ett mycket tydligt sätt avslöjar både fiskeripolitikens bekanta tillgångar och dess permanenta, uppenbara brister.

Rosa Miguélez Ramos' intressanta betänkande och den diskussion som det har gett upphov till är detsamma som en praktisk illustration, en ytterligare anledning till att behålla ödmjukheten inför djupets mysterier – en ödmjukhet som åtminstone kräver en nödvändig kompensation i form av forskning om de djupaste europeiska bassängerna, vilkas omfattning ständigt utvidgas. När man lyssnar på de dynamiska parlamentariska debatterna är det svårt att inte få intrycket att många forskningscentrum fortsätter att använda schematiska, slitna metodologiska principer. Man verkar erkänna tre djupzoner: upp till 400 meter, 400–1 000 meter och djupare än 1 000 meter. Det har till och med dykt upp förespråkare för införandet av

formella, stränga fiskekriterier. Någon slags mytisk betydelse ges t.ex. till djup som är större än 1 000 meter utan att man redovisar några fullständigt övertygande skäl till detta.

Jag anser att man ska fortsätta att söka efter effektivare metoder för att bedöma tillståndet för bestånden, anpassade till ekosystemet i en given bassäng. Resultaten av en sådan heltäckande forskning – och inte bara uppskattade data – bör utgöra grunden för fiskebegränsningarna för djuphavsfiske; och inte bara för denna typ av fiske. Det är just förbättrade forskningsmetoder som kan skapa garantier för ett system som är mer precist än de som har använts hittills för utbyte av information och kontroll av detta viktiga och känsliga fiskerisegment.

**Avril Doyle (PPE-DE).** – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera Rosa Miguélez Ramos till ett mycket bra betänkande.

Man måste komma ihåg att 70 procent av jordens yta består av hav. Mer än 97 procent av jordens vatten finns i haven. I haven finns 99 procent av jordens livsrum, fisk utgör den största källan till det protein som vi människor konsumerar och 3,5 miljarder personer är beroende av fisk som sin främsta livsmedelskälla. Det skadar inte att vi påminner oss själva hur viktiga dessa fiskeridebatter är.

En hållbar förvaltning av våra globala fiskbestånd måste därför prioriteras och vi måste ständigt granska hur vi kan genomföra denna förvaltning. Jag håller med kommissionen om att det måste finnas en ekosystemgrundad metod för förvaltningen av djuphavsbestånden. Detta borde underlätta användningen av olika metoder och verktyg och eliminera destruktiva fiskemetoder och främja behovet av att upprätta skyddade marina områden i enlighet med internationell rätt.

Djuphavsförvaltningen måste också grundas på den absolut bästa bedömningen av sakkunniga forskare, som också omfattar effektiva program för bifångster och uppgiftsinsamling. En verkningsfull forskning om kartläggningen av havsbotten och naturtillgångarna i haven, särskilt mot bakgrund av klimatförändringarnas effekter, måste prioriteras.

Jag är mycket bekymrad över den rådande bristen på tillräckliga uppgifter för att kunna genomföra en vetenskaplig bedömning av tillståndet för våra djuphavsbestånd. Det är nödvändigt att vi inför ett förbud mot att kasta fångster överbord vid djuphavsfiske, eftersom detta skulle göra det möjligt för forskarna att på ett mer precist sätt studera den komplexa mångfalden av de arter som fångas.

Det räcker inte bara med att minska fångsterna som kastas överbord eftersom bottenrärlning på djupt vatten får förhållandevis stora effekter på bifångstarter och bortkastade arter. Jag anser i själva verket att diskussionen om definitionen om vad som är "djupt" är meningslös och jag håller helt och hållet med FAO som avfärdar den som ett för grovt mått och kriterium som är mycket godtyckligt när det gäller hållbarheten för arterna och bestånden.

**Joe Borg, ledamot av kommissionen.** – (EN) Herr talman! Jag vill först och främst tacka alla ledamöter för deras kommentarer och förslag som vi naturligtvis kommer att beakta när vi genomför översynen av vår lagstiftning nästa år.

Jag vill nu ta upp några specifika kommentarer. Först och främst är det oerhört svårt att utforma och tillhandahålla en definition på djuphavsfisk. Jag har emellertid uppmärksammat kommentarerna i detta avseende. Vi måste också dra lärdom av erfarenheterna och genom att använda uppgifterna om dessa djuphavsarter, som vi började samla in ganska nyligen. Under tiden måste vi tillämpa en försiktig linje med tanke på den dåliga information som finns om dessa arter. Förordningen om insamling av uppgifter kommer verkligen att hjälpa oss att rätta till denna situation.

Jag håller med om att dessa arter är mycket känsligare, så vi måste vara oerhört försiktiga och vaksamma under förvaltningen av denna fiskeverksamhet.

Angående fångster som kastas överbord: som jag har haft tillfälle att säga i parlamentet tidigare är detta en fråga som vi tar på allvar, och vi försöker steg för steg att omfatta all fiskeverksamhet när det gäller kravet på att minska fångst som kastas överbord.

Angående de två ändringsförslagen så godkänner kommissionen ändringsförslag 2, som syftar till att minska den fångst som kastas överbord i stället för att införa ett fullständigt förbud från första början.

När det gäller det första ändringsförslaget anser kommissionen att den ursprungliga texten ger ett större skydd för fiskeverksamheterna och känsliga livsmiljöer och man planerar särskilt att se till att inget fiske får äga rum i områden på större djup än 1 000 meter.

Denna gräns kommer emellertid att ses över och eventuellt omvärderas om två år.

**Rosa Miguélez Ramos, föredragande.** – (ES) Herr talman! Jag vill betona det akuta behovet av mer och bättre information om dessa arter, särskilt avseende dem som förtecknas i bilaga II, och av mer personalresurser och ekonomiska resurser till forskningen. Jag vill påminna er om att vi höll en utfrågning i fiskeriutskottet om denna fråga och att experterna betonade att det fanns ett behov av att Internationella havsforskningsrådet fastställer de bestånd som kan utnyttjas på ett hållbart sätt för varje art, och de efterlyste även strängare vetenskapliga kriterier för insamlingsprogram samt säkrare uppgifter.

När det gäller stängda områden, för vilka det faktiskt inte finns några pålitliga uppgifter, menade experterna att dessa områden borde omdefinieras och göras mindre, eftersom en stängning av områden där utnyttjandet är hållbart i praktiken skulle leda till mer olagligt fiske som i högre grad sker ostraffat med tanke på parternas ointresse för fiskefrågor, vilket också skulle förvärra bristen på uppgifter för att bedöma bestånden.

Jag vill påminna Struan Stevenson om att texten i ändringsförslagen 2 och 3 motsvarar exakt vad vårt utskott antog på grundval av Carl Schlyters betänkande om en politik för att minska oönskade bifångster och stoppa praxisen att kasta fångster överbord från EU-fartyg, utan tillfogande av ett enda ord eller kommatecken.

Ordet "förbud" skrämmer mig. "Förbud" kan skapa förvirring och även leda till att man tappar motivationen. Det kan naturligtvis orsaka mycket skada för våra yrkesfiskare som utför sitt arbete så gott de kan. Det bästa är att avskaffa förbudet och sedan gradvis införa det igen, som kommissionen har föreslagit. Om jag inte misstar mig så tror jag att man använde just dessa ord. Jag ber er därför att stödja ändringsförslagen i omröstningen i morgon. Tack så mycket.

**Talmannen.** – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen äger rum i morgon kl. 11.00.

### **Skriftliga förklaringar (artikel 142)**

**Marianne Mikko (PSE), skriftlig.** – (ET) På 1900-talet skedde ett genombrott när det gäller den vetenskapliga och tekniska utvecklingen och man utvidgade människans kunskaper om naturen till en tidigare ouppnåelig nivå. År 1969 var amerikanen Neil Armstrong den första människan på månen, Voyageruppdraget som skickades iväg 1977, har lämnat solsystemet, vilket innebär att astronomerna inte bara kan diskutera de yttersta områdena i vår galax, utan även utkanterna i hela det synliga universum.

I jämförelse med erövringen av kosmos har man varit måttligt intresserad av de havsdjup som bara är några kilometer djupa.

Man måste grundligt se över lagstiftningen om handel med djuphavsfisk. Jag instämmer med föredraganden om det akuta behovet av att skapa mer resurser, både avseende personal och pengar, till forskarvärlden.

Det är mycket viktigt att definiera vad som utgör djuphavsfiskeverksamhet. Just nu talar man om djup och fiskeutrustning. EU:s medlemsstater måste emellertid tillsammans komma överens om definitionernas innehåll och avtalens betydelse.

Jag vill att ni uppmärksammar punkt 8 i betänkandet, i vilken man förbjuder bottentrålning på djup som överstiger 1 000 meter. Varför måste vi ha en särskild djupbegränsning? Kommersialiseringen av bestånden och bevarandet av den biologiska balansen bör grundas på regionala karakteristika och internationella avtal. Om det är berättigat med ett fiskeförbud på ett särskilt djup bör begränsningen gälla all fiskeutrustning som kommer i kontakt med havsbotten, inte bara bottentrålning.

Vi behöver ett flexibelt förvaltningssystem för bestånden och möjlighet att agera snabbt. Jag vill tacka föredraganden som har riktat vår uppmärksamhet på den ineffektiva gällande lagstiftningen.

**Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig.** – (RO) Den pågående och snabba konsumtionen av djuphavsbestånden och de otillräckliga åtgärderna för att skydda den biologiska mångfalden på större djup kräver akuta åtgärder för att garantera bevarandet och en hållbar fiskeverksamhet. Trots att Internationella havsforskningsrådet (ICES) i sina rekommendationer från 2002 och 2004 uppmärksammade att de flesta arterna låg under



biosäkerhetsnivåerna, har EU inte minskat sina fiskeansträngningar tillräckligt mycket för att säkra ett hållbart fiske.

I kommissionens meddelande om översynen av djuphavsbestånden bekräftas att de nuvarande nivåerna för djuphavsfisket måste minskas och att de gällande åtgärderna inte har genomförts på ett tillräckligt effektivt sätt. Av detta skäl bör vi, innan vi antar de nya förvaltningsåtgärderna, fastställa skälen till varför de befintliga åtgärderna inte har genomförts och skälen till medlemsstaterna misslyckande med att uppfylla sina åtaganden eller förseningen i detta sammanhang.

EU bör dessutom göra avsevärda insatser för att på ett komplett och effektivt sätt genomföra FN:s generalförsamlings resolution 61/105 om djuphavsfiskeområden på öppet hav och skydd av sårbara marina ekosystem.

## **20. Uppgifter om ekonomiska intressen: se protokollet**

## **21. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet**

## **22. Avslutande av sammanträdet**

*(Sammanträdet avslutades kl. 23.05.)*